

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:36 • 12 Nisan'97 • 80.000 TL. (KDV dahil)

Sermayenin saldırılarına dur diyelim!
Çeteleşen devletten hesap soralım!

1 Mayıs'ta Mücadele Alanlarına!

*DHKP-C'nin İdeolojik
Kimliği ve Taktik Çizgisi-6:
"Demokratik Anayasa";
Siyasal çözümün
güncelleştirilmiş platformu*

İÇİNDEKİLER

Kızıl Bayrak'tan.....	2
1 Mayıs '97.....	3-7
Sınıf Hareketi.....	8-11
Düzen Cephesi.....	12-13
Orta Sayfa: DHKP-C Eleştirisi-6.....	14-17
Öğrenci Hareketinin Sorunları.....	18-20
Sermayenin Özel Savaş Kurmayı:	
MGK.....	21
Latin Amerika.....	22
Venezuela.....	23
Arnavutluk.....	24
Belçika'da Metal İşçileri.....	24
TİE Express.....	25
EKİM'den.....	26
Mücadele Postası.....	27

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:36 • 12 Nisan 1997

Fiyatı:80 000 TL. (KDV. dahil)

Sahibi ve Sorumlu Y. İşl. Md.: Gonca Balyemez
EKSEN Basım Yayın Ltd.Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. 52/5 İstanbul,
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
E-mail : kb@arti.net.tr

Baskı:

SERLER Matbaacılık
İSTANBULGenel Dağıtım:
BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları:

Hacı Halil Mah. 1219. Sok. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No:33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90853. Sok. Bilen İşhanı No:27/604, Konak/İZMİR
Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50İlkiz Sk. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5 Sıhıye/ANKARA
Tel-Fax 0 (312) 229 40 19Cema1 Gürsel Cd. Shell Karşısı, Vakıf İşhanı Kat:3 No:306
ADANA, Tel: 0 (322) 351 36 84Alemdar Cd. Erdoğanlar İşhanı. No: 4 Kat: 6
ZONGULDAK, Tel: 0 (372) 252 25 92Ünlü Cd. Sarı Sk. Mavi Köşe İşhanı. No: 8
BURSA, Tel: 0 (224) 223 65 39

Kızıl Bayrak'tan

Bugünü kazanmak,
geleceği kazanmaktır!

İşçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü, 1 Mayıs yaklaşıyor. Rosa Luxemburg, 90 yıl önce, 1907'de 1 Mayıs kutlamaları için şunları söylemişti: "1 Mayıs, enternasyonal proleter sınıf savaşının canlı, tarihsel bir parçasıdır. Ve bu nedenle o, neredeyse 20 yıldır, bu savaşın bütün dönemlerine has bütün dönemlerini yansıtmaktadır. Dıştan bakıldığında, her zaman kulağa aynı gelen konuşmaların ve açıklamaların, talep ve bildirgelerin monoton bir tekrarıdır. Bakışlarını sadece donuk yüzeye diken ve ilişkilerin içindeki gizli oluşumunu hissedemeyenler bu yüzden 1 Mayıs'ın tekrarlar içerisinde anlamını kaybettiğini zannediyorlar. Neredeyse 'boş bir gösteriye' dönüştüğünü sanıyorlar. Oysa 1 Mayıs'ın aynı dışsal biçimi altında dahi, proleter sınıf savaşının değişen nabızı saklanmaktadır. 1 Mayıs işçi hareketi ile birlikte yaşamaktır, kendine has içeriğiyle onunla birlikte değişmektedir ve kendi atmosferinde, kendi geriliminde sınıf mücadelesinin değişen durumlarını yansıtmaktadır"

Bu sözlerin ifade ettiği gerçekliği kavrayabilmek için, Türkiye'de sınıf hareketinin gelişim süreçlerine ve 1 Mayıs gösterilerinin bu süreçte tuttuğu yere bakmak yeterlidir. Sadece '96 1 Mayıs'ına, onu önceleyen ve izleyen dönemlerde emekçi kitle hareketinin seyrine bakmak bile ön açıcı olacaktır.

Daha bugünden söylemek mümkündür ki; '97 1 Mayıs'ı da sadece "...kendi atmosferinde, kendi geriliminde sınıf mücadelesinin değişen durumlarını yansıtmak" la kalmayacak, bu mücadelenin dinamiklerinde belirli değişimlerin ve gelişmelerin de köşe taşlarından biri olacaktır.

'97 1 Mayıs'ını önceleyen döneme şöyle bir göz attığımızda, Rosa Luxemburg'un satırlarında ifadesini bulan diyalektik bağın, ne derece önemli bir dinamiğe işaret ettiğini görürüz. Komünist hareketin bu süreçle ilişkin değerlendirme ve öngörülerini Kızıl Bayrak sayfalarına yansıtmış bulunmaktayız. Burada ise, sadece üzerimize düşen görev ve sorumluluklara bir kez daha işaret etmekle yetineceğiz. '97 1 Mayıs'ı ve hazırlık süreci, komünist hareketin sınıfın öncü kesimlerine ciddi düzeyde müdahale şansı yakalayacağı, önemli bağlar kurabileceği bir fırsattır. Bu fırsatı iyi değerlendirmek ve parti iddiasını burada da somutlayabilmek göstereceğimiz çaba ve performansla bağlıdır.

Komünist hareket '97 1 Mayıs'ına dönük çalışmalarına başlamış durumdadır. Bir yandan diğer devrimci güçlerle birlikte, 1 Mayıs'ın İstanbul'da devrimci özünü uygun bir tarzda, alanlarda kutlanmasına dönük çalışmalar

sürmektedir. Diğer yanda ise, işçi ve emekçi kitlelere dönük 1 Mayıs kampanyamız da başlamıştır. Daha şimdiden bir çok fabrika ve işyerine, işçi ve emekçi semtlerine ilk 1 Mayıs bildirilerimiz ulaşmış durumda. Önümüzdeki günlerde farklı araç ve materyalleri de devreye sokarak yoğunlaşacağımız 1 Mayıs kampanyası ile ilgili gelişmeleri kamuoyuna yansıtmaya devam edeceğiz.

Gazetemizin yayın hazırlıklarının son gününde, Ankara büromuzdan gözetli haberleri aldık. Kurtuluş gazetesi Ankara bürosunu basan polis, Kurtuluş çalışan ve okullarıyla, o sırada orada bulunan, Ankara büro çalışanlarımız Gönül Saygınar ve Eliz Çolak'ı gözetli almış.

Bu, sermaye devletinin devrimci ve sosyalist basına dönük ilk saldırısı değildir. Sonucusu da olmayacaktır. Devrimci ve sosyalist basın, devletin baskı ve terör politikalarının ilk hedefleri arasındadır. Yıldırıma ve tecrite dönük bu saldırılar yıllardır sürmektedir ve önümüzdeki dönem daha da yoğunlaşacaktır. Devletin bir çok farklı yöntem ve araçla sürdürdüğü bu saldırılara karşı, devrimci güçlerin sorumluluğu, ortak bir devrimci duruşu örgütlemektir. Bu başarılabilirse eğer, devrimci güçlerin açık alan çalışmalarında tuttıkları mevzilerin korunması ve geliştirilmesi için önemli bir zemin yakalanmış olur.

Gün devrimci sorumluluk ve görevlerin bilincinde, kararlılıkla mücadeleyi yükseltme günüdür. Gün geçmişin zaaf ve yetersizliklerini geride bırakarak ilerleme günüdür. Bugünü kazanmak, geleceği kazanmaktır.

Gazetene sahip çık!
Abone Ol! Abone Bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 2 000 000 TL. Yurt Dışı 130 DM. 1 Yıllık Yurt içi 4 000 000 TL. Yurt Dışı 260 DM.

Fatma ÜNSAL adına, Y. Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.

TL için : 0079219-2

DM için : 3002991-8 No'lu hesaba yatırdım.

Makbuzun fotokopisi ektedir.

Abone Formu

Kızıl Bayrak

Teori ve Program
Sorunları

EKSEN YAYINCILIK

Devrimci Gençlik Hareketi

Genişletilmiş 2. Baskı

EKSEN YAYINCILIK

1 Mayıs hazırlık sürecini başlatan komünistler bu çerçevede bir dizi merkezi ve mahalli araç kullanmaktadırlar. Nisan başında yayınlanan merkezi bildirisinin metnini okurlarımıza sunuyoruz.

Yaşasın 1 Mayıs! Üretimi durduralım! Alanlara çıkalım! Sömürüye ve zulme karşı, çeteleşen iktidara karşı 1 Mayıs'ta mücadele bayrağını yükseltelim!

İşçiler, emekçiler!

Dünya proletaryasının birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs geliyor!

21. yüzyıla yalnızca üç yıl kaldı. Dünya işçi sınıfı ve ezilen halklar hala emperyalizmin boyunduruğu, kapitalizmin sömürüsü ve faşizmin zulmü altında acı çekiyorlar. Tüm dünyayı bir savaş cehennemine çeviren, halkları birbirlerine kırdırtan emperyalist barbarlık sistemi, insanlığa açlık, sefalet, yıkım ve çürümeden başka bir şey sunmuyor.

Sistemin egemenleri daha üç-beş yıl önce sosyalizmi tarihe gömdüklerini söylüyorlardı. Kapitalizmi tek "ebedi" sistem ilan etmişlerdi.

Ama boşuna! Yalanlardan oluşan çamur yığınıyla gerçeğin üstünü sıvayamazlardı. Dev yeniden uyanıyor! İşçi sınıfı ve ezilen halklar ilk şoku geride bıraktılar bile. Şimdi tarihte yeni bir sayfa açmaya doğru yol alıyorlar. Güney Kore'de, Filistin'de, Kürdistan'da, Avrupa, Afrika ve Latin Amerika ülkelerinde yükselen çılgılık, gürbüz bir çocuğun yeni bir hayata adım atışıdır.

Eski sosyalist ülke halkları, kapitalizmin vahşi yüzünü birkaç yıl içinde yakından tanıdılar. Büyük Ekim Devrimi'nin ve sosyalizmin ilk denemelerinin yarattığı değerlere yeniden yüzlerini dönmeye başladılar. Bugün Rusya'da milyonlarca işçi genel greve gidiyor. Bugün Arnavutluk'ta çürümüş rejime karşı silahlı ayaklanma yolunu tutmuş bir halk var.

Kapitalizm işçi sınıfı ve ezilen halklara cehennem azabı yaşıyor. Kapitalist sistem insanlığa hiçbir şey sunmuyor. İşçiler ve halklar bu gerçeği götğinde daha iyi görüyorlar. Dünyanın dört bir yanında baskıya ve sömürüye karşı ayağa kalkıyorlar. Özgürlük ve eşitlik için mücadele bayraklarını yükseltiyorlar.

Bu 1 Mayıs'ta da bir kez daha alanlara dökülecekler. Tek bir yürek tek bir yumruk olacaklar. İnsanlığın geleceğine olan inançlarını ve mücadeleye isteklerini haykıracaklar.

İşçiler!

Bugün Türkiye'de egemen olan toplumsal sistem, dünya kapitalist sisteminin bir parçasıdır. Emperyalist kapitalist sistemle birlikte Türkiye'nin sistemi de çürüyor. Sermaye düzeni kokuşuyor. Devlet iktidarı her türlü kirli işi yürüten eli kanlı faşist çetelerin elindedir. Devlet emekçilere karşı bir baskı ve zulüm aygıtı olarak çalışıyor.

Bir düşünün! Emperyalist boyunduruk her geçen gün daha boğucu bir hal alıyor. Ekonomiyi tümüyle IMF yönetiyor. Heyetlerin biri gidiyor öteki geliyor. Dış politikaya Beyaz Saray yön veriyor. Askeri stratejiyi Pentagon tayin ediyor. Polisi, MİT'i, kontr-gerilla denilen Özel Harp Dairesini CIA yönetiyor. Bu ilişkilerin gizlenmesine artık gerek bile duyulmuyor. Türkiye'yi ABD emperyalizmi yönetiyor.

Şimdiye dek emperyalist haydutların çıkarları için binlerce insanımızın kanı döküldü. Kore'de, Kıbrıs'ta, Somali'de, Orta-Doğu'da, Balkanlar'da, Kafkaslar'da yalnızca halkların nefreti kazanıldı. Egemenler şimdi de emperyalist babaların isteğine uyarak mazlum Arnavut halkının üstüne asker gönderiyorlar. Bu karar MGK'da alınıyor. Bizzat Genelkurmay Başkanı, Filistin halkının celdadı İsrail siyonizmiyle askeri ittifak anlaşmaları yapıyor.

Bu onursuzluğa, bu kölelik ilişkilerine daha ne kadar boyun eğeceğiz?

Yine bir düşünün! Kitlelesizlik, hayat pahalılığı, çalışma ve yaşam koşullarının ağırlaşması, sosyal hak gaspları altında inim iniyoruz. Hastalık hepimizi, çocuklarımızı kırıp geçiriyor. Bize ve yarınımın kuşaklarına eğitimsizlik ve cehalet dayatılıyor. Ahlaki değerler iğdiş ediliyor. Çürüme ve çöküş kader sayılıyor.

Türkiye'de özgürlüğün kırıntısı yok. Mücadeleyle kazanılan ekonomik ve sosyal haklar ortadan kaldırılıyor. İşçinin kendi emeğini pazarlama hakkı bile gaspediliyor.

İşkence sistematik. Kayıplar sayısız. Sokakta,

evde, işyerinde infazlar günlük uygulama halini almış. İller İdaresi Yasası bir kılıç gibi tepemizde. Kriz Yönetim Merkezi bir saldırı kurumu olarak hazır. Başında MGK'nın bulunduğu çeteler, devlet terörüyle insanlarımızı canından bezdiriyor. Sindirilmiş, sus-pus olmuş, kaderine razı, silik ve kişiksiz bir toplum yaratılmak isteniyor.

Bu sisteme, bu rejime isyan etmenin dışında bir yol var mıdır?

Ve bir kez daha düşünün! Sömürülen ve ezilen yığınlar tüm bunları reva gören egemen sınıf, kardeş bir halkın özgürlük istemlerini boğmaya çalışıyor. 13 yıldır aralıksız sürdürülen bir vahşetle Kürt halkı susturulmaya çalışılıyor.

13 yıldır sürdürülen bu kirli savaş nelere mal oldu? Emekçilerin çocukları "kahrman Mehmetçik" diye pohpohlanarak, adeta canavarlara dönüştürülerek mezbaha haline getirilen Kürdistan'a gönderiliyor. Binlerce genç insan ölüyor, sakat kalıyor, ruhsal yıkıma uğruyor. Niçin? Kardeş Kürt halkının ulusal varlığını inkar etmek için!

Ya dağın taşın bombalanması! İnsanların diri diri yakılması! Ormanların ateşe verilmesi! İşkence, katliam, tecavüz, zorla göçettirme! Kayıplar, infazlar, temerküz kampları!.. Tüm bunlar neden, niçin? Kürt halkı en meşru haklarını istediği için!

Ne adına? "Vatanın bölünmez bütünlüğü" adına! O vatan ki, her karış toprağı emperyalistlere ipotek edilmiş! İşçileri ve emekçileri insana yakışır bir yaşamdan yoksun bırakılmış! Alınları ile çalışanların sefalet ve acı içinde inlediği bir toprak parçası haline getirilmiş! Yani işin özü, onların "vatan" dedikleri, sermayenin kâra doymak bilmez hırsının egemen olduğu bir sistemin adıdır. ABD vatandaşlarının, din tacirlerinin, faşist katiller sürüsünün yönettiği bir devletin adıdır. Yolsuzluk, kumar, fuhuş, uyuşturucu piyasasının devlet çetelerince organize edildiği, her tarafı iğrençlik kokan bir rejimin adıdır. Yoksa tüm zenginliklerini biz emekçilerin yarattığı bu güzelim ülke değil!

Peki tüm bunlara göz yummak neler götürdü bizden? Bir de bunu düşünelim.

İrkçi-şoven demagojiler kulakları sağır, gözleri kör etti. Beyinler adeta mengeneye sıkıştırıldı. Toplumsal vicdan denilen insani erdem tahrir edildi.

Böyle bir vatan, böyle bir sistem, böyle bir rejim işçi sınıfına ve emekçilere layık değildir. Proletarya ve tüm çalışanlar buram buram özgürlük kokan topraklara layıktır. Kahrolsun insanın insan üzerindeki sömürü ve baskısı! Kirli savaş son! Savaş bütçesi değil, insanca yaşam bütçesi! Eşitlik, özgürlük, gönüllü birlik içinde yaşayan kardeş halklar! İşçilerin yönettiği, insanların kardeşçe yaşadığı, tüm çalışanların maddi ve kültürel doyumla mutlu oldukları bir dünya! İşte işçilerin ve emekçilerin uğruna ölecekleri ideal budur.

İşçiler! 1 Mayıs geliyor!

Mafyacı çeteler devleti 1 Mayıs'larda yaptıkları katliamları hatırlatarak "terör" demagojilerine yine sarılacaklar. Tehditler, oyunlar ve saldırılarla 1 Mayıs'ın devrimci bir tarzda kutlanmasını engellemeye çalışacaklar. Unutmayın! Onlar dün de 1 Mayıs'ı yasak ilan ediyorlardı. Buna güçleri yetmedi. Şimdi içini boşaltarak resmi geçitlere çevirmek istiyor. Salonlara kapatmaya çalışıyor. Buna izin vermeyelim!

1 Mayıs enternasyonal proletaryanın birlik dayanışma ve mücadele günüdür. 1 Mayıs işçi sınıfının tarihinde altın bir sayfadır. Onlar 1 Mayıs'ın devrimci geleneğinden korkuyorlar. '97 1 Mayıs'ının devrimci kitle mücadelesinde bir sıçrama tahtası olmasından çekiniyorlar. Sınıf kardeşlerimizin kanlarıyla kızışan 1 Mayıs'ı ruhsuz gösterilere dönüştürme çabalarını boşa çıkaralım! İşçi sınıfına yakışır bir 1 Mayıs için kavga alanlarına! Çürüyen düzene, çeteleşen devlete karşı devrimci 1 Mayıs gösterilerine!

Gelecek işçi sınıfının ve ezilen halklarındır! Gelecek sosyalizmdir!

EKİM

Sınıf hareketi tabanındaki enerjiyi açığa çıkaralım!

İşçiler 1 Mayıs'ta ön saflara!

Sınıf hareketi, 1 Mayıs'a, sancılı bir sürecin ardından hazırlanıyor. Geçmiş dönemde, sermaye düzeninin topyekün saldırılarının merkezinde yer almasına rağmen, güçlü bir direniş sergileyemeyen işçi sınıfı bir süredir yeni bir silkinmenin sancılarını yaşıyor. Özelleştirme, tensikat, ekonomik ve sosyal hak gaspları ile kapitalist kriz faturasının olanca ağırlığıyla yüzyüze kalan işçi sınıfının tabanında eylem dinamikleri mayalanıyor. 1 Mayıs'ta, sermayenin topyekün saldırılarına karşı birleşik, kitlelesel bir çıkış yapma eğilimi güç kazanıyor. Tüm toplumu derinden sarsan Susurluk skandalı bu eğilimi besleyen temel faktörlerden biri durumundadır.

Susurluk ve ardından yaşanan gelişmeler işçi sınıfı kitleleri üzerinde de uyarıcı bir etkiye bulundu. Onlara çalışan yığınların yaşam düzeyini yoksulluk sınırının altına çeken, en temel hak ve özgürlüklerden mahrum bırakan, uzun mücadeleler sonucu elde edilen kazanımlarına pervasızca saldıran sermaye düzeninin içyüzünü gösterdi. Olaylar ilk defa bu denli açık bir tarzda, faşist kontr gerilla devleti ile sermayenin sınıf egemenliği arasındaki dolaysız bağı ortaya çıkardı.

Görüldü ki; sermaye, sömürü ve talan üzerinde yükselen saltanatını korumak için, devletini toplumsal muhalefete karşı bir özel savaş aygıtı olarak tahkim etmiştir. Görüldü ki; MGK bu aygıtın başı, ordu, yargı ve polis ise temel kurumlarıdır. Görüldü ki; sermayenin ezilen emekçi yığınlar dönük topyekün saldırıları ile devletteki çeteleşmede ifadesini bulan özel savaş, aynı madalyonun iki yüzüdür.

Apaçık hale gelen bu gerçekler ezilen emekçi kitlelerin zihninde derin izler bıraktı. Yığınların öfke ve tepkileri hızla çeteleşen devlete yöneldi. İşçi sınıfı ise aynı süreci, hain sendika bürokrasisinin denetimi altında düzenlenen merkezi mitingler dışta tutulursa, nispeten durgun geçirdi. Kendini bugüne kadar ifade edemeyen öfke ve tepkiler, tabanda önemli mücadele dinamikleri biriktirdi.

Bugün, proletaryanın uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'ın yaklaştığı bir sırada, işçi sınıfı yeni bir canlanma yaşıyor. Topyekün saldırıya karşı topyekün direniş ve çete devletinden hesap sorma bilinci yayılıyor. Bu kendisini en açık tarzda işçi sınıfının öncüsü, devrimci kesimlerinden yansıyan "1 Mayıs'ı birleşik bir tarzda ve devrimci bir atmosferde kavga alanlarında kutlama" isteğinde dışa vuruyor. Birleşik ve militan bir sınıf hareketinin önündeki en büyük engellerden olan sendika bürokrasisi, 1 Mayıs'ı İstanbul'un dışında kutlama kararını bu basınç karşısında geri çekmek zorunda kalıyor.

Şimdi herşey tabandan yükselen basıncı somut bir iradeye dönüştürmeye bağlıdır. Herşey 1 Mayıs'ın anlamına uygun bir tarzda kutlanması hedefinde odaklanmaktadır.

İşçi sınıfı tabanında biriken mücadele enerjisini 1 Mayıs'ta ortaya çıkarmak, herşeyden önce sendika bürokrasisi barikatının aşılmasını gerektirmektedir. Fabrika ve üretim alanlarında tabanın mücadele kararlılığı üzerinde yükselen taban örgütlülüklerin yaratılması özel bir önem taşımaktadır. Tüm öncü işçiler, ilerici sendikacılar ve devrimci güçler, en geniş işçi kitlelerini devrimci bir etkinlik altında 1 Mayıs'a taşımak için işbirliği yapmalıdırlar. Emek ve özgürlük güçleri birleşik ve kitlelesel bir devrimci 1 Mayıs hedefi doğrultusunda bir araya gelmelidirler. Sermayenin saldırılarına ve çeteleşen devlete karşı ortak talepler etrafında birleşmelidirler.

Tüm göstergeler, içinde bulunduğumuz 1 Mayıs sürecinin, sermayenin topyekün saldırılarını püskürtecek, siyasal hak ve özgürlükleri koparıp alacak ve sömürünün, zulmün kaynağındaki sermaye düzenine yönelecek güçlü bir sınıf hareketinin yaratılması için önemli olanaklar sunduğunu ortaya koymaktadır. Bu aynı dönem, komünist hareket ile işçi sınıfı hareketi arasındaki bağları hızla geliştirip güçlendirmenin de son derece elverişli bir zemindir. Bu alanda alınan mesafe işçi sınıfının öncü komünist partisinin ilanı ile taçlanacaktır!

Çete devletinden hesap sormak ve sermayenin topyekün saldırılarını püskürtmek için;

Kitlelesel, birleşik ve militan bir devrimci 1 Mayıs için ileri!

Sermayenin topyekün saldırılarına, çeteleşen devlete karşı...

İşçi sınıfı 1 Mayıs'a devrimci damgasını vurmalıdır!

**1 Mayıs '77
Taksim katliamının
20. yıldönümünde
kontrgerilla düzeninden
hesap sormak için**

1 Mayıs'ta Taksim'e!

1 Mayıs 1976, Türkiye işçi sınıfının ilk defa uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma gününü yığinsal bir tarzda kutladığı tarihtir. Ancak çok değil, sadece bir yıl sonra, yeniden ve bu kez yarım milyona ulaşan muazzam bir güçle Taksim'i fetheden işçi sınıfı terör saldırısına hedef olur. Kontrgerilla çetelerinin kurşunlarıyla 34 kişi can verir. Taksim meydanı kırmızı boyanır.

O gün bugündür Taksim 1 Mayıs'la özdeşleşmiştir. 1 Mayıs'a ise hep devlet provokasyonları eşlik etmiştir.

Yaklaşmakta olan 1 Mayıs 1997 bu katliamın 20. yıldönümüne denk gelmektedir. 20 yıldır kanıtlanamayan gerçeklerin üzerini örten perde, nihayet bu yıl, Susurluk kazasıyla yırtıldı. "Devlet için silah sıkan" Çatlıların kanlı olayların içerisinde bizzat yer aldığı resmen belgelendi. '77 katliamının devletin çekirdeğini oluşturan kontrgerilla tarafından planlanıp gerçekleştirildiği ortaya çıktı.

Bu gelişmeler, bir kez daha gösterdi ki, kirliliği yaratan devlet içine sızmış çeteler değildir! Aksine devletin kendisi başlıbaşına çeteleşmiş, çürümüştür. Bu yeni bir olgu da değildir! Sermaye devleti on yıllardan bu yana devrimci bir sınıf hareketinin yükselmesi tehditine karşı tahkim edilmiştir. Bir özel savaş aygıtı olarak kurumlaştırılmıştır. Kontrgerilla rejiminin saldırı okları herşeyden önce sınıf mücadelesine ve onun öncü, devrimci güçlerine yöneltilmiştir.

Tam da bu nedenle sermayenin topyekün saldırılarına dur demek, onun çete devletini, sömürü ve zulüm üzerinde yükselen düzenini hedef almadan mümkün değildir!

'77 1 Mayıs katliamının 20. yılında işçi sınıfı herşeyden önce nice şehitler vererek, ağır bedeller ödeyerek kazandığı mevzilerine sahip çıkmalıdır. 1 Mayıs sınıfın militan mücadeleleriyle özdeşleşen Taksim'de kutlanmalıdır! '77 1 Mayıs katliamının ve diğer kanlı provokasyonların hesabı sorulmalıdır! Türkiye işçi sınıfı devrim şehitlerinin anısına yaraşır bir tarzda, '97 1 Mayıs'ında sermaye düzenine karşı birleşik ve militan mücadelesini yükseltmelidir!

1 Mayıs, dünya işçi sınıfının sermayeye karşı mücadelesinin tüm bir tarihsel mirası ve bilinci üzerine yükselmektedir. Dolayısıyla da uluslararası işçi sınıfı hareketinin genel ve güncel durumu hakkında önemli veriler sunan bir barometre işlevi taşımaktadır.

Dünya proletaryasının birlik, dayanışma ve mücadele günü olarak 1 Mayıs, yalnızca işçi sınıfının mevcut düzeyini sergilemekle kalmaz. Yanısıra 1 Mayıs kutlamaları, sınıf mücadelesini dolaysız olarak etkileyen, kimi zaman tüm bir güncel seyrini belirleyen kilometre taşları da olurlar.

Tüm bu özellikleriyle birlikte düşünüldüğünde, yaklaşan 1 Mayıs özel bir önem taşımaktadır. Yalnızca sınıf cephesinde değil, düzen cephesinde de özel bir hazırlığa konu olmaktadır. Bu yıl yapılacak kutlamalara ilişkin politikalar saptanmakta, tartışmalar tüm hızıyla sürmektedir.

1 Mayıs ve sermayenin yoğunlaşan saldırıları

Geçmiş dönemin en ağır saldırılarıyla yüzyüze olan işçi sınıfı 1 Mayıs'ı görece sessiz ve durgun geçen bir sürecin patlamaya hazır öfke ve tepki birikimleriyle karşılıyor. Bu yıl da ekonomik krizin faturası tüm ağırlığı ile işçi ve emekçilerin omuzlarına yıkılmıştır. Özelleştirme, tensikat ve sefalet ücreti işçi sınıfını onulmaz bir yıkıma sürüklemiştir. En temel ekonomik ve sosyal hakların gaspı pervasızca sürmüştür. Sendika, toplu sözleşme, grev gibi temel mücadele araçlarına yönelen saldırılar (özelleştirme, taşeronlaştırma, eşel-mobil sistemi vb.) yoğunlaştırılmıştır. Mücadele bayrağının kaldırıldığı her yerde ise sınıfın karşısına sermaye düzeninin zoru ve şiddetiyle çıkmıştır. Siyasal özgürlüklerden mahrum ve bu özgürlükleri mücadeleyle kazanma bilinci henüz zayıf olan işçi sınıfı sermaye karşısında büyük ölçüde silahsız kalmıştır.

Sendika bürokrasisi bu yıl da sınıfın mücadelesini dizginleyen, onu ücret ve ekonomik haklarla sınırlı bir ufka mahkum eden rolünü oynamıştır. Ancak ekonomik-sendikal mücadele alanında dahi işçi sınıfını arkadan hançerlemiş, en büyük ihanetlerin altına imzasını atmıştır. Satılan KİT'lere talip olarak özelleştirme saldırısına arka çıkmaları, imzalanan son toplu sözleşmelerinde işçi sınıfını alçakça satmaları bunun en çarpıcı örnekleridir.

İcazetçi 1 Mayıs planları ve taban inisiyatifi

Toplumsal çelişkilerin keskinleşerek derinleştiği, çalkantılı siyasal süreçlerin yaşandığı, ancak buna rağmen işçi sınıfının nispeten durgun olduğu dönemler çoğu kere fırtına öncesi sessizliğe benzemektedir. Bu dönemlerde sınıf içten içe önemli mücadele dinamikleri biriktirmekte, tabanda kaynaşmalar yaşamaktadır. Uygun koşul ve fırsatını bulduğunda ise, bazen ummadık bir ivme yakalayabilmektedir.

Kaldı ki bugün sınıf hareketinde bunu doğrulayan bazı gelişmeler de yaşanmaktadır. Gerek kısa bir dönem önce özelleştirme karşıtı miting ve eylemlerde kendini hissettiren militanlaşma eğilimi, gerekse de içinden geçtiğimiz TİS döneminde sendika ağalarına karşı yükselen protestoların bazı aktif biçimler almaya başlaması sınıf tabanında yaşanan mayalanmaya işaret etmektedir. Nitekim; 1 Mayıs tartışmalarında işçi sınıfı tabanındaki öncü, mücadeleciler dinamiklerin aktif bir taraf olarak ortaya çıkması; 1 Mayıs'ın içeriğine uygun bir tarzda kutlanması için inisiyatifi eline almaya çalışması;

ve bu doğrultuda tabandan sendikalar üzerinde oluşturulan baskı da geçen dönemin sessizliğinin aldatıcı ve geçici olduğunu göstermektedir. Bugün sınıf tabanından belirgin bir biçimde, işçilerin 1 Mayıs'ta sermayenin topyekün saldırılarının karşısına birleşik ve güçlü bir tarzda çıkmak istedikleri yansımaktadır. Bu eğilimin (gerek tabandan baskı oluşturarak, gerekse de sendika içi ve dışı bazı alternatif örgütlenmeler/platformlar yaratarak) sendika bürokratlarının denetimini kırma girişimleriyle paralel gelişmesi ayrıca dikkat çekicidir. Öncü işçilerin ve sınıf bilinçli, ilerici sendikacıların tüm açıklamaları ise 1 Mayıs'ı sermayeye karşı bir hesap sorma gününe çevirme niyetini ortaya koymaktadır.

Susurluk ve 1 Mayıs: Hesabı emekçiler soracak!

Susurluk'tan bu yana yaşanan gelişmeler ve oluşan toplumsal atmosfer bu eğilimi besleyen temel bir faktördür. Hatırlanacağı gibi Susurluk'ta ortaya çeteleşen devlet, çürüyen düzen gerçeği karşısında ilk kitlesel, eylemli tepkiler sınıf cephesinden yükselmişti. Ancak sendikalar tarafından örgütlenen ve toplumsal muhalefetin son yıllarda ortaya koyduğu en büyük kitle gücüne ulaşan merkezi mitingler yol açıcı olmaktan ziyade frenleyici bir rol oynamıştır. Sendika bürokrasisinin sıkı denetimi altında düzen sınırları içinde gerçekleşen bu gösteriler, sınıf tabanında kendiliğinden öfke patlamalarının yaşanmasının önüne geçmiştir. Düzene yönelen tepkilerin kendisini, birbirini besleyen ve giderek yayılan eylemler tarzında ifade etmesini engellemiştir. Bu özellikleriyle de iç boşaltan bir işlev görmüştür.

Gerçekten de, Ocak ayını izleyen süreçte, işçi sınıfı Susurluk'la birlikte tüm toplumu sarsan gelişmelere ilişkin güçlü bir tavır ortaya koyamamıştır. Önce liberal burjuva muhalefeti inisiyatifi ele almıştır. Devlete yönelen tepkileri "devleti çetelerden temizlemek" adı altında saptırmak, yeniden düzene eklemek istemiştir. Ancak geçeköndü mahallelerinden yükselen kitlesel ve militan sokak hareketi ile birlikte ezilen emekçi kitleler sürece kendi damgasını vurmuştur. Her ne kadar işçi sınıfı, ezilen emekçi yığınların devlet karşıtı tepki ve politik taleplerine fabrika zemininden anlamlı bir destek sunamamışsa da, bu süreçten dolaysız olarak etkilenmiştir.

Nitekim bugün, burjuvazinin iliklerine kadar çürümüş devlet gerçeğinin üstünü örtmeye ve gündemi unutturmak için dikkati başka taraflara çekmeye çalıştığı bir sırada işçi sınıfı ağırlığını koymaya hazırlanmaktadır. 1

dakika karanlık eylemlerinin yeniden başlaması buna ayrıca itilim kazandırabilecek bir faktördür.

Sınıf cephesinde 1 Mayıs'a ilişkin yapılan tartışmalar ve ortaya çıkan eğilimler açık bir tarzda işçilerin 1 Mayıs'ı çeteleşen devlete karşı bir hesap sorma gününe çevirmek istediklerini göstermektedir. '96 1 Mayıs'ın kirli bir devlet provokasyonu kana bulandıktan bir yıl sonra ve '77 1 Mayıs'ının yirminci yıldönümünde işçi sınıfı kendi deyimiyle bir "rövanş" a hazırlanmaktadır. Bu rövanşın kontracı, yeteci devletle sınıf güçleri arasında yaşanacağı bizzat işçiler tarafından ifade edilmektedir.

Nitekim, sendika bürokratlarının 1 Mayıs'ı, sınıf mücadelesinin kalbi İstanbul'un merkezi alanlarından uzak, salonlarda veya çayırda kutlama istekleri, sınıfı bölme girişimleri, 1 Mayıs'ı bir karnavala dönüştürme çabaları bu basınçla dizginlenmiştir. Sendika konfederasyonları, tabandaki güçlü eğilimi gözetmek ve sonuçta 1 Mayıs'ı İstanbul'da merkezi bir tarzda kutlamak kararını almak zorunda kalmışlardır. '96 1 Mayıs'ının ardından pompalanan karşı devrimci propagandanın işçi sınıfı üzerinde kalıcı bir iz bırakmamış olması, geçen yıl yaşanan provokasyonları 1 Mayıs'ın içini boşaltmak (İstanbul dışında kutlamak) için temel dayanak yapan girişimlerin boşa çıkarılmasında ifadesini bulmuştur. Öncü işçilerin, sendika temsilcilerinin bir araya geldiği çeşitli mekanlarda ve İSSP'nin düzenlemiş olduğu toplantılarda bir çok işçi "1 Mayıs bir mücadele günü olarak ve İstanbul'da kutlanmalıdır!" diye diretmıştır. Bu, sınıfın dinamik, ileri kesimlerinde 1 Mayıs'ın devrimci bir havada ve devrimci güçlerle birlikte kutlama isteğine güçlü bir kanıt sayılmalıdır.

Proletaryanın damgasını vurduğu bir 1 Mayıs için devrimci işbirliği!

Geleneksel devrimci hareketin de yüzü, geçmiş 1 Mayıs'ların aksine sınıfa dönüktür. Bazı istisnalar dışta tutulursa devrimci-sosyalist basının genelinde, mümkün olan en fazla işçi kitlelerini devrimci bir etkinlik altında 1 Mayıs alanlarına taşımak hedefinin altı özel bir tarzda çizilmektedir. Devrimci güçler ve onların etkinliği altındaki sendikacılar, öncü işçiler bu doğrultuda bir araya gelmektedir. İşçi katılımı yüksek bir devrimci 1 Mayıs hedefiyle iş ve güç birliği için çaba sarfedilmektedir. Bu olumlu tutum bir çok faktörden güç almaktadır.

Komünist hareketin ideolojik basıncı toplumsal gelişmelerin nesnel mantığı tarafından her geçen gün daha fazla beslenmektedir. Dünya genelinde giderek yayılan ve güç kazanan militan sınıf eylemleri "dev" in yeniden uyanmakta olduğunu göstermektedir. Türkiye işçi sınıfı içerisinde mayalanan ve kendini yakın dönemde gerek özelleştirme karşıtı gösterilerde, gerekse de 1 Mayıs tartışmalarında ortaya koyan militan mücadele dinamikleri ise döneme damgasını vuran güçlü-politik bir işçi hareketinin potansiyellerinin giderek çoğalmakta olduğunu sinyallerini vermektedir. Buna bir de, Gazi Büyük Halk Direnişi sırasında kabaran, heterojen emekçi kesimlere dayanan devrimci yükseliş hayallerinin, semtlerin son derece istikrarsız mücadele seyri karşısında sönməsi

eklenmelidir.

Diğer bir yan etken ise, geçen 1 Mayıs'ta sınıf kitleleriyle kaynaşmayı başaramayan geleneksel devrimci hareketin sınıf dışı marjinal görünümünün "provokatörler", "teröristler" edebiyatına kolay bir dayanak yapılmasıdır. Devletin azgın saldırılarının önünü açan ve devrimci hareketi ciddi sıkıntılarla yüzyüze bırakan karşı-devrimci kampanyaya bir kez daha benzer malzemeler vermekten kaçınılmak istenmektedir.

Eğer, geleneksel devrimci hareket, en geniş işçi kesimlerini devrimci bir etkinlik altında 1 Mayıs'a taşımak için söylediklerinden dönmezse... Eğer dar grupçu kaygılar ortaya konan hedeflerin büyük bir enerji ve ısrarla takip edilmesinin önüne geçmezse... İşte o zaman sınıfın bağımsız devrimci inisiyatifi altındaki bir 1 Mayıs için koşul ve olanaklar da her zamankinden daha güçlü olacaktır.

Devrimci 1 Mayıs üzerinden dopdolu koca bir mücadele yılı geçti. Gazi Halk Direnişi'nden sonra kitleselliği ve militanlığıyla devrimci ve komünist harekete muazzam bir moral üstünlük sağlamıştı '96 1 Mayıs'ı. Sadece militanlığı ve kitleselliğiyle değil, yüzbinlerce işçi ve emekçinin, devrimci-komünist hareketin iradi müdahale ve yönlendiriciliğiyle düzenin kolluk güçlerine karşı çatışarak alandan çekilmesiyle de, '80 sonrası en militan ve devrimci 1 Mayıs olarak da tarihe geçti. Devrimci hareketin bu moral üstünlüğünü hazmedemeyen sermaye devleti intikam alabilmek için; dışarda devrimci örgütlere, zindanlarda ise devrimci tutsaklara bir süre avı ve imha hareketi başlattı. Devrimci tutsaklardan saldırıya cevap fazla gecikmedi. 20 Mayıs'ta düşmanla zindanda girilen amansız irade savaşı büyük bir coşku ve kararlılıkla 12 bedel ödeyerek kazanıldı. Peşpeşe gelen bu iki direniş süreci sermaye devletine büyük bir moral çöküntü, devrimci harekete ise işçi sınıfı ve emekçi kitleler nezdinde bir sempati ve güven kazandırmıştı.

Bugün geriye dönüp bu bir yıllık süreçteki gelişmeleri hatırlamak gerekirse; *1996 Devrimci 1 Mayıs'ı, *Devrimci hareketin 1 Mayıs'la kazandığı moral üstünlüğünü kırmak ve devrim lehine gelişen süreci kendi lehine çevirmek isteyen sermaye devletinin teslim alma politikalarına karşı devrimci ve komünist tutsakların 20 Mayıs'ta başlattıkları irade savaşını kazanmaları, *16 Temmuz 1996'da 6 bin dokuma işçisinin katıldığı Ünal'dı direnişinin işçilerin zaferiyle sonuçlanması, *Tuzla deri işçilerinin değişik tarihlerdeki militan direnişleri, *14 Mayıs 1996'da PETKİM'de özelleştirmeye karşı 1500 işçinin

Yeni dünya düzeni iflas etti, dev yeniden uyanıyor!

Arnavutluk'ta silahlı halk ayaklanması, Avrupa'da yüzbinlerce işçiyi kapsayan grev ve direnişler, Latin Amerika'yı sarsan kitle mücadeleleri, Rusya'da kızıl bayrakları milyonların elinde yeniden dalgalandıran muazzam grevler... Tüm bunlar uluslararası planda yeni dünya düzeninin iflas ve çöküşünü belgelemektedir. Anti-komünist propagandanın tüm dünyada bir histeriye dönüştürüldüğü, çöken Sovyet Bloku'nun ardından zafer naralarının atıldığı bir dönemi izleyen bu gelişmeler dünya işçi sınıfına yeni bir güç ve moral vermektedir. Proleter saflarda, sermayenin topyekün saldırısı karşısında birlik ve enternasyonalist dayanışma içerisinde dikilmesi gerektiği bilinci tazelenmekte, bu doğrultudaki mücadele isteği kabarmaktadır. Daha da önemlisi, geçmiş yenilgi döneminde

oldukça yıpranan devrim ve sosyalizm yeniden prestij kazanmaktadır. Toplumsal kurtuluş umudu yükselmekte, sosyalizm yeniden canlı bir alternatif haline gelmektedir.

Tüm bunların Türkiye işçi sınıfını etkilemediğini düşünmek yanlış olacaktır. Aksine '97 1 Mayıs'ı bu eğilimi güçlü bir sosyalizm propagandası ile beslemek, bilimsel sosyalizmle işçi sınıfı arasındaki bağları hızla kuvvetlendirmek, ihtilalci komünist bir sınıf örgütlenmesini (partiyi) yaratmak için önemli bir fırsattır.

1 Mayıs ve devrimci görevler

Yukarıda anahatlarıyla çizilen tablo, öncü işçilerin, sınıf bilinçli sendikacıların ve devrimcilerin görevlerine de işaret etmektedir.

Her şeyden önce '97 1 Mayıs'ın mücadeleciliğine uygun bir tarzda kavga alanlarında ve işçi sınıfının birleşik gücü ile kutlanması tayin edici bir önem taşımaktadır. Düzenin ve onunla işbirliği içerisinde olan sendika bürokratlarının engelleyici çabalarının boşa çıkarılması, büyük ölçüde, 1 Mayıs'ı sermayeye karşı bir hesap sorma gününe çevirme eğiliminin güçlü bir iradeye dönüştürülmesine bağlıdır. Tüm sınıf ve sendika platformlarına bu eğilim aktif bir tarzda taşınmalı, basınç oluşturulmalıdır. İnisiyatif sendika bürokratlarının elinden tümüyle alınmalıdır. Demokratik kitle örgütleri vb. gibi oluşumlar da bu doğrultuda harekete geçirilmelidir. Fabrika ve üretim alanlarında hızla, tabanın dinamizmi ve mücadele kararlılığı üzerinde yükselen, sınıf bilinçli sendika temsilcilerinden, öncü işçilerden ve sınıf devrimcilerinden oluşan 1 Mayıs hazırlık komiteleri kurulmalıdır. Çeşitli eylemsellikler, açıklamalar yoluyla sendika konfederasyonları üzerindeki basınç canlı tutulmalı, hergeçen gün daha da güçlendirilmelidir. En kitlesel ve etkin bir işçi katılımının sağlanması için çalışmalar hızla verilmelidir. Daha bugünden 1 Mayıs'ta devrimci güçlerin sendika ve işçi kortejlerinden tecrit edilmesinin önüne set çekilmelidir.

'97 1 Mayıs kutlamaları yalnızca mücadeleciliğine uygun, birleşik ve militan bir tarzda kutlanması açısından değil, siyasal gündeme ilişkin öne çıkarttığı talep ve şiarlarla da bağımsız sınıf tavrını ortaya koymalıdır. İşçi sınıfı bu 1 Mayıs'ta özelleştirme saldırısının karşısına topyekün bir tarzda çıkmak zorunda olduğu gibi, çürümüş, kokuşmuş sermaye düzenini doğrudan hedefleyen militan, politik bir tutum içinde olmalıdır. Tam da bu nedenle devrimci propagandanın sınıfa dönük saldırılar ile Susurluk'un ortaya çıkarttığı gerçekleri içiçe ele alması önem taşımaktadır. 1 Mayıs'a dönük politika ve taktikler sermayenin çeteleşmiş katil devletinden, kan ve sömürü üzerine kurulu düzeninden hesap sormak üzerine odaklanmalıdır.

'97 1 Mayıs'ının başarısı, yukarıda anahatlarıyla çizilen görevlerin hakkından ne oranda gelineceğine dolaysız bağlantılıdır. Sınıfın damgasını vurduğu devrimci bir 1 Mayıs, hiç kuşku yok ki sınıf mücadelesinde gerçek bir sıçrayış anlamına gelecektir. İşçi sınıfının yeni dönemde toplumsal ve siyasal gelişmelerin yönünü belirleyen bir tarzda ağırlığını koyması, sendika bürokrasinin denetiminin parçalanması, düzen karşıtı militan bir sınıf hareketinin yaratılması buna bağlı olacaktır.

sergilediği direniş, *14 Nisan'da KESK'in düzenlediği ve toplam 35 bin kişinin katıldığı Ankara ve Adana mitingleri, *19-20 Ekim tarihlerinde KESK'in değişik illerde düzenlediği ve yaklaşık 60 bin kişinin katıldığı mitingler. *14 Aralık'ta yine KESK'in düzenlediği ve 100 bin kişinin katıldığı Ankara mitingi, *5 Ocak 1997'de 150 bin işçi ve emekçinin katıldığı Ankara'daki Türk-İş mitingi... gibi eylemlerde içinde olduğu yüzlerce eyleme imza attı işçi ve emekçiler.

En son ise; onyıllardır "sınıflarüstü devlet, baba devlet, kutsal devlet, hukuk devleti, bağımsız yargı" türünden aldatma ve demagojileri bir anda parçalayarak işçi sınıfı ve emekçi kitleler nezdinde sermaye devletinin itibarını sıfırlayan ve bir kontra-çete devleti olduğu gerçeğini gözler önüne seren SUSURLUK KAZASI...Peşinden devlete ve onun ordu, MİT, Özel Tim, yargı gibi temel kurumlarına karşı toplumun değişik kesimlerinden yükselen kitlesel tepki ve eylemler...

Evet. Bir yıllık kaba tablo bu. Devrimci ve komünist hareketin bütün bu gelişmelerden yeterince ve doğru bir perspektifle yararlanıp yararlanmadığı tartışılır olmasına rağmen, ortada duran somut bir gerçek.

Bugün, gerek lehimize olan tüm olanak ve koşulları değerlendirerek '96 1 Mayıs'ındaki gücümüzü en az 5'e katlamak, gerekse organizasyondaki yetkinlik ve militan performansımızla bu 1 Mayıs'ı parti kültür ve tarzında bir dönüm noktasına dönüştürmek açısından gerekli güç, birikim ve deneyimlerin fazlasına sahibiz.

İçerisinden geçtiğimiz süreç bir çok yönüyle, hata kabul etmeyecek, zaf kaldırmayacak kadar acımasız ve hassastır. '97 1 Mayıs'ını bu bilinçle karşılamalıyız.

1 Mayıs'ta işçi sınıfının ve tüm emekçilerin taleplerini haykıralım!

Devrimin ve sosyalizmin şiarlarını yaygınlaştıralım!

İşçi sınıfı tabanında 1 Mayıs'ı, sermayenin topyekün saldırılarına karşı militan bir kavga gününe çevirmek doğrultusunda güçlü bir eğilim var. Bu eğilime paralel olarak çeteleşen devletten hesap sorma bilinci de geliyor. Öyleyse, işçi sınıfının taleplerine daha bilinçli bir ifade kazandırmak göreviyle yüzyüze olan devrimci politika da, bu ana eksen üzerine oturmalıdır.

Sermayenin topyekün saldırısına karşı işçi-emekçi barikattı! güncel şiarı etrafında şu talepler öne çıkarılmalıdır:

- * **Özelleştirmelere, tensikatlara, sefalet ücretine hayır!**
- Krizin faturası kapitalistlere!**
- * Özelleştirme değil, toplumsallaştırma!
- * Emperyalist köleliğe hayır! Borç ödemeleri durdurulsun! IMF defolsun!
- * **Herkese iş, çalışanlara iş güvencesi!**
- * Devlet terörüne son!
- * Sınırsız söz, basın, gösteri ve örgütlenme özgürlüğü!
- * Hak grevi, dayanışma grevi ve genel grev hakkı!
- * **Tüm çalışanlara toplu sözleşmeli ve grevli sendika hakkı!**
- * **Kirli savaşa değil, eğitime, sağlığa bütçe!**
- * İşçi-memur elele genel grev!

1 Mayıs'ta, çeteleşen devletten, çürüyen düzenden hesabı emekçiler soracak! sloganının sınıf zemininde güçlü bir yankı bulması özel bir önem taşımaktadır. Bu çerçevede aşağıdaki şiar ve talepler yaygınlaştırılmalıdır:

- * Çetelerin ipleri sermayenin elinde!
- İşçilerin birliği sermayeyi yenecek! Temiz toplum işçilerle gelecek!
- * Çetelerin ipleri MGK'nın elinde! MGK dağıtılsın!
- * Kahrolsun kontrgerilla düzeni! Kahrolsun sermaye düzeni!
- * Asalaklardan, hırsızlardan, işkencecilerden hesap sormak için
- 1 Mayıs'ta mücadele alanlarına!
- * Çeteleri koruyan DGM'ler dağıtılsın!
- * İşkencelere, yargısız infazlara, gözaltında kayıplara son!
- * "1000 operasyon"un faili devlet hesap verecek!
- * Temiz toplum işçilerle gelecek! Karanlığı devrim aydınlatacak!

Sömürgeci savaşın Susurluk'la birlikte ortaya çıkan kirli yüzü ve onun kurmayları teşhir edilmelidir. Bu doğrultuda yükseltecek şiarlar şunlardır:

- * Sömürgeci kirli savaşa son!
- * Kardeş Kürt halkına özgürlük! Eşitlik, özgürlük, gönüllü birlik!
- * İşçilerin birliği! Halkların kardeşliği!
- * Koruculuk kaldırılın! Jitem, Özel Tim, Kontrgerilla dağıtılsın!
- * Sömürgeci ordu Kürdistan'dan defolsun!

Hain sendika bürokratlarına karşı gelişen öfke ve tepkilere bilinçli bir ifade kazandırılmalıdır. Bu çerçevede:

- * Sendikalar bizimdir, bürokratlar defolsun!
- * Kahrolsun sendika ağaları!
- * Sermayeye uşaklık değil! Devrimci sınıf sendikacılığı!
- vb. sloganlar güçlendirilmeli, yaygınlaştırılmalıdır.

Taksim eğiliminin sınıfın dinamik ve öncü kesimlerinde giderek ağırlık kazanmaya başladığı bir sırada "1 Mayıs 1 Mayıs alanında! 1 Mayıs Taksim'de!" ajitasyonu yapılmalıdır. Taksim 1 Mayıs katliamının 20. yılında, sınıf bilinçli işçilerin, mücadeleden yana sendikacıların ve tüm devrimci güçlerin bu çağrı etrafında birleşmesi ayrı bir anlam ve önem taşımaktadır.

Yukarıda sayılan güncel talepleri bağlayacağımız temel şiarlar ise şunlardır:

- * Kahrolsun sermaye düzeni! Yaşasın sosyalist işçi-emekçi iktidarı!
- * Yaşasın devrim ve sosyalizm! Yaşasın bağımsız sosyalist Türkiye!
- * Kahrolsun kapitalizm! Yaşasın sosyalizm!
- * Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Sermayenin topyekün saldırılarına dur demek için!

Çeteleşen devletten hesap sormak için!

1 Mayıs'ta mücadele alanlarına! 1 Mayıs'ta Taksim'e!

**İşçi sınıfı sosyalizmin kızıl bayrağı altına!
İşçi sınıfı savaşacak! Sosyalizm kazanacak!**

1 Mayıs'ın içini boşaltma manevralarına geçit yok!

**Hain bürokrasinin denetimini kıralım!
İnisiyatifi ele alalım!**

Bu yıl da sermaye, 1 Mayıs'ın anlamına uygun bir tarzda, sınıfın birleşik gücüyle kavga alanlarında kutlanmasının önüne geçmek istiyor. Özelleştirme, tensikat, sefalet ücreti, sosyal hak gasları vb. gibi politikalara hız veren sermaye, bu topyekün saldırı dalgasının 1 Mayıs'a çarparak kırılmasından korkuyor. Susurluk'tan bu yana yığınların bilincinde adeta pislikle özdeşleşen sermaye düzeninin kirli ve kanlı gerçekliğinin su yüzüne çıkması, bu korkuyu daha da büyütüyor. Sermaye tüm olanaklarını devreye sokarak, işçi sınıfının 1 Mayıs'ta çeteleşmiş devletten hesap sormak için mücadele bayrağını kaldırmasını engellemeye çalışıyor.

Bir kez daha işbirlikçi sendika bürokratları düzene hizmette kusur etmiyor. 1 Mayıs'ın bu günle özdeşleşmiş kavga alanlarından uzak, salonlara veya çayirlara hapsedilmesi, bir karnavala dönüştürülmesi için kirli manevralarına hız veriyor.

Satılmış sendika ağaları, 1 Mayıs'ın mücadelecileri içeriğini boşaltmak için geçen yılda yaşanan provokasyonları dayanak yapmaya çalışıyor. Sanki, tıpkı 20 yıl önce '77 katliamında olduğu gibi, son 1 Mayıs'ı da kana boyayan devletin kendisi değilmiş gibi utanmadan sermayenin ağzından konuşuyor. Bu tutumuyla açıktan, '77 1 Mayıs'ında yaşanan katliamın birinci derece sorumlularından olan Çatlılara, '96 1 Mayıs'ında öldürülen emekçi gençlerin katili Ağar'lara arka çıkıyor. Neden mi? Çünkü Çatlı'ların, Ağar'ların, Bucak'ların elebaşısı MGK böyle istiyor! Çünkü çeteleşmiş devlet, palazlandığı ve suspayı verdiği uşaklarından bunu bekliyor!

Sendika bürokrasisinin sermayenin hizmetinde olduğu, dahası sermaye devletinin hesabına çalışan çetelerden biri olduğu apaçık ortadadır. Türk-İş başkanı Bayram Meral'in, faşist düzenin en kemikleşmiş temsilcisi ve elleri yüzlerce devrimcinin, sınıf kardeşimizin kanına bulanmış faşist itlerin başbuğusu Türkeş'in cenazesine katılması bunun en son ve iğrenç kanıtıdır. Türkeş'in arkasından gözyaşı dökenler, DİSK'in kuruluş yıldönümünde sınıf düşmanı Demirel'i ağırlayanlar, IMF ile masaya oturanlar, sermayenin en kaymak ve azgın kesiminin örgütü olan TÜSİAD'ın raporunu selamlayanlar, özelleştirme saldırılarına arka çıkanlar, TİS ihanetlerini imzalayanlar, MGK kararları önünde hazırolda duranlar iflah olmaz hainlerdir. Sınıfın saflarında değil, sermayenin saflarında yer almaktadırlar. Proletaryanın değil, burjuvazinin çıkarlarını savunmaktadırlar.

Önümüz 1 Mayıs. İşçi sınıfının sermayeye karşı mücadele bayrağını kaldırdığı, birlik ve dayanışma içerisinde olduğu bugünü sendika bürokrasisine teslim etmeyelim. 1 Mayıs'ı içi boş bir geçit törenine çevirme, işçileri devrimcilerden yalıtma manevralarını boşa çıkaralım. Sendika bürokratlarının 1 Mayıs üzerindeki denetimini kıralım, inisiyatifi kendi ellerimize alalım. Öncü işçiler, sınıf bilinçli sendikacılar ve sınıf devrimcileri olarak sınıfın gerçek çıkarlarına sahip çıkalım. Onun tabandan yükselen gücünü ve mücadele isteğini arkamıza alalım. Sendikalarda, fabrikalarda, üretim alanlarında 1 Mayıs hazırlık çalışmalarımıza hız verelim. Sermayenin topyekün saldırılarına dur deneceği, çeteleşen devletten hesap sorulacağı birleşik bir 1 Mayıs için örgütlenelim, örgütleyelim!

1 Mayıs '97 ile ilgili röportajlar dizimizin bu ikinci bölümünde Yol İş sendikasına üye bazı öncü işçiler ve Türk-İş/ Deri-İş Sendikası Eğitim Uzmanı Munzur Pekgüleç'in konuya ilişkin görüşleri yer alıyor. Okurlarımıza sunuyoruz;

"İşçiler, sendikaları Taksim'e yönlendirmek için elinden geleni yapmalıdır."

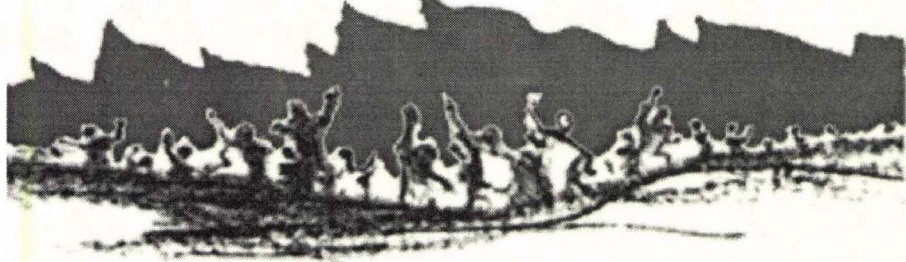
1
'97
MAYIS

Kızıl Bayrak: Tüm dünyada ve Türkiye'de işçi sınıfı, ekonomik, sosyal ve siyasal haklarını hedefleyen kapsamlı bir saldırı ile yüzyüze. Uluslararası planda sermayenin bu topyekun saldırısına karşı giderek yaygınlaşan ve militanlaşan sınıf hareketliliklerine şahit olmaktayız. Rusya, Almanya, Fransa'da gelişen işçi hareketliliklerini buna örnek verebiliriz. Sermayenin topyekun saldırısına karşı birleşik ve güçlü bir karşı koyuşu örgütlemek sorunu ışığında yaklaşan 1 Mayıs'ı nasıl değerlendiriyorsunuz? Dünya işçi sınıfının birlik mücadelesi ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ta, yoğun bir özelleştirme saldırısı ve TİS ihanetleri ile yüzyüze olan Türkiye işçi sınıfının ve sendikalarının görevleri nelerdir?

1. İşçi: 1 Mayıs, tüm dünyada kutlanan işçilerin bayram günü. Senelerden beri kutlanıyor ve işçi sınıfı bunun için çok bedeller ödemiş. Türkiye'nin her tarafı 1 Mayıs alanı olabilir ama İstanbul için 1 Mayıs alanı Taksim'dir. İşçiler, sendikaları Taksim'e yönlendirmek için elinden geleni yapmalıdır. Ama bu komiteler kurarak olur, ama birleşik işçi cepheleeri oluşturarak olur. Bunun örgütlenmesine şimdiden başlayıp 1 Mayıs'a işçileri yönlendirmemiz gerekiyor. Alanlar başkaları tarafından ne kadar yasaklanırsa yasaklanırsın, zapt ediliyor. İşçi sınıfının da orayı zapt etmesi lazım. Sendikalara gelince en başta Türk-İş'in, adı üstünde devlet yanlısı, devlet politikası izleyen, devletle işbirliği yapan bir sendika anlayışı var. Biz öyle tarlada, bahçede 1 Mayıs kutlamak istemiyoruz. Tarlada, bahçede kutlayacak evimizde de kutlayalım. Böyle bir anlayışı reddediyoruz. Kesinlikle böyle bir şey olamaz. İşçilerin kendi alanlarına çıkıp bayramlarını kutlamaları lazım. Bunun için ne yapmalıyız? Sendikaları alabildiğine eleştirecek, alabildiğine her yerde lanetleyecek sloganlarımızla sendikaları teşhir ederek, işçileri sendikal bağımlılıktan kurtarıp 1 Mayıs alanına taşımamız gerekiyor. Türkiye'nin her tarafında alanlarda işçilerin 1 Mayıs'ı kutlaması lazım. O gün hiçbir işçinin işe gitmemesi lazım. Bunun için de elimizden gelen her şeyi yaparak, sendikalara baskı yaparak, işçiyi alanlara taşımamız lazım. Bu öncü işçilerin görevidir.

2. İşçi: 1 Mayıs dünyada burjuva çevreler tarafından statik bir gün, yani bir bayram havası ile algılanır. Ama bu bizim için böyle değil. 1 Mayıs'ın biçimi, kutlanışı, talepleri her sene o günün şartlarına göre

değişir. '97 1 Mayıs'ı da bugünün talepleri ile kutlanmalıdır. Bugünkü taleplerimiz belli. Çeşitli ekonomik taleplerimizin yanında politik taleplerimiz de var, bunlar başa geçmeli. Bugün burjuvazi kendi içinde emekçi sınıflara karşı o kadar sıkı birleşiyor ki; tamamen politik olarak manevralarını belirlemiş, politik olarak çok iyi örgütlenmiş, askeri olarak çok iyi örgütlenmiş. Ama işçiler dağınık ve henüz politikleşmemiş bile. Yani politik taleplerini çok cılız ve çekinerek söyleyebiliyor. Bunu yükseltmemiz lazım.

Bir de 1 Mayıs alanı konusu var. 1 Mayıs Taksim'de kutlanmalıdır. Bu sene Türkiye'de 1 Mayıs kutlamalarının 25. yılı. Birincisi yıldönümü olması açısından; ikincisi, Türkiye'de '90 sonrası bazı olaylar oldu Taksim üzerinden. Yani en gerici, en pasif çevreler dahi Taksim'i kendilerine simge haline getirdi. Burjuvazi orada resmi mitingler yaptı. Ama işçiler buranın önemini tam olarak algılayamadı. Halbuki Taksim Alanı bizim alanımız. '77'de ben katıldım. Orada yüzbinlerce insana soruldu. "Bu alanın ismi ne olsun" "1 Mayıs alanı olsun" Adını koyduk orada. O gün orada 36 tane kardeşimiz öldü. Fakat unuttuk biz, yeniden hatırlamamız gerekiyor. Sembolik olarak sınıf savaşımında bizim mevzimizdir Taksim Alanı. Almalıyız bu sene. Bu açıdan çok önemli. Yani kararlı olmamız gerekiyor. Her sene bizi gönderilen yerlere gidip bir şeyler yapıyoruz gözükmek veya kitleselliği sadece ön plana almak çok önemli değil bence. Nitelik de önemli. Bu sene Taksim gözetilmeli. Özellikle devrimci işçiler ve devrimci gruplar açısından böyle bir oluşum yaratılmaya çalışılmalı. Geçen sene Kadıköy çok kitleseldi, politik talepler yüksekti. Orada üç şehit verdik. Yani şu deniyor devrimci gruplar tarafından. İşte "kitlenin olduğu yere gidelim, kitlenin olduğu yere gideceğiz" Baktığımız zaman geçen seneye işçi azdı Kadıköy'de. Devrimciler çoğunluktaydı. Aynı devrimci gruplar bu kitleyi Taksim'e yürütebilirlerdi. Bu sene de yapılabilir. Gözönünde bulundurulmalı.

Türk-İş / Deri-İş Sendikası Eğitim Uzmanı Munzur Pekgüleç: Dünyadaki özelleştirme saldırısı, sıfır zam ve işten çıkarmalar hemen hemen tüm kapitalist ülkelerde ve ülkemizde birbirine paralellik arz ediyor.

Ancak sermaye bütün dünyada merkezi

bir saldırı planlarken, dünya işçi sınıfının aynı ölçüde birlikte bir karşı koyuşu, daha doğrusu ideolojik olarak enternasyonal bir dayanışmayı sağladığını söyleyemeyiz. Ama parça parça da olsa bütün dünya ülkelerinde işçi sınıfı sermayenin bu saldırısına karşısında tutum almaya ve tepki göstermeye çalışıyor. '77 1 Mayıs'ının üzerinden tam 20 yıl geçti. 20 yıl sonrası bile MİT ve kontrollerle organizasyonu ile katledilen 36 insanla ilgili failer ortaya çıkarılmamış ve suçlular yargılanmamıştır. Bunun, '97 1 Mayıs'ında, bugün çetelerin de çok açık bir ifşa olduğu momentini de gözönüne alarak, böyle bir günde de sorgulanması gerekir diye düşünüyorum. Sanırım ki 1 Mayıs'la ilgili Türk-İş, DİSK ve Hak-İş'in İstanbul'da alanlarda kutlayacağı noktasında bir tespitleri var. Devlet töreni biçiminde, sistemin istediği bir biçimde, Hak İş, Türk İş ve DİSK'in düzenlediği, MGK kararlarının uygulanmasının bir parçası olarak 1 Mayıs'ı da şeriatı karşı bir kutlamaya dönüştürmesine sınıf izin vermemelidir. Bu noktada uyanık olmalıdır. Bu noktada gerçekten disiplinli olmalıdır. Bunun ötesinde de provokatif bir davranış karşısında da uyanık olmalıdır. Son söz olarak şunu söyleyebilirim. '97 1 Mayıs'ı, Kürt sorununun çözümüne, kontrgerilla ve MİT organizasyonuna, faili meçhul cinayetlerin gerçekten su üzerine çıkarılmasına ve bütün kirli işlemlerin temizlenmesine vesile olmuştur. Özelleştirmelere, devletin olanakları ve halkın vergileri ile elde edilen kamu iktisadi teşebbüslerinin peşkes çekilmesine engel olmalıdır. Bu TİS sözleşmelerinin kölelik ücretiyle bitirilmemesine hizmet etmelidir. 1 Mayıs bu anlamıyla ve bu içeriğiyle kutlanırsa, mücadele günü olarak kutlanabilirse bence sınıf açısından olumlu bir işlev görmüş oluruz.

1
'97
MAYIS

Kızıl Bayrak: Bildiğiniz gibi, 1 Mayıs'ı önceleyen dönem her zaman devletin devrimci ve öncü güçlere saldırılarını yoğunlaştırdığı bir süreç olarak yaşanmaktadır. Yine 1 Mayıs'ta sık sık devletin provokasyonlarına şahit olmaktayız. İşçi sınıfını devrimci politikadan yalıtma ve 1 Mayıs'ın mücadeleciler içeriğini boşaltma amacı taşıyan bu saldırıları nasıl değerlendiriyorsunuz? Bu politikayı boşa çıkarmak için işçi sınıfı, sendikacılar ve devrimciler nasıl bir tutum izlemelidir?

1. İşçi: 1 Mayıs cephesi oluşturulması gerekiyor. İşçilerle olsun, devrimcilerle olsun. O alanın tüm güvenliğini o cephenin, ortak cephenin alması lazım. İşçilerin görkemli 1 Mayıs'ında dışarıdan gelecek provokasyonlar ortak bir cephenin oluşturulmasıyla önlenmiş olur.

2. İşçi: Öncelikle 1 Mayıs'a birleşik olarak örgütlü olarak hazırlanmalıdır. 1 Mayıs cephesi şeklinde örgütlenmek lazımdır. Kendi aralarındaki çelişkileri bir yana iterek ortak bir mücadele birliği yaratılmalıdır. Böyle yapınlarki karşılakiler fırsat verilmesin. Birlikte örgütlenmesi lazım. Eylemin güvenliğini devrimcilerin kendilerinin alması ve polisi dışarda bırakmaları lazım. Bir de işçilerle ilişkileri, sıradan 1 Mayıs'a gelen işçilerle ilişkilerini çok iyi kurmaları lazım. Burjuvazi sürekli işçileri korkutuyor, devrimcilerle işçilerin arasını açmaya çalışıyor. Bunu önlemek için iyi bir program yapıp ortak hareket edilmesi lazım.

Munzur Pekgüleç: '77 1 Mayıs'ı ilk kez yarım milyon insanın gerçekten hakları için, kazanımları için meydanlara çıktığı bir gün olmuştu. Devlet açık bir Provokasyon tertiplemiş, 36 insanı şehit etmiştir.

'96 1 Mayıs'ı, Gazi olaylarından sonra halktan düzene karşı, sisteme karşı tepkilerin yoğunlaştığı bir döneme denk düşmüştür. Binlerce insanın Kadıköy Meydanı'na yığılacağını, tepkilerini haykıracağını düzen görüyordu. Bunun, yeniden daha farklı boyutlara ulaşmaması için, daha miting başlamadan o provokasyon girişimini yaptılar ve üç işçi kardeşimizi şehit ettiler. Bunun hemen arkasından da kırılan camların, öldürülen insanların önüne geçirilmesinde de burjuva basınının çok ciddi rolü olmuştur. Sendikaların panikçi, oportünist, ikiyüzlü tutumları da bunlara çanak tutmuştur.

'97 1 Mayıs'ında da eğer gerçekten İstanbul'da kitlesel olarak 1 Mayıs kutlanacaksa, bence devrimci güçlere çok ciddi görevler düşmektedir. Bu tür Provokatif davranışların önünün kesilmesi konusunda kendi güvenliklerini ciddi bir biçimde sağlamalıdır diye düşünüyorum. Aksi takdirde gerçekten bugünkü ortam Provokatif gelişmelere gebe bir ortam. Ama biz disiplinli, kararlı ve aldığımız kararlara eksiksiz uyma gibi bir bilinçli bir tavır gösterirsek, sistemin ve bugünkü siyasi iktidarın Provokatif girişimlerini boşa çıkarmış oluruz. O yüzden bence herkese sorumluluk düşüyor, kararlılık düşüyor ve bilinçli tutum almak düşüyor diye düşünüyorum.

Direnişin önünde aşılması gereken bir barikat: SENDİKA AĞALARI!

Sendika ağaları bugüne kadar hep sermaye iktidarının hizmetinde oldular. Saldırıları karşısında direnişi değil, teslimiyeti örgütlemeye çalıştılar. İşçi sınıfının elinde hala kısıntı bazı kazanımlar var ise, bunlar onların sayesinde değil, onlara rağmen korunmuştur. Ancak başında sendika bürokratları bulunsa dahi, sendikal örgütlenme işçiler için halen asgari bir direnme gücünün varlığı anlamına gelmektedir. (Bu gücün ne kadar harekete geçirilebildiği ayrı bir tartışmadır.)

Sermaye iktidarının özelleştirme saldırısıyla temel hedeflerinden biri, bugüne kadar sendika ağaları eliyle altını oyduğu, içini boşalttığı sendikal örgütlenme ve TİS haklarını son bir darbe ile tümenden tasfiye etmektir. Sendika ağaları özelleştirme saldırısına karşı sınıfın direnişini kırarak bu tasfiye sürecinin önünü kendi elleriyle açıyorlar. Bu onların, sendikacılıktan sadece aidat yağmalamayı, rüşvet almayı anlayan gangster çeteleri haline dönüştüklerinin göstergesidir. Sermaye iktidarı aidat kayıplarını telafi ettiği, onlara yeni sömürü ve yağma kapıları açtığı ölçüde, bunlar, kendi sendikalarının kapısına kilit vurmak için birbirleriyle yarışacak kadar düşkünleşmişlerdir.

Tabi bu sözlerimiz bütün sendika ve sendikacılara yönelik olarak anlaşılmalıdır. İhaneti bu dereceye varıranlar TÜRK-İŞ, HAK-İŞ ve DİSK'e bağlı sendikaların çoğunluğunun konfederasyon ve merkez yönetim koltuklarında oturanlardır. Sermaye iktidarına hizmeti asıl görevi olarak bilenlerdir. Koltuklarına bizzat faşist devlet ile gizli ilişkiler ve onun desteği üzerinden sahip olanlardır. "Demokrasi" adına faşist MGK'ya selam çakan, "çağdaş sendikacılık", "sınıf uzlaşması", "toplumsal mutabakat" vb. ile ihanetlerinin teorisini yapanlardır.

Bunların sinsî manevralarının boşa çıkartılması, gizli hesaplarının yüzlerine vurulması, yığınlar içinde teşhir edilmeleri en acil görevlerden biridir. Onların gerçek amaçlarının ne olduğu konusunda sınıf saflarında hiçbir tereddüte meydan verilmemeli, hiçbir beklentiye açık kapı bırakılmamalıdır. Çünkü bu kapılar doğrudan sermaye iktidarının saldırılarına, yanısıra her türlü burjuva zehirin işçi sınıfı saflarına akıtılmasına açılmaktadır.

Örneğin TES-İŞ ağaları bugün enerji işkolundaki yerel işçi mitinglerinin tertipçisi olarak eylemlerde boy gösteriyorlar. Aynı bürokratlar dün, önce enerji işkolunda bir çok işletmenin özelleştirilmesi, arkasından da tensikatlar karşısında sessiz kaldı. O işletmelerin bugün işsiz ve aç olan işçilerine "izin vermeyeceğiz, mağdur ettirmeyeceğiz" diye diye son ana kadar oyaladılar. Şimdilerde ise satışa çıkartılan KİT arazilerinin

ihalesine girip, işçilerin aidatlarıyla kendilerine tatil ve eğlence tesisleri yaptırıyorlar. Sermaye iktidarı TES-İŞ için ucuza ihale kapatıyor, bu satılmışlara açıkça rüşvet veriyor. İhanetlerini ödüllendiriyor.

Aynı ağalar, "özelleştirmeye karşı sonuna kadar mücadele edeceğiz" diye işçilerin karşısına çıkıyorlar. İşçilere kendilerini takip etmelerini, başka bir yola sapmamalarını, devrimcilere kulak asmalarını telkin ediyorlar.

Özelleştirme gibi azgın bir saldırı altında olan işçi sınıfının sermayeye karşı kendi sınıf ve mücadele bayrağını açması hayati bir önem kazanırken, bu satılmış sendika ağaları işçilerin eline sermaye iktidarının bayrağını tutuşturuyorlar. Bir yandan mitinglerde "şalterler incek!" demagojisiyle işçileri oyalıyorlar, diğer yandan "MGK muhtırası ve hassas siyasal koşullardan dolayı bugünkü durum şalter indirmeye müsait değildir" diye karar çıkartıyorlar. Sermaye iktidarına işçilerin bu tür eylem girişimlerini engelleyecekleri konusunda teminat veriyorlar. Bu da yetmiyor, "şalter incek" şiarının militan içeriğini "hükümet gidecek" manevrasıyla boşaltıp, yerine düzen içi sahte umutları şırınga ediyorlar. Düzensiz ve düzen partilerinden beklentisi kalmayan yığınları "demokrasi ve seçim" demagojisiyle yeniden burjuvazinin pis ahırına sürmeye çalışıyorlar.

Faşist TÜRK-METAL gangsterlerinin son dönemdeki en büyük derdi ise, örgütlü oldukları işkollarındaki KİT işletmelerine dönük yağmadan nasıl daha fazla pay alacaklarıdır. T.Metal'in yakın dönemde Ereğli bölgesindeki bütün "sendikal faaliyetlerinin" yönünü, M.Özbek'in de gizli ortağı olduğu yerel şirketler -çeteler!- grubunun Erdemir'i satın alma planları belirliyor. Bunun adı da Kardemir tipi özelleştirme, yani "işletmenin işçilere satılması" oluyor. Diğer sermaye çeteleri Erdemir için teklif verdiğinde, T.Metal "özelleştirmeye karşı muhalefeti"

aniden yükseltiyor, suç ortağı B.Meral'i de yanına alıp "işçi" mitingleri örgütüyor. Onlar sınıfın değil, kendi kayıplarının (aidat yağması, ihale talanları) telafisini istiyorlar. İşçilerin özelleştirmeye karşı mücadelesini kendi çıkarlarına dayanak yaparak, daha yağlı kemikler için sermaye iktidarı ile pazarlık yapıyorlar. Sermaye iktidarı yarın bunların payını (rüşvet, hisse, şirket yönetim kurulu üyeliği) verdiğinde sınıfı sırtından hançerleyip yüz üstü bırakmakta bir an tereddüt etmeyecekler.

HAK-İŞ'in de suç çetelesi kabarık. Bir örnek vermekle yetineceğiz. HAK-İŞ ağaları, KARDEMİR'de kıdem tazminatları karşılığında hisse satışını -gerçekte kıdem tazminatlarının da buharlaştırılması demektir- işçilere mücadele ve kurtuluş yolu olarak sundu. Özelleştirme saldırısına karşı tüm sınıfı ateşleyebilecek bir direnişi kırmakla kalmadılar. Arkasından "işletmeyi yaşatmak için" işçilerden fedakarlık istemeye başladılar. "İşçi sendikası" sözleşme masasında işçilerin karşısına işveren tarafı olarak oturdu ve "işletmenin sahibi olan" işçilere daha az ücretle daha çok çalışmasını buyurdu. Bununla kalmadı, sıfır zam dayattığı işçilerin sırtından vurgunlar vurdu. Her ihaleden kendi çetesine pay çıkarttı.

DİSK'li ağalar... Kuruluş yıldönümünü sermaye iktidarının kirli şapkası, özelleştirme saldırısının baş destekçisi Demirel ile birlikte Hilton'da kutluyor. "Sınıf uzlaşması", "Sosyal barış", "Çağdaş sendikacılık", "Teröristlere, bölücülere karşı ortak mücadele" deyip karşılıklı kadeh tokuşturuyorlar. Yedikleri işçilerin etidir, içtikleri işçilerin kanıdır.....

Petrol-İş Merkez yönetim kurulu genel sekreteri Mansur Burgucu işçileri önce sendika çalışması için örgütüyor, sonra da listesini patrona verip muhbirlik yapıyor. Karşılığında ne alıyor bilmiyoruz, ama mutlaka bir şeyler alıyor! Bu olay bir tesadüf sonucu açığa çıkıyor. Petrol-İş yönetimi bu kişi hakkında ihraç soruşturması

açıyor. Ama hesabını açıkça vermekten kaçınıyor. Bir diğer örnek... PETLAS. İşçilerin direnişi özelleştirme sonrasında tensikat yapılmayacak, işçiler mağdur edilmeyecek sözleriyle kırılıyor. Petrol-İş şubesi bu konuda işçilere güvence veriyor. Özelleştirmenin hemen sonrasında önce patron verdiği sözü unutuyor! Tensikat saldırısı başlıyor. İşçiler yeniden direnişe geçiyorlar. Hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için diyorlar. Arkasından, verilen sözü unutma sırası sendikaya geliyor! Kıdem tazminatları karşılığında işçileri tensikata razı etmek ve direnişi kırmak için devreye giriyor. Sonuçta direniş kırılıyor. Bu örnek neyi gösteriyor? Sendikanın sınıfa ve sosyalizme karşı sorumluluk duygusu yerine aidatlara ve işletmenin verimliliğine -kapitalizme- karşı sorumluluk duygusu ağır bastığı her durumda, bunun sonu hem kendi üyeleri, hem de bütün bir işçi sınıfı için yıkımın derinleşmesi oluyor.

İşçilerin çoğunluğu sendika ağalarına güvenmiyor. Bugün meydanlarda nutuk atan sendika ağaları tarafından yarın yine yüzüstü bırakılacaklarına dair büyük kuşku duyuyorlar. Bu güvensizliklerini çeşitli biçimlerde dışa vuruyorlar. Erdemir işçileri, Türk-İş ağaları, Türk-Metal gangsterleri ve Erdemir'den hisse kapmaktan başka bir amacı olmayan yerel sermaye çeteleri tarafından örgütlenen, CHP, DSP, ANAP, İP vb. düzen partilerinin de destekçi olarak katıldığı mitinglere rağbet göstermeyerek, sendika ağalarına, düzen partilerine tepkisini ve güvensizliğini ortaya koymuştur.

Ama tepki ve güvensizlik içinde olmak işçi sınıfının kendi kaderini kendi eline alması için yeterli olmuyor. Sendika bürokrasisine dönük güvensizlik yığınlığa ve geri çekilmeye yol açmamalıdır. Tersine inisiyatifli ele geçirilmeli, barikatları aşmak için militanca ileriye atılmalıdır. Bunun için gerekli olan sendika ağalarından bağımsız, militan bir eylem inisiyatifi tabana dayalı olarak geliştirmek ve örgütlemektir.

Özelleştirme ve TİS saldırılarına karşı direniş komitelerini kuralım. Bu komiteleri değişik işletme ve işkollarında yaygınlaştırmaya ve birleştirmeye çalışalım. İnisiyatifli sendika bürokratlarının elinden alalım.

İşçi sınıfı sendika ağalarının, irili ufaklı bürokratların, onların peşinden koşturup duran reformistlerin eline mahkum değildir. İşçi sınıfı bu barikatları aşacak güce fazlasıyla sahiptir. Gerekli olan bu gücün bilincine varmak, onu örgütlemek, bağımsız militan devrimci sınıf eylemlerinin önünü açmaktır. Başta öncü işçiler olmak üzere bu yönde inisiyatif göstermek ve kararlılıkla ileri atılmaktır.

Bir Bemsal İşçisiyle Röportaj:

"Devlet güdümlü sendika bürokrasisi mücadelenin önünü tıkiyor!"

Kızıl Bayrak: İşletmeniz hakkında kısaca bilgi verebilir misiniz?

İşçi: İşletmemiz Yalova yolunda kurulu otomobil yan sanayi. Tofaş, Renault, Otosan fabrikalarına plastik parçalar yapan bir firma.

Toplam işçi sayısı şu an 182. Personel dahil buna. 129 sendika üyemiz var. Geri kalanlar sendikasız. Kapsam dışı kalanlar aşağı yukarı 40 kişiye yakın.

Kızıl Bayrak: Ücret ortalamaları nasıl?

İşçi: Ücret ortalaması 16 milyon net şu anda. İşçinin yüzde 80'inin maaşı 16 milyon civarında.

Kızıl Bayrak: Üretim tekniği olarak ne tür bir yöntem uyguluyor? Sanırım kalite çemberi var.

İşçi: Kalite çemberleri var tabi. Zaten uluslararası düzeyde bütün sermayenin benimsemiş olduğu bir şey. Onun önüne maalesef sendikalar da geçemiyor. Biz ne kadar karşı çıksak da işte insanlara bir takım şeyler verilerek, insanlar o yöne yönlendirilebiliyorlar.

Ödüllendirme sistemi var. Teşvik olayı var. O da işyeri milliyetçiliğini doğuruyor bizim anlayışımıza göre.

Kızıl Bayrak: TİS görüşmeleri sürüyor. Sizin TİS talepleriniz nelerdir? Sözleşme hangi aşamada?

İşçi: Sadece ücretlerimiz kaldı. Bir de 16 milyonun altında ücret alan işçilerin maaşlarını belirli bir seviyeye getirip onun üzerine zam almak istiyoruz. Bizim taslağımızda zam yüzde 120. Fakat işveren artışı 6'şar aylık iki döneme bölmek istiyor. İşçilerin çoğunluğu buna karşı. Geçen yaptığımız toplantıda %85 oranında dilimler verdiler. %65, %20 diye geldiler. Biz tabi reddettik bunu. Ancak, sendikanın tutumunu beğenmedik açıkçası. Çünkü, biraz daha yukarılara çıkılırsa sözleşmeyi bitiririz gibi bir takım söylemleri var. Tabi biz şiddetle karşı çıktık. İşçilerin temel istekleri %120. Bu konuda kararlılar. Bu kararlılıklarını 3 hafta önce başlatmış olduğumuz eylemlerle gösterdiler. İlk olarak bir sakal eylemi başlattık. Onun yanında iş yavaşlatma eylemi yaptık. Mesailer kaldırdık. Üretimden gelen gücümüzü kullanmaya çalışıyoruz. Tabi işveren de bu arada boş durmuyor. O da bir şeyler yapmaya çalışıyor. İnsanları bir takım bir şeylerle kendine çekmeye

çalışıyor. Psikolojik bir savaş başlatmış olduk şu anda.

Açık açık diyorlar yani. Sendikaya üye olursanız maaşınızın çok altında veririz. Yani asgari ücretle başlatırız. Sendikaya gitmezseniz, üye olmazsanız çok üzerinde maaş veririz. Bir takım baskılar oluyor. Bunun bizim orda aslında pek bir etkisi yok ama, aynı işverenin bir işyeri var B.P.O diye. Orada mesela sendikaya üye olan işçileri kapının önüne koyuyor. Orada sendikasız işçi sayısı sendikalı işçi sayısından daha fazla olduğu için orda pek etkinlik gösteremiyor arkadaşlar. Ama her seferinde söylüyoruz. Boş durmak çözüm değil. Eylem koymadığınız sürece başarıya ulaşamazsınız. Çok büyük bir saldırı var. Orada yapılan saldırılarla yarın bugün B.P.O bittiğinde sıranın bize de geleceğini iyi biliyoruz. Bu yüzden eylemlilikleri birlikte sürdürmek istiyoruz. Ama her seferinde işveren, "B.P.O ayrı Bem-Sa ayrı işyerleri, onun için siz buraya karışmayın." diyor. Biz tam tersini düşünüyoruz. Biz bir örgütsek, bu işyerindeki arkadaşlar da bize bağlı, bizim sendikaya bağlı ise, aslında bizim sendikamıza bağlı olup olmaması da hiç önemli değil, buradaki arkadaşlara destek vermemiz gerektiğini savunuyoruz. Bu anlamda bir takım çalışmalar yapıyoruz tabi.

Kızıl Bayrak: Orada bir direniş başlasaydı siz de destek verecektiniz yani.

İşçi: Muhakkak olurdu. Zaten şu anda bizim konum itibariyle üretim yüzde elli falan düştü, işverenin elini ayağına bağladı bu.

Biz geçen sene de onlara destek verdik. Grev aşamasına gelmişlerdi. İşveren grev oylaması yapacaktı işyerinde. Grev oylamasında kalkıp "hayır" derse işçiler, sendika biliyorsunuz otomatikman düşüyor orda. Onun için biz vardiyaları komple o işyerinin önüne götürdük. Büyük bir gözdağı oldu. Hemen vazgeçti oylamadan. Toplu iş sözleşmesini imzaladı.

Kızıl Bayrak: Sendika yetkili olmasına rağmen işçiler atılabiliyor mu B.P.O'da?

İşçi: Tabi, gayet tabi. Yetkili olmasına rağmen atılabiliyor.

Kızıl Bayrak: Bu işten atılmalara karşı sendikanın tutumu nedir?

İşçi: Türk-İş'e bağlı bir sendikayız. Türk-İş'in içinde en demokrat

sendikalardan biri olarak Petrol-İş gösterilir. İşte bir kaç tane iyi sendika vardır. Ama gelgelelim Petrol-İş içinde de devrimci anlayışta insanların gitgide azaldığının farkındayız. Bu anlamda pek bir şey yapıldığına inanmıyorum. Petrol-İş'in de bir şey yaptığına inanmıyorum. Bunun örnekleri var. Bir Polisan grevini biliyorsunuz.

İşçilerin örgütlenmedeki amacı ne? Haklarını alabilmek. Onun için mücadele ediyorlar hepsi. Hak arama mücadelesi veriyorlar. Olaya öyle bakmak zorundayız. Ama biz bir genel kurul yaşadık, şube genel kurulu. Bundan çok farklı şeyler yaşadık. Sendikalar gerçekten hak almak için mücadele etmiyorlar bence. Türk-İş'ten bahsediyorum yani. Belki DİSK'te de öyledir. Ama DİSK'in içinde olmadığım için tam olarak bilemeyeceğim. Ama onların da bazı şeyleri var. Ben iki işyerini DİSK TEKSTİL'e örgütlemeye kalktım bunda başarılı olmadım. Yani insanın içine satıldık şüphesi geliyor. Belki Petrol-İş'e gidip topluca üye olmasaydı yine başaramazdık bu işi. Biz DİSK'te örgütlendik baştan. Lastik-İş'te, oradan geçtik Petrol-İş'e. Barajı aşamamıştı o zaman. Örgütlenmeyi asıl Lastik İş'te yapmıştık. Çok iyi bir başarı sağladık. İlk yılımızda da çok iyi bir zam aldık. Ama insanlara bir rahavet geliyor ondan sonra. İnsanlar parayı aldıktan sonra değişiyor sanki.

Kızıl Bayrak: Talepler ücretle sınırlı tutulursa, ekonomik kazanımlarla sınırlı tutulursa sonuç bu olur tabi.

İşçi: Zaten sendikaların en büyük zaafı ücret politikası yapmak, ücret sendikacılığı yapmak yani. Mesela, bizde kapsam maddesi var. Bizim ilk toplu sözleşmeyi yaptığımız yılda bizim tecrübesizliğimiz vardı. Ama bizim tecrübesizliğimiz varsa, orda da o profesyonel sendikacılar var başımızda. Biz onlara güvendik de TİS yaptık. Eğer bu kapsam maddesi eğer yarın öbür gün sendikalar için tehlikeyse, niye sen bu kapsam maddesini kabul ettin? Şimdi de çıkartmak için mücadele ediyorsun.

Kızıl Bayrak: Nasıl bir şey bu kapsam maddesi?

İşçi: Kapsam maddesi, işyerindeki insanların sendikalı olma hakkını kısıtlıyor. Büro elemanları, kalite kontrol amirleri, ustalar, şefler, mühendisler kapsam dışında bırakılıyor. Çalışanların yasal haklarını sendika resmen ortadan kaldırıyor. Bu TİS

görüşmelerinde biz kapsam maddesi için dayattık. Herkesin sendikalı olabilmesi için direttik.

Kızıl Bayrak: İşveren kapsam maddesinin kalkmasını kabul etmedi değil mi?

İşçi: Etmeydi. Eskisi gibi geçti o.

Kızıl Bayrak: Ama daha tutanak tutulmadı.

İşçi: Resmi tutanak yok. Eğer greve çıkarsak, zaten o kapsam olsun diğer maddelerimiz olsun hepsini aynı şekilde geçiririz.

Kızıl Bayrak: Diğer işletmelerde, diğer sendikalarda yapılan sözleşmelerin sizin sözleşmeye etkisi nasıl oluyor?

İşçi: Bugün bu Türkiye'nin gerçek bir sorunu. Sadece bizim işyerindeki bir sorun değil. Türk-Metal'in imzalamış olduğu sözleşme bizim için olsun, diğer sendikalar için olsun büyük bir sancı. Bugün kamu sözleşmeleri mesela. İşte Şeker-İş'te atılan imza. Efendim Demir Yol-İş'te atılan imzalar. Bunlar bütün kamu iş yerlerindeki taleplerin önüne geçmiş oldular.

Kızıl Bayrak: Onun üstüne çıkmak mümkün olmuyor.

İşçi: Tabi tabi. Önünü tıkiyorlar. Bir dönem önceki kamu işyerlerinde yapılan sözleşmelerde Hava-İş genel başkanı grev kararı aldığında mesela içeri alınmıştı. İyi bilirsiniz. Atılay Ayçin. Devlet baskı yapıyor. Burda da sendikal bürokrasiyle siyasi bürokrasi omuz omuz vermişler. Yani devlet güdümlü gidiyorlar.

İşte bugün Şeker-İş'in yapılan toplu iş sözleşmesi. Enver Toçoğlu'nun açığını örtmeye çalışıyorlar. O adam yolsuzluklarla suçlanıyordu. Mahkemeye verildi. Devlet tarafından. Adam gitti çiçeklerle karşılandı. Toplu sözleşmeyi imzaladılar. Ondan sonra tabi T. Çiller, işte şöyle toplu sözleşme yaptık, böyle toplu sözleşme yaptık. Düşünebiliyor musun? Yani neler dönüyor Türkiye de. Diyeceğim, bütün sendikalar devlet güdümlüdür. DİSK de dahil buna.

Kızıl Bayrak: Dünya da da çok farklı değil galiba. İşçi hareketinin seyrine baktığımız zaman...

İşçi: Zaten, sermayenin bütün saldırıları, dünyadaki bütün saldırılar aynı şekilde Türkiye'de de uygulanıyor. Bu, sermayenin dünya çapında uyguladığı ortak savaş. Ama ne yazık ki, sendikaların uluslararası düzeyde böyle bir etkinliği yok.

Küçükçekmece Belediyesi Temizlik İşleri İşyeri Temsilcisi Özdemir Karaoğlu'yla yaptığımız röportajı aşağıda yayınlıyoruz.

Çekmece işçileri hiçbir eylemden kaçmaz,

Kızıl Bayrak: *Küçükçekmece Belediyesi İşçileri bir dönemdir eylemler gerçekleştiriyor. Son olarak geçtiğimiz günlerde kitlesel bir yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirildi. Küçükçekmece Belediyesi'ndeki son gelişmeler nelerdir?*

Ö.K: İşveren basın açıklamasından sonra hemen saldırılara başladı. O gün komple işi durdurduk. Ondan dolayı ki yevmiyemizin kesilmesi kararını disiplin kurulundan çıkardı. Bizde buna karşı cumartesi pazar mesailerini kaldırdık. İşveren bu saldırılardan vazgeçmediği sürece, biz de bu karardan vazgeçmeyeceğiz. Gelinek noktada olumlu bir gelişme yok. İşveren, yüzde yüz haklı olduğumuz halde sendika ve işçileri suçluyor. Yaptığımız meşru eylemleri yasadışı göstermeye çalışıyor.

Bunun haricinde temizliğin mütaahite (taşeron) verilmesi son aşamaya gelmiş durumda. Bugün sendika şubesinin, tüm bu saldırılara karşı ne yapacağı şu aşamada belli değil. Küçükçekmece Belediyesi'nin sorunlarını, Genel-İş Genel Merkezi'ne geniş bir şekilde aktardık. Küçükçekmece'deki gelişmeler öyle bir aşamaya geldi ki, iş şube ve temsilciliği aşmıştır.

Kızıl Bayrak: *Birimlerde yapılan son toplantılarda işçilerin genel eğilimleri nedir?*

Ö.K: İşçiler taşeron konusunda tepkililer. Sözleşmemiz yapılırken anlaşma sağlanamayan tek madde taşeron ile ilgiliydi. Hatta grev aşamasına gelmişti. İşveren bu maddenin altına imza atmasına rağmen, sözleşmenin hemen bitiminden sonra Fen İşleri'ne taşeron iş verildi. Zaten ödemelerimizin geciktirilmesi ya da yapılmamasının nedeni de taşeron. Toplanan paralar taşeronu aktarıyor.

Çekmece işçilerinin beklentileri daha çok sendikadan. Yoksa Çekmece işçileri hiçbir eylemden kaçmaz, kaçmıyor.

Geçmiş mücadele deneyimlerimiz var. Şimdi Genel Merkez'in Küçükçekmece'ye ilişkin değerlendirmesi olacaktır. Orada alınan kararları işçi arkadaşlara aktaracağız. O noktadan sonra neler yapılacağını işçi arkadaşlarla tartışıp, alacağımız kararları hayata geçireceğiz.

Kızıl Bayrak: *İşçilerin geriye dönük alacakları ne kadar?*

Ö.K: Yaklaşık 80-90 milyon. İki tam ikramiye, yarım ikramiye, bir de maaş farkı ve vergi iadeleri var.

Kızıl Bayrak: *Son dönemde şube yönetimini değiştirmek için imza toplanıyor. Bu konuda siz nasıl bir tutum içindesiniz?*

Ö.K: Fen İşleri ve Park Bahçeler'de bir girişim başlatıldı. Ancak şu aşamada biz temizlik işçileri olarak sıcak bakmıyoruz. Şube yönetimi kongreye götürülmek isteniyor. Şube yönetimi sürekli bir kan kaybı içinde, işçilerin yoğun tepkisi var. Eylemler süreci içinde bunu doğru bulmuyorum. Eğer yönetimi değiştireceksek, daha ileriki bir süreçte erken genel kurul yapılarak seçilmeli.

Kızıl Bayrak: *Birimlerde taban örgütlülüğü ne durumda?*

Ö.K: Çekmece işçisi belli bir birikim ve deneyime sahiptir.. Yeter ki öncüler görevlerini yap-sınlar. İşçiler tabanı eyleme hazırdır. Sendikal yasal komitelerimiz mevcut. Ancak tam anlamıyla bir işlerliği yok.

Kızıl Bayrak: *1 Mayıs'a ilişkin sendika konfederasyonlarının oldukça geri bir tutumu var. İstanbul'da kutlanıp kutlanmamasını bile tartışabiliyorlar. Çekmece işçisi 1 Mayıs'ta ne yapacak?*

Ö.K: Konfederasyonların farklı bir eğilimi var. Amabiz, 1 Mayıs'ı İstanbul'da alanlarda kutlayacağız. Çekmece işçisi alanlarda olacak. Bunun için çalışmalara kısa bir süre içinde başlayacağız.

Harb-İş üyesi işçilerden TİS satışına karşı eylem

TİS görüşmelerinin tıkanmasını ve Türk-İş'in ihanetçi tavrını protesto eylemlerine Hava-İş'ten sonra Harb-İş'de eklendi. Taşkızak Tersanesi'nden Kasımpaşa'ya kadar yürüyen işçiler buradan motorlarla Eminönü'ne geldiler. Burada Kartal Dikimevi işçileri ile birleşerek Ankara Caddesi boyunca yürüdüler. Yürüyüş boyunca "Harb-İş burada Türk-İş nerede!", "İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!", "Sadaka sözleşmesine hayır!", "Satılmış basın!" sloganlarını haykıran işçiler Harb-İş İstanbul Şubesi'nin önünde toplandılar.

Eyleme yaklaşık bin işçi katıldı. Eylemde yapılan konuşmada, hükümetin işçi ve emekçilere Eşel-mobil sistemini dayatmaya

çalıştığı, işçilerin buna sessiz kalmayacakları vurgulandı. Dok Gemi-İş, Şeker-İş ve Demiryol-İş'in alınan ortak kararlara uymayarak sözleşme imzaladıkları ve Eşel-mobil'e kapı araladıkları, bunun sınıfa ihanet olduğu anlatıldı.

Türk-İş'in ihanet tavrını protesto eden işçiler, eylem boyunca; "Türk-İş uyuma sabrımızı taşıma!", "Satılmış Türk-İş istemiyoruz!" "Harb-İş burada, Türk-İş nerede!", "Sözleşme hakkımız söke söke alırız!", "Ankara, Ankara duy sesimizi, bu gelen işçinin ayak sesleri!", "Sadaka değil toplu sözleşme!", "Harb-İş işçisi demokrasi bekçisi!", "Yaşasın işçilerin birliği!", "İşçiyiz haklıyız kazanacağız!" sloganlarını attılar.

Yol İş'den tıkanan TİS sürecini açmak için eylem

Yol-İş 1 No'lu Şube'de örgütlü karayolu işçileri, sermayenin artan saldırılarını ve TİS süreçlerinin tıkanmasını 1 saat iş durdurarak protesto ettiler. Karayolları Küçükyaılı işletmesinde, 10.04.1997 günü sabah saat 7:30-8:30 arasında işbirakan işçiler, işletme içinden kapıya kadar "İşçi-memur elele genel greve!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Zafer direnen emekçinin olacak!", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Zindanlar boşalsın, çetelere yer kalsın!" sloganlarıyla yürüdüler. Kapının önünde bir basın açıklaması yapan işçiler açıklamalarında; siyasi iktidarın IMF ve Dünya Bankası direktifleriyle hareket ettiğini, uluslararası sermayenin ekonomik, siyasal ve topyekün ideolojik saldırısı olan özelleştirmeyle kamunun elinde ne varsa satarak bir avuç azınlığa peşkeş çektiğini, Sosyal Güvenlik Sistemini tasfiye ederek

sağlık hizmetlerini özelleştirdiğini, mezarda emeklilik yasasını çıkararak işçi ve emekçileri sosyal güvenceden yoksun bıraktığını, çalışanlara yönelik saldırıların ardı arkasının kesilmediğini belirttiler.

Şeker-İş, Demiryol-İş ve Dok Gemi-İş'in işçi sınıfına ihanet ettiğini ve hükümetin de bu ihanet sözleşmelerini sendikalara dayatmak istediğini söyleyen işçiler, Türk-İş'in tavrını da "Suskun Türk-İş istemiyoruz!", "Kahrolsun sendika ağaları!" sloganlarıyla protesto ettiler. Her türlü mücadeleye hazır olduklarını belirten işçiler, yaptıkları eylemin uyarı eylemi olduğunu ve talepleri karşılanmazsa eylemlerine devam edeceklerini açıkladılar. Maltepe Belediyesi Park Bahçeler'de çalışan işçilerin iş durdurarak destek verdikleri eylem basın açıklamasının okunmasının ardından sona erdi.

TİS'ler tıkanı; Bursa işçileri "ekmek" peşinde!

Pek çok işçi kentinde olduğu gibi, Bursa'da da işçiler TİS sürecine müdahale için çeşitli yöntem ve araçlar geliştiriyorlar. Bu müdahale yöntemleri sorunun niteliğine ve işçilerin bilinç düzeyine göre değişik biçimler alıyor.

Örneğin Petrol-İş'te örgütlü Bemsa işçilerinin sorunu işverene TİS taleplerini kabul ettirebilmek. Bu nedenle onu sıkıştırmanın en etkili yöntemi olarak üretimden gelen güçlerini kullanıyorlar. Çünkü onlar TİS süreçlerinden habersiz değiller. Gerek taleplerin tespiti, gerekse görüşme sürecinde temsilci düzeyinde de olsa bulunuyorlar. Kendileriyle ilgili pazarlıkların kapalı kapılar ardında yürütülmesine izin vermiyorlar.

Oysa grup sözleşmeleri yürütülen kamu işyerlerinde durum oldukça farklı. Bırakın işçileri ya da temsilcilerini, şubelerin bile bulunmadığı, merkezlerde yürütülen görüşmeler bunlar. Böyle olunca KİT işçileri sadece işverenle değil sendikalarıyla da sorun yaşıyorlar. Özellikle bazı işkollarında bu aşamada işçinin esas sorunu sendika gibi görünüyor. İşçiler geçmiş deneyimlerine dayanarak, taleplerinin yansıtılmadığını düşünüyorlar. "Ucuza" satılma kaygısı taşıyorlar. Durum böyle olunca sürece müdahale, sendikaya müdahale olarak

geliyor. 10 Nisan günü Merinos ve Tekel işçilerinin yaptığı gibi.

İş çıkışı yürüyerek sendikaya gelen 500 civarında Merinos işçisi sendika yönetimiyle sert tartışmalardan sonra, sendikanın tutumunu protesto ederek binadan ayrıldılar. Gene aynı saatlerde Tek Gıda-İş'e gelen Tekel işçileri ise şube başkanının etkili konuşmasıyla sendikaya güven tazeleyerek ayrılıyorlardı. Bu iki baskın, farklı sonuçlanmasına rağmen işçinin bir ortak yanını sergiledi. Bir Tekel işçisinin ifadesiyle onlar "ideoloji" yapmıyorlardı. Ekmek peşindeydiler.

Tek Gıda-İş Şb. başkanının da sık sık yinelediği bu vurgu, ne yazık ki işçiye ekmek kazandırmıyor. Aksine kendi ideolojisini, kendi politikasını yapamayan işçinin ekmeği, burjuva politikacılar tarafından her gün biraz daha küçültülüyor. Bir başka Tekel işçisinin söylediği gibi; "Politika yapmalıyız, yapıyoruz. Çünkü ekmeğimizi küçültülen politikacılar." İşçi sınıfı daha fazla öğrenerek işine-aşına sahip çıkabilir. Çünkü işçi sınıfı politikası, burjuva politikasından farklı olarak, insanca çalışma, insanca geçinme, insanca yaşamın mümkün olacağı bir toplum örgütlemeye politikasıdır.

Hain Bürokratlar Sınır Tanımiyor! İhanete Karşı Mücadeleye!

Sermaye devleti ve Türk-İş arasında ki TİS görüşmeleri sürüyor. İhanet sözleşmelerine ilk imzayı atanlar Şeker-İş, Demiryol-İş ve Dok Gemi-İş'in bürokratları oldu.

GMİS başta olmak üzere, diğer bir çok sendikada da görüşmeler bütün hızıyla sürüyor. Sermaye devleti ve onun işbirlikçileri masa başında satış sözleşmelerini imzalama aşamasına gelmiş durumdadır. Sendika ağaları tarafından hazırlanan sözleşme taslaklarında; özelleştirmeye, tensikatlara karşı mücadeleye, sosyal hakların genişletilmesi vb. maddeler yer almadığı gibi, "enflasyon+refah payı" olarak belirlenen %140'lık ücret artışı talebi ise şu an %40-50 oranına inmiş bulunmaktadır. Türk-İş bürokratları, pervasızca sermaye devletinin çizmelerini yalamaktadır.

İhanet sözleşmeleri imzalanırken ve yenileri de kapıda beklerken işçi sınıfı henüz anlamlı bir tepki ortaya koymuş değildir. Saldırının kapsamı ve genişliği düşünüldüğünde, tekil ve cılız kalan bir kaç çıkış dışında henüz anlamlı bir karşı koyuş örgütlenmemiş durumdadır.

Tabanda biriken öfke ve mücadele dinamikleri mücadeleye akacak bir kanal bulamamıştır. Oysa Türk-İş bürokratlarının ihanette sınır tanımayan konumu gözler önündedir. Mücadele deneyimi ve birikimi olarak öne çıkmış kesimleri başta olmak üzere, işçi sınıfı ihanete geçit vermeyerek, masa başında oynanan oyunları boşa çıkartmak için fabrikalarda, ocaklarda, alanlarda direnişi yükseltmek durumundadır. İhanet ortadadır, masa başındaki satışları ve oyunları püskürtecek tek yol militan bir mücadeleden geçmektedir.

İhanetin Zonguldak'tan Görünümü

Sermaye devletinin Zonguldak maden işçisine karşı en büyük güvencesi, sendika ağalarının hizmetleridir. Başta Şemsi Denizler olmak üzere, GMİS bürokratları gerek '91 madenci yürüyüşünde gerekse sonrasında bu görevlerini pervasızca yerine getirmiştir/getirmektedir. Madencinin gözünde, GMİS ağalarının suç defteri oldukça kabarıktır. Maden işçilerinde, sendikal ihanete karşı yıllardır biriken bir öfke, kendini bürokratlara karşı yapılan eylemlerle de göstermektedir. Ancak, bu tepkiler güçlü ve ufuklu bir önderlikten uzak olduğu içindir ki tıkanmakta, kendine yol açamamakta, öncü kesimlerden yükselip tabana yayılamamaktadır.

17. dönem TİS görüşmeleri başlamadan GMİS bürokratları; amaçlarını "Üyelerimizin daha ıleri haklar elde edebileceği, enflasyona yenik düşmeyeceği, işimizi, işyerimizi ve geleceğimizi güvence altına alacağımız koşulları yaratacak bir sözleşme yapabilmektir" sözleri ile açıkladılar. Bu demagojiyle ihanetçi kimliklerinin üzerini örtmeye çalışıyorlar. Bir yandan birlikte beraberklikten, hak verilmez alınır anlayışından, mücadeleden dem

vuruyorlar. Bir yandan da; ihanet pratiklerini teşhir eden, satış sözleşmesine karşı örgütlenmeye çalışan devrimcileri, sınıf bilinçli işçileri "Sendikalar ve yöneticiler hedef alınır. İşçi sınıfının birlik ve bütünlüğü bozulmak istenir, karanlık güçler devreye girerek; sendikalar ve işçiler arasında sorun yaratmaya çalışırlar. Hedefi saptırmak isterler. Bütün oyunları, bizim örgütlülüğümüzü ve gücümüzü kırmaktır. Böylece kötü bir sözleşme yapmamızı sağlayacaklardır." (17. dönem TTK sözleşmesi anket formu) gibi ifadelerle vb. yöntemlerle tecrit etmek, işçilerin bilincini karartmak için uğraşıyorlar.

GMİS, TİS için bir sözleşme taslağı hazırlandı. Her nedense bu taslak işçilerden büyük bir telaş içerisinde saklanmaya çalışıldı. Bürokratların bu duruma yönelik açıklaması ise daha ilginçti: "Çokça spekülasyon yapıyor, tartışılmasını istemiyoruz" Rahatça açıkladıkları tek şey taslaktaki %148 ücret talebidir. Bu rahatlığın ardında ise, devletle yapacakları anlaşmada bu maddenin hiçbir hükmünün olmayacağı yatmaktadır. Sonuçta imzalayacakları sefalet anlaşmasından sonra, "Biz %148 için mücadele ettik"

demagojisinin ön hazırlığıdır bu.

Sözleşmede ne iş güvencesi, ne özelleştirme saldırısına karşı bir madde, ne de sosyal haklarda bir iyileştirme talebi sözkonusudur. Taslakta yer alan "İşletmenin ve işyerinin ekonomik veya teknolojik durumu, işin, işyerinin veya işletmenin gerekleri bakımından zorunluluk olmadıkça, işveren toplu işçi çıkaramaz" şeklindeki 34. madde ise sermaye devletinin saldırılarına yol gösterir niteliktedir.

TİS görüşmelerinin başlamasının ardından sendika bürokratları ihanet sözleşmelerini imzalamaya başladılar. Şeker-İş, Demiryol-İş ve Dok Gemi-İş imzayı ilk atanlar oldu. Ankara'da satış sözleşmesi görüşmeleri sürerken, GMİS bürokratları ise büyük bir sessizlik içindeler. Maden işçisinin TİS'e dönük hassasiyetini sessizlik fesadı içinde boğmak, ilgiyi ve beklentileri Ankara'ya yöneltmek için görüşmelere dair hiçbir şey yapmıyorlar. Süreci sözde özelleştirmeye karşı mücadele adı altında bir kaç açıklama ile geçiştirmeye çalışıyorlar. En son yine özelleştirme karşıtı bir miting kararı aldılar. Ancak amaçları hiç de devlete TİS görüşmeleri için basınç uygulamak değil. Tepkileri iyice yoğunlaşan maden işçisinin basıncıyla ve bu tepkileri denetim altında tutabilmek için eylem kararı aldılar. Kısacası, koltuklarında bir süre daha rahat oturabilmek ve ihanetlerini gizleyebilmek için eylem yolunu seçmek zorunda kaldılar.

Bu TİS görüşmelerinde, Türk-İş bürokratlarının ve onun GMİS'teki uzantılarının, ihanet zincirine yeni bir halka ekleyecekleri açıkça ortadadır. Bu geleneği kıracak, üzerindeki oyunları bozacak tek güç ise yine işçi sınıfının kendisidir.

**İhanete Geçit Vermeyelim!
Direnişi Yükseltelim!**

Kızıl Bayrak / Zonguldak

Zonguldak'ta İHD Kuruluş Çalışmaları

'96 Kasım'ında başlatılan Zonguldak İHD girişimi, geline nokta şubenin kurulması aşamasında bulunmakta. Sermayenin özel saldırı alanlarından biri olan, devrimci hareketin ve işçi hareketinin belli bir gelişkinliğe sahip olduğu Zonguldak'ta, İHD gibi demokratik bir mevziye uzun süredir ihtiyaç vardı.

Devrimci-sosyalist basın arasında yapılan toplantılar sonucunda, böyle bir çalışmanın başlatılması ortak anlayışı üzerinden SİP, ÖDP, EMEP ve Yeraltı Maden-İş'e çağrı yapılarak bir toplantı düzenlendi. Çağrımıza SİP ve EMEP dışında bir yanıt gelmedi. İHD ve EMEP'inde yer aldığı toplantılarda İHD Şubesi'nin gerekliliği ortak bir görüş durumundaydı. Bu toplantılar sonucunda böyle bir çalışmayı diğer partiler, sendikalar, DKÖ'ler ve devrimci demokrat insanlarla ortaklayabilmek amacıyla geniş katılımlı bir toplantı düzenlenmesi kararlaştırıldı. Bu karar doğrultusunda ÖDP ve Yeraltı Maden-İş'te dahil olmak üzere sendikalara, diğer bazı DKÖ'lere, devrimci, ilerici insanlara bir çağrıyla gidilerek genişletilmiş

toplantıya davet edildi. Ancak toplantıya, bir iki sendika dışında hiçbir kurum katılmazken, 30 kadar devrimci-demokrat işçi, emekçi ve öğrenci katıldı. Yapılan toplantıda bir girişim komitesi oluşturulmasına karar verildi. Ancak SİP, EMEP ve Kervan böyle bir girişimde fiili olarak çalışabilecek insanları olmadığı gerekçesiyle girişim komitesinin dışında kaldılar. Girişim Komitesinde Kızıl Bayrak, Kurtuluş, Atılım ve Fabrika okurlarından birer kişi, iki işçi ve bir esnaf olmak üzere yedi kişi yer aldı.

İHD Zonguldak girişimi, ilk olarak, İHD çalışmasının geniş işçi ve emekçi kitlelerine duyurulmasını ve desteklenmesini sağlamak amacıyla Ocak ayı sonlarında bir imza kampanyası başlatıldı. Onlarca devrimci-demokrat işçi, emekçi ve öğrenci tarafından aktif olarak sürdürülen kampanyada toplanan imza sayısı Şubat ayının 23'üne kadar bini bulmaktaydı. Kendi cephemizden pek çok insanı seferber ettiğimiz çalışmada, aynı zamanda semtlerde ve işçi kahvelerinde yaptığımız konuşmalar

yoluyla kampanyayı sürdürdük. Bu şekilde İHD girişimini ve onun üzerinden sermaye devletinin insan hak ve özgürlüklerine dönük saldırılarını sınıfın gündemine taşımaya çalıştık.

İmza kampanyası sonrasında 23 Şubat'ta genişletilmiş bir toplantı yapıldı. Bu toplantıda imza kampanyası değerlendirildi ve geline aşamada yapılacaklar üzerine tartışıldı. Toplantı sonucunda geçici yönetim kurulunun oluşturulması için 23 Mart'ta herkese açık genel bir toplantı kararlaştırıldı. Bu toplantıya geniş bir kitlenin katılımını sağlamak ve mali sorunların çözümü için bir kart basılması, bu kart üzerinden bir bağış kampanyası başlatılması kararlaştırıldı.

Bastırılan kartın yaygın bir şekilde satılması hem 3 Mart'taki toplantının tanıtımını sağladı, hem de toplanan 40 milyon lira civarındaki para ile İHD için bir ilk mali kaynak yaratılmış oldu.

23 Mart'ta yapılan toplantıda girişim komitesi kendini feshettiğini bildirdikten sonra geçici yönetim kurulu seçimlerine

geçildi. Seçim yoluyla yedi kişilik geçici bir yönetim kurulu oluşturuldu. Bir Kızıl Bayrak çalışanın da yer aldığı geçici yönetim kurulu, toplantı sonrasında fiili olarak göreve başladı.

Şu an geçici yönetim kurulunda hakim olan anlayış İHD Şubesi'nin bir tabela örgütü değil, bir mücadele platformu olacağı şeklinde. Geline aşamada yer sorunu çözülmüş durumda. Bağış kampanyası yarattığı etki nedeniyle sürdürülüyor. Devrimci müzik gruplarının katılımıyla bir gece düzenlenerek İHD Şubesi'nin sahiplenilmesi ve mali sorunlarının büyük oranda çözümü için bir gecenin yapılması yönetimin gündeminde bulunuyor.

Zonguldak İHD çalışması bir kaç devrimci çevrenin birlikteliği ile başladı. Yakalanan ortak devrimci duruş ve kararlılık süreci bugüne kadar getirdi. Tabi bu ortak duruşun ve anlayışın şubenin kuruluşu sonrasında da devam etmesi gerekiyor.

Kızıl Bayrak / Zonguldak

Düzenin "başbuğ"u tarih ve insanlık önünde suçludur!

Hesabını sermaye düzeninden soracağız!

MHP'lisi, ANAP'lisi, DYP'lisi, BBP'lisi ve hatta RP'lisi ile tüm bir ülkücü camianın başbuğu Alparslan Türkeş öldü. Yaşlısı ve genciyle tüm faşistler kendilerini eğiten, yetiştiren, yol gösterip bugünlere getiren başbuğları için gözyaşı döküyorlar.

Kokuşmuş sermaye basını ve medya, Türkeş'in ölümünü "Bir çınar devrildi", "Bir tarih sona erdi", "Büyük bir devlet adamını kaybettik" diye duyurdu. Neredeyse tümü yastaydı.

Sınıf bilinçli Türk burjuvazisi her dönem çıkarlarının bekçiliğini yapan Türkeş'i kaybetmenin derin acısı içindedir. Sermaye devleti, tüm yaşamı boyunca büyük bir sadakatle kendisine hizmet eden, elini binlerce insanın kanına bulamış bu çete başı için yas ilan etmiş durumdadır. Onun için bayraklar yarıya indirilmiş, devlet töreni düzenlenmiştir. Cenazesi de bizzat devletin Diyanet İşleri Başkanı tarafından kaldırılmıştır.

Cenaze törenine doğal olarak en başta MHP'liler ve genç ülkücüler katıldılar. Ancak asıl dikkate değer olan, başta Cumhurbaşkanı Demirel olmak üzere, kimi ordu mensuplarının, Kemal Yazıcıoğlu gibi katil polis şeflerinin, Başbakan Erbakan ve yardımcısı Çiller'in, Ecevit, Baykal, M. Yılmaz, Cindoruk, M. Yazıcıoğlu gibi hükümet yetkilileri ve parti başkanlarının, yanısıra da merkez sağ partilerde tüm köşebaşlarını tutan Türkeş'in dünkü dava arkadaşlarının (ANAP'tan Y. Okuyan, A. Oktay Güner, Mustafa Taşar, Sadi Somuncuoğlu, DYP'den Celal Adam, M. Açar, "Asena" lakaplı İçişleri Bakanı M. Akşener, Bekir Aksoy, RP'den M. Gökçek vb...), kısacası devlet, hükümet ve parti erkanının tam kadro halinde cenaze törenine katılmasıyla oluşan anlamlı tabloydu.

12 Eylül'den sonra uyuşturucu ticareti de dahil her türlü pis ve kirli işe bulaşan, Türkeş'in eski talebesi Oral Çelik ve Drej Ali lakaplı Ali Yavaş başta olmak üzere "Susurluk kahramanı" A. Çatlı'nın dava arkadaşları, tüm ülkücü katil ve mafya babaları da cenaze törenindeydi. Tabloyu tamamlıyorlardı.

Türki Cumhuriyetler ile Kuzey Irak'taki Türkmen temsilcileri ve Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'ni temsilen Derviş Eroğlu da Türkeş'in cenaze törenine katıldılar.

Ortaya çıkan bu "fotoğraf" Türk burjuvazisinin ve devletin bugün vardığı noktanın veciz bir özetidir. Deyim uygunsu bu "fotoğraf" Türk burjuvazisinin ve devletin bugün kimliğinin tam bir anlatımıdır. 70 yıl önce "Genç cumhuriyet" iddiasıyla yola çıkan bir sınıf, bugün kokuşmuş kanlı bir faşist rejimin üzerinde ayakta durmaktadır. Türkeş bu rejimi en iyi özetleyen ve en vurucu biçimde simgeleyen bir semboldür. Onun ölümü karşısında bir bütün olarak düzen kuvvetlerinin ortaya koyduğu düşünce ve davranış çizgisi bu gerçeğin doğrulanmasından başka bir şey değildir.

İrkçı-faşist bir üstegmen

Türkeş 1917'de Kıbrıs'ta doğar. Bir devşirme olarak Cumhuriyet Türkiye'sine

gelir ve Harp Akademisi'ne girer. 2. Dünya savaşının patlak verdiği '40'lı yıllarda bir üstteğmendir. Ancak siyasete yakın ilgi duyar. İrkçı-turancı görüşlerin baş savunucularından Nihal Adıys ve bir çok Nazi subayı ile bu dönemde ilişkiye geçer. Onlardan etkilenir. İrkçı-faşist ideolojiyi savunmaya başlar, turancı hayallerin peşine düşer. Sınır tanımaz bir komünizm düşmanlığıyla (eşdeyişle Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği'ne düşmanlıkla) teçhizatlıdır. Aynı zamanda sınırsız bir iktidar hırsına da sahiptir. Eylemine de bunlar yön verir. Bu tarihlerde kaderini; Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliğini yıkıp, komünizmi tarih sahnesinden silme iddiasındaki Hitler faşizmi ile birleştirmeye çalışır. Alman tekelleri burjuvazisinin bu çılgınlık derecesindeki saldırganlığını arkasına alarak iktidar olmayı düşler. TC'nin bu tarihlerde faşist Alman devletiyle müttefik olmasını, bu düşünüyü gerçekleştirmenin elverişli bir imkanı sayar. Ancak yanılır. Bu yöndeki kimi girişimlerinden dolayı kovuşturulmaya uğrar. Daha o günden büyük bir sadakatle bağlı olduğu ve tüm yaşamını adanmış devleti tarafından Sansaryan Hanı'na çekilir. Ünlü tabutluğa konur, tırnakları çekilir. İki yıllık hapislik döneminden sonra serbest bırakılır. Türkeş suskun ve biraz da devletine küskündür.

27 Mayıs'ın "Kudretli Albayı"

27 Mayıs 1960 yılında ilk askeri darbe gerçekleştirilir. Böylece Türkiye'de ülkenin son 30 yılına damgasını vuran askeri darbeler dönemi başlamıştır.

27 Mayıs '60 darbesinin sözde "kardeş kavgasını önlemek" için yapıldığı ileri sürülür. Oysa gerçek bunun tam tersidir. 27 Mayıs darbesi Bayar ve Menderes'in baskıcı rejimine karşı yükselen toplumsal

muhalafetin önünü kesmek ve denetim altına almak amacıyla gerçekleştirilmiştir. Daha da önemlisi bu darbe, Bayar ve Menderes'e karşı gelişen toplumsal muhalafeti de arkasına alarak, emperyalist-kapitalist sistemin ihtiyaçlarına karşılık verecek uygun ortam ve koşulları hazırlamak hedefini taşımaktadır. Darbe ABD'nin onayı ile gerçekleştirilmiştir. Darbe bildirisinin ABD ve NATO'ya bağlılık yemini ile bitmesi de bunun en somut kanıtıdır.

Türkeş, 27 Mayıs'ta en ön saflardadır. Darbenin bildirisini kaleme alan ve radyodan okuyan da kendisidir. Bu kez darbenin "Kudretli Albayı"dır. '40'lı yıllardakinden farklı olarak daha çok "ülküdaş"ı vardır. Türkeş bir kez daha kudretini kullanarak "ülküdaş"ı iktidara taşımaya yönelir. Ülküdaş "14"lerle bir çıkış yapmaya kalkışır. Yine yanılmıştır. Koşulları doğru analiz edememiş, güçler dengesi doğru ölçüp biçememiştir. "Tarihi kişilik"ler ona uygun ortamlarda doğup-oluşurlar. Rollerini oynamak üzere de ancak koşullar olgunlaştığında göreve çağırılırlar. Türkeş'in o gün için bir türlü kavrayamadığı da budur.

Sonuçta, "İhtilalin kudretli albayı" bu dönemde de kovuşturulmalardan kurtulamaz. Görevinden uzaklaştırılır. Hindistan'a, bir tür sürgüne gönderilir. Hindistan'da askeri ateşlik görevinde bulunur. Nihayet bu görevinden ayrılarak Türkiye'ye geri döner ve tümüyle siyasete atılır. Türkeş için yeni bir dönem başlamıştır.

Devrimci gelişmeye karşı Türkeş'in faşist çeteleri sahneye çıkarıyor

Türkiye'de '60'lı yıllar kapitalizmin ivme kazanarak gelişip-serpildiği yıllardır. Modern sınıf ilişkileri ve buna bağlı olarak toplumun temel sosyal kuvvetleri (burjuvazi ve işçi sınıfı) asıl bu dönemde ge-

lişip şekillenmiştir. Kapitalist gelişimin bir diğer önemli sonucu da gitgide artan yoğun iktisadi sömürü ve yağma, özellikle kentlerin ve kırların küçük-burjuva katmanları için bir yıkımı ifade eden mülksüzleşme olmuştur. Ezilen ve sömürülen kitlelerin Türkiye tarihindeki ilk büyük sosyal uyanışı patlak verir. Dişe diş, inatçı ve çetin sosyal ve siyasal mücadeleler dönemi başlamıştır. İşçi sınıfı cephesinden uzun ve inatçı grevler, direniş ve fabrika işgalleri boy gösterirken, öğrenci gençliğin ABD'ye yönelik anti-emperyalist protestoları toplumda büyük yankılar yaratır. Kırsal kesimde köylülerin toprak işgalleri ve küçük-üretici mitingleri '60'lardaki sosyal uyanışın bir diğer ifadesidir. Ezilen ve sömürülen kitlelerin bu sosyal hareketliliği gitgide büyüyüp yayılarak tüm bir '60'lı yıllara damgasını vurur. Toplumsal muhalafet işçi sınıfının '70 yılındaki 15-16 Haziran direnişi ile tepe noktasına çıkar. Sermaye devleti bu direnişi ancak iki günde ve sıkıyönetim ilan ederek durdurabilir.

Toplumsal ve siyasal hareketlilik kendisine yön verecek ideolojiyi ve siyaseti arar, örgütlenmeyi dayatır. İlerici, devrimci ve sosyalist düşünceler boy verir ve hızla yayılır. '60'lı yılların ikinci yarısından itibaren demokratik ve devrimci örgütlenmeler ortaya çıkar, gelişir ve '70'lerin başında iyice şekillenir.

'60'lı yılların bir başka gelişmesi ezilen, sömürülen ve baskı altında tutulan kitlelerin toplumsal muhalafetine ve devrimci gelişmeye karşı ortaya çıkan gerici faşist harekettir. Bu hareket, kapitalizmin mülksüzleştirip yıkıma uğrattığı, kentlerin ve kırların, özellikle de küçük ilçelerin küçük-burjuvazisinin, işsiz ve lümpen proleterlerin ve kentlerdeki kültürel uyumsuzluk içindeki öğelerin geriye dönük özlemlerinin reaksiyoner ifadesidir. Yoğun iktisadi sömürü ve yağmanın, mülksüzleşme ve yıkımın nedeni olarak kapitalizmi değil, "yıkıcı bir tehdit" olarak niteledikleri "mülkiyet düşmanı komünizm"i görür bu kesimler. Bu nedenle tepkileri "mülkiyet düşmanı komünizm"edir.

Burjuvazi ve onun egemenlik aygıtı sermaye devleti tüm baskı ve zulmüne rağmen gelişen toplumsal muhalafeti bastıramamaktadır. Bir zaafiyet içindedir. "Komünizm düşmanı" tepki hareketi burjuvazi için bu zaafiyetini gidermede bulunmaz bir imkandır. Bu tepkiyi kendisine çekip-örgütleyecek ve toplumsal muhalafetin önünü kesmede ve şiddete başvurarak ezmede kendisine yardımcı olacak paramiliter kişi ve örgütlenmelere ihtiyaç vardır. Türkeş, işte tam bu aşamada bir kez daha sahneye çıkar. Daha doğrusu, burjuvazi tarafından, toplumsal muhalafetin önünü kesmek için göreve çağırılır. Türkeş nihayet "tarihi kişilik"ini oluşturmak ve tarih içindeki rolünü oynamak şansını yakalamıştır.

Önce saflarına kattığı Cumhuriyet Köylü Millet Partisi'nin liderliğini ele geçirir. Adını Milliyetçi Hareket Partisi olarak değiştirir. Yalnızca isim değişikliği ile yetinmez. Partisini, faşist ideolojiyi rehber olarak kabul eden, paramiliter bir şiddet örgütü olarak yeniden inşa eder.

Türkes, "hareket" in sürekliliğini ve vurucu gücünü sağlayacak olan gençlik tabanına yönelir. Paramiliter genç öğeleri yanına çeker, örgütler. "Komünizme Karşı Mücadele Dernekleri" örgütler ya da örgütlenmesine önyak olur.

O artık komünizme karşı mücadelenin bayraktarıdır. Devrimci siyasal mücadeleye yönelik karşı-devrimci şiddetin en uç temsilcisidir. Emrindeki militanları hızla silahlandırır. İşçilerin, emekçilerin, ilericiilerin, demokratların ve devrimcilerin üzerine salar. Nerede bir işçi grevi, nerede bir emekçi kitle hareketi, nerede bir demokratik ve anti-emperyalist bir gösteri varsa Türkiye' in faşist çeteleri oradadır. Devletin kolluk kuvvetleri ile işbirliği halinde silahlı saldırılarda bulunurlar. Bir çok işçi, emekçi ve devrimciyi katlederler. Türkiye "Katil Türkiye" olur. Ne var ki, ne sermaye devletinin ve ne de Türkiye' in sivil faşist çetelerinin çabaları toplumsal uyanışı engellemek için yeterli gelmez. 27 Mayıs' la başlayan gelenek sürdürülür, ekonomik kriz bahane edilerek 12 Mart darbesi gerçekleştirilir.

'70'lerin devrimci halk hareketine karşı Türkiye' in faşist katliam çeteleri yeniden işbaşında

12 Mart '71 askeri darbesi işçi ve emekçi kitle hareketini ezdi. Devrimci harekete ağır darbeler vurdu. Neredeyse tümüyle dağıttı. Sermaye devleti dizginsiz bir karşı-devrimci terör eşliğinde, anayasa ve yasalarda değişikliklere başvurarak hızla kendisini tahkim etmeye yöneldi. Bu yönde belli adımlar da attı. Ancak tüm sonuçlarına vardi ramadı. Zira çok geçmeden Türkiye' de ikinci bir devrimci yükseliş dönemi başladı. '70'lerin ortasından itibaren bir yandan işçilerin, öte yandan gençliğin kitlesel protestoları ve anti-faşist gösterileri boy gösterdi. Yoğun iktisadi sömürüye, artan devlet terörüne ve sivil faşist çetelerin silahlı saldırı ve cinayetlerine karşı gelişen bu protesto gösterileri, yüzbinlerce işçi, emekçi ve gençlerin katılımıyla gerçekleşiyordu. Örneğin yalnızca DGM direnişlerine yarım milyonu aşkın işçi katılmıştı. Karşı-devrim rüzgar ekmiş, fırtına biçiyordu. Bir daha dirilemez sandığı emekçi kitle hareketi daha büyük bir kitleselliği yakalayarak karşısına dikilmişti.

Devrimci hareket örgütsel alanda ağır darbeler almış ve yenilgiye uğramıştı. Ancak bu yenilgi dövüşülerek alınan bir yenilgiydi. Geriye sonraki kuşaklar için paha biçilmez bir miras bırakılmıştı. Devrimci hareket bu moral değerlere yaslanarak kendisini hızla toparladı, yeniden örgütlendi. Gelişen kitle hareketinin elverişli ortamından da yararlanarak, kısa bir sürede geçmişle kıyaslanamaz derecede bir kitlesellik kazandı. Kendisini ideolojik-politik ve örgütsel bakımlardan geliştirerek daha bir sağlamlaştırdı.

İşçi ve emekçi kitle hareketinin ve devrimci hareketin yükselişi kısa sürede karşı devrim cephesinde ciddi değişiklikler yol açtı. Onu daha ciddi bir zaafiyetin içine itti. Devlet yükselen işçi ve devrimci hareketi karşısında acze düşmüştü. Bastıramıyor, denetleyemiyordu.

Sermayenin faşist diktatörlüğü, iktidarını tahkim etmek ve yükselen kitle mücadelesinin önünü kesmek için Türkiye ve sivil faşist çeteleri yeniden ve daha güçlü bir tarzda devreye soktu. Önlerini açıp tam destek sundu. Öyle ki, Türkiye' i

ve partisini hükümete taşıdı. Faşist Miliyetçi Cephe (MC) dönemi başladı. Türkiye ve faşist çeteleri, hükümet olmanın tüm avantajlarını kullanarak ve devletin tam desteğini arkalarına alarak işçi-emekçi hareketine ve devrimci harekete dönük yaygın ve yoğun silahlı saldırılara geçtiler. Her alanda devlet terörüyle birleşen dizginsiz bir faşist terör estirdiler. Yalnızca devrimcileri değil, sıradan işçi ve emekçileri, demokrat-ilerici bilim adamlarını, gazetecileri ve aydınları da katletmeye başladılar. Ümit Doğanay, Doğan Öz, DİSK genel başkanı Kemal Türker, Abdi İpekçi vb. hepsi de bu dönemde katledildiler. Aynı dönemde Elazığ, Erzincan, Sivas, Maraş ve Çorum' da katliamları gerçekleştirildi. Bu faşist çeteler yalnızca Maraş' ta 100' ün üzerinde Alevi mezhebenden emekçiyi hunharca katlettiler.

Tüm amaçları, işçi ve emekçi hareketi ile devrimci hareketin önünü kesmek ve yönünü sapırtmaktı. Devletin büyük yardım ve desteği ile bunu önemli ölçüde başardılar da.

Tüm bu faşist saldırı ve katliamların emrini Türkiye veriyordu. Tetikçileri ise Oral Çelikler, Çatlılar, Haluk Kırıcılar' dı. Devlet onlara dokunmak bir yana teşvik edip destekliyor, meydanı onlara bırakıyordu. Kuşkusuz ki bunun kaçınılmaz bir bedeli de olacaktı. Türkiye bu durumu daha iyi değerlendirmek istiyordu. Hükümete yükselmişti, ancak o bu fırsatı kullanıp iktidar olmak peşindeydi. Ordu, polis ve bürokrasi içinde süratle kadrolaşmaya gitti. Tüm devlet kurum ve kuruluşlarında köşebaşlarını ele geçirme çabası içine girdi. Onun elde ettiği bu konum yalnızca devrim cephesi için değil, o gün için devlet açısından da ciddi bir tehlikeyi ifade ediyordu.

MHP ve onun gençlik içindeki kolu Ülkü Ocakları başından itibaren paramiliter örgütler olarak, devletin denetimi altında ve devlete hizmet üzere kurulmuşlardı. Çatlılar daha o dönemde MİT ile ilişki içindeydiler ve devletin her türlü kirli işine koşuyorlardı. Ancak sermaye devletinin unuttuğu bir nokta vardı. Türkiye öteden beri dizginlenemez bir iktidar hırsına sahipti. Onun tüm askeri ve siyasal yaşamı, kendisinin bizzat formüle edip geliştirdiği "9 ışık doktrini" nde ifadesini bulan, ırkçı-faşist ve turancı ideolojisini iktidar yapma çabasının tarihidir. Tüm pratiği devleti ele geçirme pratiğidir. Milliyetçi Cephe dönemlerinde ise önu iyiden iyiyi açıklı. Ona bu olanağı sermaye bizzat kendi eliyle sunmuştu. Türkiye çoktan harekete geçmişti.

Türkes ve Çatlılar giderek özerk davranmaya başladılar. Herşeye karşın sadakatle bağlı oldukları devletleri artık bir noktadan sonra onları denetleyemez hale gelmişti. Bu durum, devletin yığınlar nezdindeki zaten sarsılmış durumdaki meşruiyetine yeni darbeler vuruyordu.

Tarih '80' lere evrilirken sermaye devleti, tüm sıkışmışlığını bir kez daha askeri bir darbe yoluyla açma yoluna gitti. Ciddi boyutlara ulaşan toplumsal hareketliliği ezme ve 24 Ocak kararlarını hayata geçirebileceği "istikrar" ortamını tesis etmek için 12 Eylül askeri faşist darbesini gerçekleştirdi. Darbe aynı zamanda, Türkiye ve faşist hareketin de yeniden ve daha sağlam bir şekilde denetim altına alınmasının aracı olacaktı.

Türkesin faşist ideolojisi iktidarda

12 Eylül darbecileri kapsamlı ve uzun vadeli hedeflerle yola çıktılar. '60' lı ve '70' li yılların deneyim ve birikimine sahiptiler. Sermayenin işçi sınıfına dönük uzun vadeli saldırılarının önünü açmak

için, toplumsal muhalefeti terör yoluyla düzlemek zorundaydılar. Darbecilerin ifadesi ile, "Toplumsal gelişme, ekonomik gelişmeyi geride bırakmıştı". Toplumsal gelişmeyi dizginlemek, kapitalist ekonominin gelişiminin önünü açmak gerekiyordu.

Öte yandan, terör yolu ile sağladıkları "siyasal istikrar ortamını" kalıcılaştırabilmek için önce askeri darbeyi meşrulaştırmak, ardından 12 Eylül rejimiyle tahkim edilen devletin imajını kitleler nezdinde sağlamlaştırmak zorundaydılar. Hem bu planın bir parçası olarak kitlelerin bilincinde kırılmalar yaratmak için, hem de tekrar tam bir denetim kurabilmek için faşist harekete de yöneldiler. Başta "Başbuğ Türkiye" olmak üzere bir çok faşist tutuklandı. Türkiye bir kez daha hapsi boylamıştı.

A. Çatlı gibi ileri kadroları başta olmak üzere tüm faşist hareket şoktaydı. Bir tek "Başbuğ Türkiye" niçin tutuklandıklarının bilincindeydi. Bu nedenle de bir çok genç ülkücü ve kimi MHP kadrosu devlete küsüp, çözümünü islamcı-ümmeççi bir çizgiye kaymakta bulurken, Türkiye yalnızca sitem etmekle yetindi. Çünkü o biliyordu ki, öteden beri uğru na savaştığı faşist ideolojisi artık iktidardaydı. Yargılandığı sırada cunta lideri Evren' e yazdığı (ve bir nedamet ifadesi olarak değerlendirilen) bir mektupta yer alan, "Biz içerdeyiz ama savundüğumuz görüşler iktidardadır" veciz sözü de bunu anlatıyordu. Türkiye faşist ideolojisinin devlet için yükselen bir değer haline geldiğini ve giderek yukardan aşağıya devlete sineceğini, eti-kemiği ve ruhu haline geleceğini görüyordu. Suskun kalması bundandı.

İki yıllık bir tutukluluğun ardından Türkiye ve çete mensupları serbest bırakıldılar. Türkiye artık "siyasi yasaklı" dır. Ancak siyasetten kopmamıştır. Tersine o hareketin toparlanmasında ve yeniden partileştirilmesinde yine baş aktördür. İlimlı, uzlaşmacı ve barışçıl bir imaja bürünmüştür Türkiye.

Türkes: Düzenin kanlı yüzü

'80 sonrası dönem, Türkiye için devlete en çok sahip çıkılması ve hizmet edilmesi gereken dönemdir. Kimi ülküdaşlarının devlete küskünlüklerini onaylamaz. Radikalleşme çağrılarına kulak tıkar. MHP' den ayrıma tehditlerine de prim vermez. Çünkü o her gelişmede devlete daha çok yaklaştığını ve bütünleştiğini ya da devletin ona yaklaşmış "MHP' ileştiğini" görmektedir.

Sahne de bu kez Kürt ulusal uyanışı vardır. '84' lere PKK öncülüğünde bir gerilla hareketi patlak verir. Gerilla mücadelesi kısa sayılabilecek bir süre içinde önce yoksul ve emekçi Kürt köylülüğünün, ardından küçük burjuva emekçi tabakalarının aktif desteğini kazanır. '90' lara gelindiğinde, Kürt ulusal uyanışı bir gerilla mücadelesi olmaktan çıkıp, milyonlarca Kürt emekçisinin özgürlük mücadelesine dönüşmüştür. Başlangıçta bu uyanışı küçümseyen sömürgeci devlet, kendi ideolojik kimliğinde ve iç dengelerinde derin sarsıntılar yaratan bu gelişmeyi, aldığı tüm önlemlere rağmen engelleyemez. Yaşadığı tam bir acz ve çaresizlik durumudur. Başından itibaren bir iç savaş aygıtı olarak kurulup şekillenen sermaye devleti, Kürt ulusal uyanışı karşısında yetersiz kalmaktadır. Kürt halkına dönük, kirli ve kuralsız bir savaş başlatılır. Devlet tepeden tırnağa kendisini yeniden örgütler. İç savaş ordusunu daha bir profesyonelleştirir. Özel timler örgütlenir, köy koruculuğu devreye sokulur. "İstiklal Mahkemeleri" ne rahmet okutan DGM' ler kurulur. Hemen tüm Kürt

illerinde cezaevleri inşa edilir. Kürdistan tam bir "ulus hapishanesi" ne çevrilir vb... Böylece devlet bir özel savaş aygıtına, tam bir kontr-gerilla devletine dönüşür.

İrkçı-faşist ideoloji ordu, polis, yargı ve özellikle özel tim içinde egemen ideoloji haline gelmiştir. Tüm köşe başlarına bu ideoloji ile donanımlı unsurlar yerleştirilmiştir. Özellikle özel timler tümüyle MHP' li faşistlerden oluşturulmuştur.

"Başbuğ Türkiye" elindeki güçlerin bir bölümünü Türkiye' nin metropollerinde işçi ve emekçilere, devrimci harekete karşı seferber ederken, daha büyük bir bölümünü ise, işte bu kirli ve kuralsız savaşın hizmetine koşar. Sömürgeci sermaye devleti Kürt halkına dönük çalınıklık derecesinde bir karşı-devrimci şiddet uygulamaktadır. Türkiye bu şiddetin ta kendisidir. Sözün özü, "MHP devletleşmiş" "devlet MHP' ileşmiştir". Türkiye devletin en parlak yıldızı haline gelmiştir ve her geçen gün biraz daha parlatılmaktadır.

Türkes' i, kendi deyimiyle "son Türk devleti" olan TC' nin parlayan yıldızı haline getiren bir başka gelişme de '89' larda Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku' nun parçalanıp dağılmasıdır. Bir dizi Türki Cumhuriyetin ortaya çıkmasına yolaçan bu gelişme TC' nin emperyalist ve yayılmacı eğilimlerini yeniden canlandırır. Türkiye' i ve onun turancı görüşlerini önemli hale getirir. Sömürgeci burjuvazi turancı düşler görmeye başlar. Öyle ki, emperyalist emelleri uğru na Azerbaycan ve Çeçenistan' ın iç işlerine müdahaleye kalkışır. Darbeler tezgahlar. Bunun için Türkiye' e başvurur, Çatlılardan yararlanılır.

Devlet Türkiye' e diyet borcunu ödüyor

Burjuvazinin ve sermaye devletinin Türkiye için gözyaşı dökmesi ve onun için ulusal yas ilan etmesi boşuna değil. Türkiye' in ırkçı-faşist ve Turancı ideolojisi devletin ideolojisidir bugün. Devlet Türkiye haline gelmiştir. Türkiye' nin cenaze törenindeki tablo ve ölümü vesilesiyle edilen tüm sözler bu gerçeği anlatmaktadır.

Bütün bir devlet erkanının ve Türkiye' in dava arkadaşları ile genç bozkurtların Türkiye için gözyaşı dökmesi doğaldır. Ancak onun için yasa boğulanlar yalnızca onlar değildi. Sözde demokrat ve ilerici olduğunu söyleyenler, Oktay Ekşi' ler, Hasan Cemal' ler, E. Özkök' ler, M. Tokker' ler, A. Öymen' ler... Daha dün kadar A. İpekçi, Çetin Emeç için gözyaşı döküyor, yas tutuyorlar. Aslında bu da doğaldır. Çünkü onların tümü de kendi sefil çıkarlar uğru na kaderlerini kokuşmuş ve çürümüş sermaye düzeni ile birleştirmiştir. Onlar ruhlarını bu düzene satmışlardır.

Türkes bir katildir ve tarih önünde suçludur. Onlar bizzat Türkiye ve çeteleri tarafından katledilen işçileri, emekçileri, devrimcileri, demokratları, ilerici aydınları, gazetecileri, bilim adamlarını, Kürtleri ve Alevileri unutabilirler. Ama biz asla unutmayacağız. Tarih unutmaz!

En büyük suçlu sermaye devletidir. Devletin tetikçisi olan Türkiye' in; Çatlılar, Ağcalar, Kırıcılar, O. Çelikler, Ağansoylar, Çakıcılar ve daha nice çetebaşları aracılığıyla işlediği tüm suçların hesabını bizzat sermaye devletinin ve düzenin kendisinden soracağız.

DHKP-C'nin ideolojik kimliği ve taktik çizgisi-6

“Demokratik Anayasa Siyasal çözümünün genelleştirilmiş pla

Oportünist savruluşun kaygan zemini

Devrimci ve reformist konular arasındaki ayrım çizgilerini belirsizleştiren bir “geniş cephe” çizgisine kendine uygun düşen bir politik platform gerekiyordu. *Kurtuluş* iki sayı sonra yayınladığı yeni bir başyazıda bu platformu “bağımsız demokratik bir anayasa” formülasyonu ile en veciz biçimde ifade etti: “Bağımsızlığı ve Demokrasiyi, Halk için yönetimi hedefleyen bir anayasa için bu ülkenin tüm devrimci, demokrat çevrelerini, demokratik kitle örgütlerini ve tüm halkı harekete geçirmeliyiz.” (H.I. *Kurtuluş*, sayı:8, 30 Kasım '96, başyazı)

“Geniş cephe”yi “gerçekçi politika” anlayışı içinde gerekçelendiren 16 Kasım tarihli başyazı, “oportünist, reformist, radikal, pasif demeden” “bütün muhalif kesimlerin gücünü tek bir merkezde, tek bir hedefte birleştirelim” çağrısıyla bitmişti. 30 Kasım tarihli başyazı, birleştirici “tek hedef”in “demokratik bir anayasa” olduğunu bütün açıklığı ile ortaya koydu. O günden bugüne *Kurtuluş* bu “hedef”i sürekli işlemekte, yeni öğelerle beslemektedir.

“Çok çeşitli liberal, demokrat, reformist” güçlerle devrimci bir platformda ve devrimci hedefler etrafında birleşmek olanaksız olduğuna göre, böyle bir birliği hedefleyenlerin, bunda bir “çıkış yolu” görüp özel bir ısrar gösterenlerin, bu güçlerin hareket sınırlarına uygun bir “hedef” ortaya koyma yoluna gitmeleri anlaşılır bir durumdur. Onlar benzer bir “gerçekçilik” örneğini bize daha önce “demokratik muhalefet meclisleri” üzerinden de vermişlerdi. Tüm muhalif güçleri bu meclislerde birleştirebilmek için “halk muhalefeti”nin en geri çizgisi hareket noktası olarak alınmıştı. “Demokratik muhalefet meclisleri”nin örgütsel birleşme platformu olarak anlamı neydiyse, “demokratik anayasa”nın da politik birleşme platformu olarak bugünkü anlamı odur. Bu ikisi birbirini organik olarak bütünlemektedir. İlki ikincisinin örgütsel platformu, ikincisi ilkinin politik platformudur. Demek ki “gerçekçi politika” adına kaygan zemine bir oturuldu mu işlerin nereye varacağını kestirmek gerçekten güç olmaktadır. En samimi bir devrimci iyiniyet bile burada herhangi bir “güvence” oluşturmamaktadır.

Kurtuluş'un 30 Kasım tarihli başyazısı “Bağımsız Demokratik Bir Türkiye İstiyoruz” başlığı taşıyor. Bilindiği gibi “Bağımsız Demokratik Türkiye” şiarı geleneksel hareketin demokratik devrim programının en tam bir ifadesidir. Fakat 30 yıldır bu ülkede devrimci akımlar tarafından halk devrimine ve halk iktidarına bağlı olarak formüle edilen bu şiarı, *Kurtuluş* bu başlığı taşıyan yazısında alıp anayasal bir çerçevenin içinde tanımlayabilmektedir. Başlıkta

“Bağımsız Demokratik Bir Türkiye İstiyoruz” diye yola çıkanlar, yazıda sorunu götürüp “Bağımsız Demokratik Bir Anayasa İstiyoruz”a bağliyabilmektedir. Ne adına? “Gerçekçi politika” adına! Halk muhalefetine elle tutulur bir “somut hedef” sunma adına! “Bu düzende ne, ne kadar olur? Bunu kitleler(e) mücadele içinde” göstermek adına!

Şunları yazıyor *Kurtuluş*: “Bağımsızlığı ve Demokrasiyi, Halk için yönetimi hedefleyen bir anayasa için kitleleri harekete geçirmeliyiz” (vurgular orijinalde). “Bağımsızlık” ve “Halk yönetimi” tüm demokratik devrim programlarının, bu arada DHKP-C programının ortak temel istemleridir. *Kurtuluş* aynı yazıda başta “ulusal haklar” olmak üzere tüm öteki demokratik siyasal talepleri de sıralıyor ve bunların tümünü demokratik anayasa “hedef”ine bağliyor. Kendi programının ve devrim stratejisinin bel kemiğini oluşturan temel istemleri alıp anayasal bir form içinde tanımlamak ve kitlelere bunu bir “hedef” olarak göstermek, devrimci bir hareket için kolay anlaşılır bir şey değildir. Zira bu tutum devrimci konuyla, bu konumu belirleyen devrimci iddiayla baştan aşağı bir çelişkidir. Bu öylesine öldürücü bir çelişkidir ki, devrimci bir doğrultuda giderilmediği takdirde, sözkonusu harekete hazırlayacağı siyasal akibet bir konum ve kimlik değişiminden başka birşey olmayacaktır.

Yukarıdaki talepler, kendi başına ele alındıklarında, burjuva demokratik nitelikte talep ve hedeflerdir. Ve kapitalizm koşullarında, eğer proleter devrim perspektifi içinde ele alınıp, bu çerçevede anlamlandırılıp tanımlanmıyorsa, kendi başlarına birer burjuva demokratik “siyasal reform” talebi olmaktan öteye gidemezler. Buna rağmen devrimci bir nitelik taşımaları, devrime dayalı bir toplumsal-siyasal değişimin içinde tanımlanmaları nedeniyledir. Bu fark, reformist sol (liberal demokrat) akımlar ile devrimci demokrat akımları ayıran çizgiyi de ifade eder. Ama siz eğer onları alıp anayasal bir form içinde tanımlarsanız, bu durumda geriye devrim ve devrimcilik adına hiçbir şey bırakmamış olursunuz. Devrimci demokrat konum ile liberal demokrat konum arasındaki ayrım çizgisini kendi elinizle silmiş olursunuz.

Türkiye’deki tüm reformist sol akımlar yukarıdaki talepler ekseninde bir politik mücadele yürütürler. Onları liberal ya da reformist yapan, bu talepler ve hedeflere devrimci değil reformcu, yani işin özünde anayasal bir çerçeve içinde ulaşmaya çalışmalarıdır. Devrimci demokratların reformistlerden farkı, bu talepleri devrime göre tanımlamaları, gerçekleştirilmesini mevcut egemen sınıf iktidarının devrilmesine bağlamalarıdır. Bu konum ve tutum

Kendi programının ve devrim stratejisinin bel kemiğini oluşturan temel istemleri alıp anayasal bir form içinde tanımlamak ve kitlelere bunu bir “hedef” olarak göstermek, devrimci bir hareket için kolay anlaşılır bir şey değildir. Zira bu tutum devrimci konuyla, bu konumu belirleyen devrimci iddiayla baştan aşağı bir çelişkidir. Bu öylesine öldürücü bir çelişkidir ki, devrimci bir doğrultuda giderilmediği takdirde, sözkonusu harekete hazırlayacağı siyasal akibet bir konum ve kimlik değişiminden başka birşey olmayacaktır.

isa";

Platformu

anayasal çerçeve ve çözümü ilkesel olarak dışlar ve bu doğrultuda hayaller yaratacak her çabanın karşısında yer alır. Özetle ayırım çizgisi, devrimci dönüşüm ya da anayasal değişimde somut anlamını bulur.

Kurtuluş'un temel siyasal istemlere anayasal bir çözüm arama peşinde olduğunu iddia ediyor değiliz. Ama onun bu istemleri anayasal bir "hedef" olarak "demokratik anayasa"ya bağladığı da hiç bir yorum ve tartışma gerektirmeyecek denli açıktır. Bu, reformizme doğru atılmış kocaman bir adımdır. Bu adımın yığınların devrime kazanılmasını kolaylaştırmak adına atıldığını söylemek onu belki bir parça masum gösterir, fakat sorunun politik özünü değiştirmez ve ihtiva ettiği ciddi riskleri bir nebze olsun eksiltmez. Zira burada sözkonusu olan politikada bir esneme değil, ilkesel sınırların kritik bir alanda aşılmasıdır. Devrimci konum ve tutumla tümüyle tutarsız bir adımdır. Hele bir de bu adımın kitlelere yaklaşmaktaki kolaylık arayışından çok (ki kitlelerin "anayasa" sorununa özel bir ilgisi de sözkonusu değildir), "halk muhalefeti" diye yaldızlanan liberal ve reformist çevre ve güçlerle birlik arayışı çerçevesinde gündeme geldiği düşünülürse, masumiyet görüntüsü de ortadan kalkar ve geriye "geniş cephe"ye dayalı oportünist taktiklerin yarattığı kaygan zemin kalır.

"Çok çeşitli liberal, demokrat, reformist" güç ve akımla "tek bir hedefte birleşmek" kaygısıyla yola çıkanların, bunu olanaklı kılacak bir platform arayışı içerisinde olanların, sorunun çözümünü, kendi temel devrim taleplerini alıp "anayasa" hedefi içinde tanımlamalarına da şaşırılmaması gerekir. Burada ittifaklar çizgisiyle politik çizgi arasında kurulan mantıksal bir ilişki sözkonusudur.

"Bağımsızlığı ve Demokrasiyi, Halk için yönetimi hedefleyen bir anayasa için kitleleri harekete geçirmeliyiz" diyen *Kurtuluş*, sözlerini şöyle sürdürüyor:

"Düzen bunu verir mi? Ya da bir başka açıdan sorarsak, bu düzende Bağımsızlığı ve Demokrasiyi içeren, Halk için yönetimi kurallara bağlayıp güvence altına alan bir Anayasa mümkün müdür? Devrimcilerin bu sorulara kuşkusuz bir cevabı vardır ve bu cevabın yanlışlığı payı yoktur. Ancak sorun bu cevabın kitlelerin kafasında oluşmasıdır.

"Bu düzende ne, ne kadar olur? Bunu kitleler mücadele içinde görecektirler. Bize düşen görev, onları bunu görebilecekleri bir mücadelenin, kavganın içine sokmaktır." (*Halk İçin Kurtuluş*, sayı:8, s.4)

Bu sözler ilk bakışta çok makul, dolayısıyla pek masum görünüyor. Oysa bu sözlerin gerisinde klasik

oportünizmin "gerçekçi politika"ya ilişkin klasikleşmiş mantığı durmaktadır. Klasik oportünizm kitlelerin geriliğini ve onları kendi öz deneyimleri ile eğitmek gerekliliğini bir hareket noktası olarak alır, fakat bunu temel siyasal hedefleri reformcu formlar içinde tanımlamanın bir gerekçesine (bahanesine!) dönüştürür

Mantık ve muhakeme tarzı kabaca şudur: Elbette temel toplumsal ve siyasal sorunların çözümü devrimi gerektirir (burada "bir yanlışlığı payı yoktur!"); fakat eğer kitlelerin bugünkü bilinci ve tutumu henüz devrimden uzaksa, dahası, reformcu formların, örneğin parlamenter ya da anayasal çözümlerin sınırları içindeyse, o halde somut durumda kendimizi, temel ve taktik siyasal istemlerimizi bu sınırlara uyarlamak zorundayız; bu bize hem kitlelere daha kolay yaklaşmak ve onları daha başarılı bir biçimde etkilemek ve hem de onları kendi öz deneyimleri temelinde eğiterek bu dar sınırların dışına çıkarmak imkanı verir.

Böylece, kitlelerin geriliğini gözetmek, mevcut bilinç ve ruh hallerini hesaba katmak ve onları kendi öz deneyimleri ile eğiterek kazanmak adı altında, oportünist politika ve taktikler meşrulaştırılır. *Kurtuluş* da benzer gerekçelerle yola çıkıyor ve bu aynı mantığı kendi demokratik devrim taleplerini anayasal bir kalıp ve "hedef" içinde tanımlayarak sergiliyor.

Kitlelerin kendi öz deneyimleri temelinde eğitilmesi, onların devrimci politika ve çözümlerin doğruluğuna kazanılması demektir. Fakat eğer siz, kitlelere kolay yaklaşmak ve onları kolay etkilemek adına oportünizmi politika haline getirmişseniz, onların bilincini devrim doğrultusunda değiştirmek bir yana onu büsbütün güçleştirirsiniz. Devrimci niyetlerle hareket ettiğiniz bir durumda bile sonuç değişmez. İzlediğiniz politika tarzı ile oportünizmin ve sonuçta kurulu düzenin değirmenine su taşırırsınız.

Yığınları kendi öz deneyimleri temelinde eğiterek devrimci politika ve çözümlere kazanmayı başarmak, devrimci taktik önderliğin temel bir ilkesidir. Fakat bunun için, devrimci politika ve taktiği yığınların geri bilincine uyarlamak değil, yığınların geri bilincini bu politika ve taktikler doğrultusunda geliştirecek bir hareket tarzı izlemek gerekir. İkincisi adına birincisine başvurmak, devrimci öncü çizgiden oportünist kuyrukçuluğa geçişten başka bir anlama gelmez.

Klasikleşmiş bir açıklayıcı örnek verelim. Marksistler parlamentarizmi ilke olarak reddederler. Ama bu hiç de parlamentodan bir araç, bir mücadele alanı olarak yararlanmayı reddetmek anlamına gelmez. Tam tersine, eğer kitlelerin bilinci henüz parlamentarizmin sınırları içindeyse, tam da bunu kırmanın gerekleri çerçevesinde, marksistler bu araçtan en iyi biçimde yararlanmaya bakarlar. Fakat bunu, kendi program ve hedeflerini parlamenter kalıplar içinde formüle ederek değil, tersine, daha en baştan ve her zaman, parlamentarizmi cepheden teşhir ederek, parlamenter çözümlerin karşısına devrimci çözümleri her adımda çıkararak, bizzat parlamenter seçimlerden ve olanaklı olduğu ölçüde parlamento kürsüsünden bu doğrultuda en iyi biçimde yararlanarak yaparlar. Hiçbir biçimde; gerçi mesele bizim için açık da, ama kitleler parlamentoya "ne, ne kadar olur?" bunu kendileri görsünler diyerek "parlamenter çözüm" programları oluşturmak yoluna gitmezler. Onlar seçimlere de parlamentoya da kendi her zamanki bağımsız devrimci programları ile, parlamenter hayallerin karşısına devrimi tek çözüm yolu olarak çıkaran bir propaganda ve hareket tarzı ile çıkarlar.

Parlamento sorunu karşısındaki bu devrimci tutum ilkesel ve pratik yönden aynen anayasa sorunu karşısında da geçerlidir. Parlamenter hayallerin yığınların devrimci bilinç ve eylemi karşısında oynadığı gerici rol neyse, anayasal hayallerin rolü de aynen odur. Dolayısıyla marksistler parlamenter hayallerle nasıl mücadele ediyorlarsa, anayasal hayallerle de aynı şekilde mücadele ederler. Nasıl ki "bu düzende ne, ne kadar olur?" oportünist mantığını esas alarak yığınları "devrimci parlamento" ya da

"halk parlamentosu" önermezlerse, aynı şekilde, "devrimci anayasa" ya da "halk anayasası" önermek yoluna da gitmezler. Tam tersine, daha baştan ve her zaman, parlamenter ve anayasal çözüm kalıplarını reddeder, her vesileyle suçlayıp mahkum ederler. Hergünkü faaliyetlerinde ve her türlü fırsattan yararlanarak bu çözüm platformun bir aldatmaca olduğunu yığınlara göstermeye çalışırlar. Gerici ve reformist çözüm kalıpları ve araçlarının karşısına devrimi, buna uygun düşen taktikleri çıkarırlar. Yığınları "bu düzende neyin ne kadar" olduğunu kendileri görüp anlaşılar diyerek parlamenter ya da anayasal labirentlere kendileri sürmek bir yana, bunu en koyu bir oportünizmin, devrimden kopmanın bir ifadesi sayar, red ve mahkum ederler.

Anayasal manevralara alternatif "demokratik anayasa"!

Kurtuluş'un Susurluk skandalını izleyen günlerde gündeme getirdiği şarlardan biri "Pisliği devrim temizler" olmuştu. Yine *Kurtuluş* sayfalarında, dahası bizzat "demokratik anayasa" açılımına konu edilen yazılarda, devrimin şaşmaz bir hedef olduğu üzerine sayısız vurgu ve yinelemeler, devrimin güncel olanakları üzerine iyimser, hatta abartılı değerlendirmeler var. O halde sorun nereden çıkmaktadır? Sorun, "içselleştirme" çağrılarının konu edilen "gerçekçi politika" anlayışının kaçınılmaz bir biçimde kendi zincirleme mantıksal sonuçlarını üretmesinden doğmaktadır.

"Bağımsız demokratik bir anayasa istiyoruz" diyenler, bunu şöyle gerekçelendiriyorlar: "*Halk hareketinin, halkın muhalefetinin bugün somut hedeflere ihtiyacı var.*" "*Halk hareketini bağımsız, demokratik bir anayasa olarak somutlanabilecek bir hedefe yöneltmek*" zorundayız. (30 Kasım '96)

Daha sonraki sayılarda bu "somut hedef" argümanı öteki bazı öğelerle açılanıp derinleştirildi. Örneğin 14 Aralık '96 tarihli sayının başyazısından bu çerçevede şunları okuyoruz: "*Nasıl bir ülke istiyoruz?*" sorusu kuşkusuz devrimciler açısından, devrimcilerin propagandası açısından çok önemlidir. Ancak böyle bir ülkeyi "nasıl elde edeceğimiz" çok daha önemlidir ve salt propaganda açısından değil, pratiğimiz açısından da belirleyicidir. Kitlelerin güncel, somut taleplerini atlayarak, mevcut bilinç ve ruh hallerini hesaba katmaksızın ortaya bir devrim, sosyalizm hedefi koymak soyut bir propagandanın ötesinde değer taşımaz, kitleleri örgütleyici ve harekete geçirici bir işlev yükleyemez."

"Nasıl bir ülke istiyoruz?" sorusu karşısında böyle bir ülkeyi "nasıl elde edeceğimiz" soruna yapılan vurgu, normal durumda, devrime dayalı çözüm yoluyla reformcu-anayasal çözüm yolları arasında kesin sınırlar çizmek işlevi görür. Bu sınır çizgileri, ileri sürülen (ve "nasıl bir Türkiye?" sorusuna yanıt oluşturan) istemlerde değil, onları gerçekleştirmenin yol ve yöntemlerinde, bunu olanaklı kılacak stratejide, bunu olanaklı kılmak için yıkılması gereken toplumsal-siyasal engellerin tanımında, yani "nasıl elde edeceğimiz" sorununun kapsamına giren konularda anlamını bulur. Oysa *Kurtuluş*'un vurgusu bu yönde değil. O kendince doktrinerlikle araya sınır çizmeye çalışıyor. Programatik istemlerin somutlanamamasından yakınıyor ve bunu temel siyasal istemleri getirip anayasal bir formülasyona bağlamak için yapıyor. "Programatik" çerçeveye yetinen eğilimlere yöneltilen eleştiri gelip şu sözlere bağlanıyor: "*Programları kitlelere yaklaştıran onun somut taleplerle, somut güncellelikle bütünleştirilmiş formülasyonlarıdır. 'Bağımsız Demokratik Bir Türkiye' formülasyonu, altındaki tüm taleplerle birlikte işte böyle bir somutluktur.*"

Bu kadarla kalsa, ne eleştiriye konu ettiği geleneksel hareketten kimsenin buna bir itirazı olur, ne de bu çerçevede *Kurtuluş*'un davranışı ile öteki geleneksel akımların davranışı arasında herhangi bir fark kalır. Oysa *Kurtuluş*'un asıl farkı, bu sınırlar içindeki bir "somutluk"la yetinmemesi,"Bağımsız Demokratik Bir Türkiye" formülasyonunu alıp "Bağımsız Demokratik Bir Anayasa" hedefi içinde

daha da somutlamasıdır. Ve bunu, halk muhalefetine birleştirmenin “somut hedef”i olarak sunmasıdır. Bu ise üzerinde durmuş bulunduğumuz gibi, ilke olarak tümüyle farklı bir şeydir. Temel devrimci hedefleri anayasal bir form içinde tanımlamak, onların yaşamla bağını kurmak değil, onları devrim hedefinden koparmak, yani devrimci içeriğini boşaltmaktır.

Yukarıdaki açılımları izleyen haftalarda “anayasa” üzerine söylemini bir süre için zayıflatan ve devrime yapılan vurguyu ön plana çıkaran Kurtuluş, TÜSİAD’ın “demokratikleşme” manevrasını güncelleştirdiği “demokratik anayasa” tartışmalarıyla bağlantılı olarak, konuyu yeniden işlemeye başladı. TÜSİAD’ın manevrasını ve reformist akımların bu ortamdan güç alarak yaptıkları açılımları uyarıcı bularak hatasını düzeltme yoluna gitmek yerine, tam tersine bir tutum izledi. “Halkın da ‘Çözüm Paketi’ Olmalı” diyerek, kendi “demokratik anayasa” önerisini TÜSİAD’ın “demokratikleşme paketi”nin karşısına koydu ve daha kuvvetli bir biçimde savunmaya başladı.

Susurluk skandalının ortaya çıkardığı ve yığınlar için görülebilir hale getirdiği gerçekler, devleti, onun dayandığı sınıfı ve bu sınıfın düzenini hedef haline getirmek ve devrime dayalı bir çözüm alternatifini daha geniş emekçi kesimler içinde yaymak için son derece elverişli bir ortam yaratmıştı. TÜSİAD’ın “demokratikleşme paketi” bu ortamı karşılamaya ve saptırmaya yönelik bir manevraydı. Amaç yığınların dikkatini devrimci çözümlerden anayasal değişim çerçevesine çekmek, onları anayasal hayallerle sersemletmekti. Yaptığı çıkışın reformist sol ve Kürt hareketi üzerinde gecikmeyen etkisi, bunda bir hayli başarılı olduğunu gösterdi.

Kurtuluş manevranın bu kritik yönünü görüp anayasa tartışmaları çerçevesinin dışına çıkacağına, aynı çerçeve içinde kalarak, TÜSİAD’ın “demokratik anayasa” manevrasını alternatif bir “demokratik anayasa” politikası ile karşılama yoluna gitti. “Halkın da ‘Çözüm Paketi’ Olmalı!” başlıklı başyazı sorunu şöyle koydu: “HALK, kendi ‘Demokratikleşme Programını’, kendi taleplerini ortaya koymalıdır, HALK, demokrasiyi, bağımsızlığı, ulusal hakları hedefleyen bir anayasa talebiyle kendi çözümünü dayatmalıdır.” (H.İ. Kurtuluş, sayı: 17, 8 Şubat ‘97)

Bu, Kurtuluş’un TÜSİAD’ın manevralarına karşı halk muhalefetine önerdiği davranış tarzıdır. Demokratik devrim programının temel istemleri bir kez daha anayasal bir çerçeveye bağlanıyor ve bu halkın “kendi çözümü” oluyor! Oysa her ortalama devrimci bilir ki, düzenin anayasal çerçeve içinde giriştiği sayısız manevralara karşı halkın “kendi çözümü”; bu manevraların ve genel olarak anayasal hayallerin karşısına, iktidar sorunu eksenine dayalı bir devrim programı ve buna uygun düşen güncel taktiklerle çıkmakta ifadesini bulabilir ancak. Sahte “demokratik anayasa”ya karşı gerçek “demokratik anayasa”ya dayalı bir çizgi ise, gerçekte halkı, “kendi çözüm”ünün biricik gerçek yolu olan devrimden, genel olarak iktidar sorunundan uzaklaştırır. Onu kurulu toplumsal düzenin ve sınıf egemenliğinin genel çerçevesi içindeki siyasal-hukuksal değişimlerin aldattıcı ve iğreti çerçevesine mahkum eder. Reformist anayasal hayaller her zaman ve her yerde bu işlevi görür.

Ama Kurtuluş, sorunun bu biricik devrimci kavranışını gündemden, “somutluk ve güncellik”ten kopukluk sayar. Anayasal “somut hedef”i rasyonalize etmek çabası içinde döne döne solun bu “zaaf”ına yüklenir. “Türkiye solunun bir kısmının (buna “solun devrimci kesimi”de diyebilirdi!) gündemden, güncellikten, somutluktan kopuk oluşu”ndan yakını ve ekler: “Gündemden, güncellikten, somutluktan kopukluk özünde halktan, kitlelerden kopukluktur.” (“Somutluk ve Güncellik Üzerine”, 1 Şubat ‘97)

Peki “gündem”de olan, “güncel ve somut olan”

Devrimci bir anayasa ya da gerçekleşmiş devrim hedeflerinin hukuksal bir ifadesi olabilecek yeni bir anayasa ise, ancak yeni bir sınıf iktidarının ürünü olarak ortaya çıkabilir.
Bu böyle olduğu içindir ki, devrimci akımlar hiçbir durumda anayasayı temel bir “hedef” haline getirmezler.
Zira kurulu düzenin anayasasını kendi içinde değiştirmeyi hedeflerlerse, bu durumda devrimci iktidar hedefinden kopmuş olurlar. Yok eğer muzaffer bir devrimin gelecekteki bir anayasasını acil hedef haline getirirlerse, dikkatleri gerçek önceliklerden, devrim ve iktidar sorununun çözümünden, bu çözümün gelecekte alacağı hukuksal biçimlere çekerek, anlamsız, özünde hedef saptırıcı bir iş yapmış olurlar.

ne? Doğal olarak, TÜSİAD’ın manevrasıyla gündemleşen ve güncelleşen “demokratik anayasa” tartışmaları. Kurtuluş işi öyle bir noktaya vardiıyor ki, TÜSİAD’ın özel bir manevrayla yarattığı gündemi, onun halkın “gündemi”ni, halkın “somut”luk arayışını yakalaması olarak sunabiliyor.

Devam ediyor Kurtuluş: “Kitlelerin tartıştığını sol da tartışmak zorundadır. Sol tartışmada çözüm bulan taraf olmak zorundadır”. “Halk güçlerinin temel taleplerini ifade eden deklarasyonlar, Anayasa çalışmaları işte buna hizmet edecektir.”

TÜSİAD’ın, bir bütün olarak gerici düzen güçlerinin halk kitlelerinin dikkatini hapsetmeye çalıştığı bir yasal ve anayasal çerçeveye bağımlı kalmayı “gündem”, “güncellik” ve “somutluk” adına işte böyle rasyonalize ediyor Kurtuluş. “Gerçekçi politika”nın bu teorizasyonuna, “solun bir kesimi”nin yaptığı ve “teorik olarak ne kadar ‘mantiki’ görünüyor olursa olsun” aslında geçerli sayılmaması gerektiği söylenen itirazların mahkum edilmesi eşlik ediyor. (“Somutluk ve Güncellik” yazısı)

“Anayasa neyi çözecek?”

Arabaşlığı çıkarılmış bu soru, Kurtuluş’un TÜSİAD’ın anayasa manevrasının karşısına alternatif bir “demokratik anayasa” ile çıktığı başyazının bir ara başlığıdır. Bu soruyu hemen önceleyen paragrafta, “kitle eylemine somut bir hedef kazandırmalıyız” söylemi çerçevesinde, önce bir kez daha halkın tüm kesimlerinin ayrı ayrı taleplerini kendinde somutlayacak ve halk hareketi için ortak bir “somut hedef” oluşturacak bir demokratik anayasanın kapsamı tanımlanıyor:

“Bütün bu talepler tek bir talepte bütünleştirilebilir. Ve bütün kitle hareketi tek bir hedefte yoğunlaştırılabilir. Tüm taleplerin özü, ortak noktası bağımsızlık, demokrasi ve ulusal haklardır. İşte bu noktada BAĞIMSIZLIĞI, DEMOKRASİYİ VE ULUSAL HAKLARI HEDEFLEYEN BİR ANAYASA talebi kitle hareketini bütünleştiren, ona somut hedef kazandıran bir misyon yüklenebilir.” (H.İ. Kurtuluş, sayı: 17, 8 Şubat ‘97, başyazı, tüm vurgular orijinalinde)

Görüldüğü gibi geleneksel hareketin geleneksel demokratik devrim programının temel talepleri bir kez daha getirilip anayasal çerçeveye oturtuluyor, anayasa hedefi içinde tanımlanıyor. Ardından da böyle bir anayasanın neyi çözeceği sorusunun yanıtına geçiliyor. İşte bu soruya verilmiş yanıt:

“Kendi başına hiçbir anayasa elbette hiçbir şey çözmez. Çünkü o nihayetinde kağıt üzerindeki bir metindir. Bilindiği gibi ‘Anayasalar yapmaz, saptar’. Yani anayasalar esasında varolan bir durumu ifade ederler. Varolan güçler dengesini yansıtırlar. İşte sorun tam da bu noktadadır. Güçler dengesini böyle bir anayasayı mümkün kılacak hale getirmek... Yan güçler dengesini halktan yana çevirmek... Bağımsızlığı, demokrasiyi, ulusal hakları temel alan bir anayasa talebini ortaya koymanın siyasal anlamı budur.”

Bu yanıt bizi nihayet en kritik noktaya ve

“gerçekçi politika”nın aldığı yeni boyuta getiriyor. Kritik nokta yazıda yer alan ve “anayasa” konulu her el kitabında ilk sözleri oluşturan şu tanımda ifadesini buluyor: “‘Anayasalar yapmaz, saptar’, Yani anayasalar varolan bir durumun ifadesidirler.”

Bu tanım iktidar hedefine dayalı bir devrimci mücadelenin anayasal çerçeveyi neden ilke olarak dışladığına da açıklık getirir. Zira kurulu düzen bir sınıf egemenliğinin ifadesidir ve hangi biçimi alırsa alsın, düzenin mevcut anayasası, özünde bu sınıf egemenliğinin hukuksal ifadesinden başka bir şey değildir. Devrimci mücadele bu egemenliğin temel hukuksal kalıplarını değil, fakat kendisini değiştirmeyi, ortadan kaldırmayı hedef aldığı için, hiçbir biçimde kendi devrimci hedeflerini anayasal biçimler içinde ifade

etmez. Etmeye kalktığı andan itibaren ise, devrim ve iktidar çizgisinden reform ve düzen içi muhalefet çizgisine geçmiş olur.

Düzen içi muhalefet akımları her zaman kendi siyasal istemlerine anayasal bir biçim verirler. Zira onların kurulu düzene ve onun egemen sınıfına değil, bu egemenliğin aldığı somut siyasal-hukuksal biçimlere itirazları vardır. Verdikleri mücadele ile düzen içi güç dengelerinde yarattıkları değişimlerin somut kazanımlara dönüşmesi, ifadesini anayasal yapı ve işleyişlerde yapılacak yeni düzenlemelerde bulur.

Devrimci akımlar ise iktisadi ve sosyal düzeni, bu temel üzerinde yükselen sınıf egemenliğini yıkmayı hedef alırlar. Hukuksal biçimlere değil sınıfsal egemenliğe yönelirler.

Bu mücadele elbetteki başarılı gelişmesi ölçüsünde bir dizi reform mahiyetindeki kazanıma yol açabilir ve bu kazanımlar yasal ve anayasal biçimler alabilir. Fakat bunlar yalnızca devrimci mücadelenin “yan ürünleri” niteliği taşırlar. Bu sonucun ve gerçekleşme biçiminin, temel siyasal istemlerin anayasal bir çerçevede tanımlanması ile, bu istemlerde ifadesini bulan bir “demokratik anayasa” uğruna verilen mücadele ile ortak herhangi bir yanı yoktur. Birinde yasal ve anayasal reformlar temel devrimci talepler uğruna mücadelenin birer yan ürünü iken, ikincisinde temel taleplerin kendisi birer reform talebine indirgenmiş bulunmaktadır.

Devrimci bir anayasa ya da gerçekleşmiş devrim hedeflerinin hukuksal bir ifadesi olabilecek yeni bir anayasa ise, ancak yeni bir sınıf iktidarının ürünü olarak ortaya çıkabilir. Bu böyle olduğu içindir ki, devrimci akımlar hiçbir durumda anayasayı temel bir “hedef” haline getirmezler. Zira kurulu düzenin anayasasını kendi içinde değiştirmeyi hedeflerlerse, bu durumda devrimci iktidar hedefinden kopmuş olurlar. Yok eğer muzaffer bir devrimin gelecekteki bir anayasasını acil hedef haline getirirlerse, dikkatleri gerçek önceliklerden, devrim ve iktidar sorununun çözümünden, bu çözümün gelecekte alacağı hukuksal biçimlere çekerek, anlamsız, özünde hedef saptırıcı bir iş yapmış olurlar.

Birinci durumun ne anlama geldiği yeterince açıktır. Bu ikincisine ise, Lenin’den açıklayıcı bir yaklaşım örneği vermek istiyoruz. Emperyalist savaş döneminde Martov şunları yazıyor: “Bugün için Rus proletaryasının ana savaşkan sloganı, çarlığı ve savaşı tasfiye etmek üzere ulusal bir kurucu meclis sloganı olmalıdır”. Martov’un bu sözlerini aktaran Lenin, yorumluyor: “Bu ne ana slogandır, ne savaşkan bir slogan. Bu slogan hemen tümden yararsızdır, çünkü bu ikili ‘tasfiye’nin temel toplumsal ve sınıfsal içeriğini ya da kesin siyasal kapsamını göstermemektedir. Bu slogan, ana savaşkan ve proleterce olmayan, ucuz bir burjuva-demokratik sözden başka bir şey değildir.” (Ulusal Sorun ve Ulusal Kurtuluş Savaşları, Sol Yayınları, s.249)

Çarlığı devirmek ve emperyalist savaşı tasfiye etmek gibi, görünürde o dönem için hayli devrimci olan görevlere bağlanmış bir “kurucu meclis” sloganı karşısında Lenin’in bu değerlendirmesi, kendi programlarının temel istemlerini “demokratik

anayasa"ya bağlayan yaklaşımın anlamına ışık tutmaktadır. Kaldı ki "demokratik anayasa" talebi karşısında Martov'un çarlığı ve savaşı tasfiye hedefi içinde tanımlanmış "kurucu meclis" sloganı bir hayli devrimci kalmaktadır.

Kurtuluş'un "Anayasa neyi çözecek?" sorusuna verdiği yanıtı dönüyoruz. Anayasalar "varolan güçler dengesini yansıtırlar" diyen *Kurtuluş*, ardından belirgin bir heyecan tonuyla ekliyor: "İşte sorun tam da bu noktadadır." Yani? Yani "güçler dengesini böyle bir anayasayı mümkün kılacak hale getirmek..." Orijinalinde vurgulu bir biçimde verilmiş bu sözlerde geçen "böyle bir anayasa", demokratik devrim programının temel taleplerini kendinde toplayan o artık çok tanıdık olan anayasadır. Yani "Bağımsız Demokratik Türkiye"nin ifadesi olacak "bağımsız demokratik anayasa"!

Anayasaların varolan güç dengelerini saptamasını sorunun en önemli noktası sayanlar, bundan işte bu kritik sonucu çıkarıyorlar: Güçler dengesini bağımsız demokratik bir anayasayı mümkün kılacak hale getirmek! Dolayısıyla sorunun özü ve esası, kurulu düzen çerçevesinde mevcut güçler dengesini "halktan yana çevirmek" olarak çıkıyor karşımıza. *Kurtuluş*'un kendisi sorunu böyle sunuyor. Her türlü yanlış ve eksik anlamaya mahal vermemek için de, "güçler dengesine" ilişkin bu siyasal amacı, sorunun "siyasal anlamı" olarak ve temel programatik talepler ekseninde vurgulayarak bağlıyor sözlerini: "*Bağımsızlığı, demokrasiyi, ulusal hakları temel alan bir anayasa talebini ortaya koymanın siyasal anlamı budur.*"

Ve bu sonuç, "demokratik anayasa" çizgisindeki derinleşmenin aldığı yeni boyut ve mahiyeti de ortaya koymaktadır. Temel devrimci istemleri anayasal bir "hedef" içinde tanımlamak ve sonra da böyle bir anayasaya mevcut "güçler dengesi"nde halk lehine yaratılacak bir değişimle varmaya çalışmak...

Bu sonuç, varılan bu nokta, iktidar hedefinden kopmak ve anayasal çözümler platformuna kaymaktır. Bu sonuç çok mu şaşırtıcıdır? Sanmıyoruz. "Demokratik muhalefet meclisleri" halk muhalefetine bir "çıkış yolu" olarak sunulmuş, fakat onların iktidar hedefine dayalı örgütler olmadıklarının özenle altı çizilmişti. Semtlerdeki halk muhalefetine bir çıkış yolu olarak sunulan "halk meclisleri", her ne kadar semt halkının iradesinin ve otoritesinin temsilcileri olarak sunulular da, bunların da "direkt" bir iktidar hedefine sahip olmayan "ekonomik-demokratik nitelikte" örgütlenmeler olduğu özel bir tarzda vurgulanmıştı.

Nihayet Susurluk skandalını izleyen günlerde "geniş cephe" politikası gündeme getirildi. Gerçi bu politika önden "iktidar bilincinin her zamankinden daha güçlü olması zorunluluğu" koşuluna bağlanarak sunulmuştu. Ne var ki, gerçekte, "oportünist, reformist, radikal, pasif demeden" bütün muhalif kesimlerle tek bir hedefte birleşmeye dayalı bir "geniş cephe"nin, "zorunlu" olarak, ancak iktidar perspektifinin bir yana bırakılmasıyla olanaklı olabileceğini sonraki açıklamalar gösterdi.

Sonuçta, birleştirici tek hedef olarak ileri sürülen "demokratik anayasa", "güç dengeleri"ndeki değişimi hedefleyen bir mücadele platformu olarak yerini ve anlamını buldu. Bir başka ifadeyle, "demokratik anayasa", gerek doğası gereği ve gerekse varılan yerde ona yüklenen açık "siyasal anlam" çerçevesinde, iktidar perspektifinden kopmayla sonuçlandı.

Geleneksel demokratik devrim programının temel istemleri olan "demokrasi, bağımsızlık ve ulusal haklar"ın bu anayasa çerçevesinde tanımlandıkları unutulmamalıdır. Böyle olunca, böyle bir anayasa, karşımıza, Kürt ulusal hareketinin "ulusal haklar" çerçevesinde aradığı "siyasal çözüm"ün tüm demokratik istemler çerçevesinde genelleştirilmiş biçimi olarak çıkmaktadır.

DHKP-C'nin gelecekteki akibeti, başka şeyler yanında, son derece kaygan bir zemin oluşturan bu "demokratik anayasa" çizgisinde ne ölçüde ısrar edeceğine sıkı sıkıya bağlı olacaktır.

Devrimci ve reformist önderlik

Devrimci taktik, reformist taktikten ne ile ayrılır?

Bazıları, Leninizmin genelde reformlara karşı, uzlaşmalara ve anlaşmalara karşı olduğunu sanıyorlar. Bu tamamen yanlıştır. Belirli bir anlamda "her ne koparırsan kâr" olduğunu, belirli koşullar altında genelde reformların, özeldede ise uzlaşma ve anlaşmaların zorunlu ve yararlı olduğunu Bolşevikler de herkes kadar bilir.

"Uluslararası burjuvazinin devrilmesi için bir savaş yürütmek", diyor Lenin, "devletler arasındaki alelade savaşların en inatçılarından bile yüz kez daha çetin, daha uzun ve daha çapraşık (bir savaş yürütmek -ÇN) ve bu arada manevra yapmayı, düşmanlar arasındaki (geçici de olsa) çıkar çatışmalarından yararlanmayı, olası (geçici, istikrarsız, yalpalayan, koşullu da olsa) müttefiklerle anlaşmalar ve uzlaşmalar yapmayı peşinen reddetmek -bu sonsuz derecede gülünç bir tavır olmaz mı? Bu, henüz araştırılmamış ve o güne kadar ulaşılmamış bir dağa çetin bir şekilde tırmanırken, bazen zikzaklar çizerek gitmeyi, bazen geri dönmeyi, bir kez seçilen doğrultuyu bırakıp başka doğrultuları denemeyi baştan reddetmekle aynı şey değil midir?" (Bkz. 4. baskı, cilt XXXI, s.51)

Bundan dolayı, apaçıktır ki, burada önemli olan, reformların ya da uzlaşma ve anlaşmaların kendileri değil, reformlardan ve anlaşmalardan nasıl yararlanıldığıdır.

Reformist için reform herşeydir; devrimci çalışma ise ikincil birşey, lafı edilecek bir konudur, göz boyamaya yarar. Bundan dolayı burjuva iktidarının varlığı koşullarında reformist bir taktikle reform, kaçınılmaz olarak bu iktidarın sağlaştırılmasının bir aracına, devrimi çökertmenin bir aracına dönüşür.

Oysa devrimci için tersine, esas olan reform değil, devrimci çalışmadır; devrimci için reform, devrimin bir yan ürünüdür. Bundan dolayı burjuva iktidarının varlığı koşullarında devrimci bir taktikle reform, doğası gereği, bu iktidarı çökertmenin bir aracına, devrimi sağlaştırmanın bir aracına, devrimci hareketin daha da geliştirilmesi için bir üs noktasına dönüşür.

Devrimci, reformu sadece, legal ve illegal çalışmayı birleştirmenin bir dayanak noktası olarak ve burjuvaziyi devirmek için kitlelerin devrimci hazırlığını amaçlayan illegal çalışmayı güçlendirmeye yarayan bir siper olarak kabul eder.

Emperyalizm koşullarında reformlardan ve uzlaşmalardan devrimci bir şekilde yararlanmanın özü *budur*.

Reformist ise tersine, reformları her türlü illegal çalışmayı reddetmek, kitlelerin devrime hazırlanmasını baltalamak ve "bağışlanan" reformların gölgesinde uykuya yatmak için kabul eder.

Reformist taktiğin özü *budur*.

Emperyalizm koşulları altında reformlar ve uzlaşmalar konusunda durum budur.

Ama emperyalizmin devrilmesinden sonra,

proletarya diktatörlüğü altında, durum biraz değişir. Belirli koşullar altında, belirli bir durumda, proletarya iktidarı kendini, varolan düzeni yeniden inşa etme yolundan, bu düzeni geçici bir süre yavaş yavaş yeniden biçimlendirme yoluna, Lenn'in ünlü makalesi "Altının Önemi Üzerine"de söylediği gibi, "reformist yola", yandan çevirme yoluna, proleter olmayan sınıfları dağıtmak, devrime soluklanma molası vermek, güç toplamak ve yeni bir saldırının koşullarını hazırlamak için reformlar ve bu sınıflara ödünler verme yoluna geçmek zorunluluğuyla karşı karşıya gelebilir. Bu yolun belirli bir anlamda "reformist" bir yol olduğu inkâr edilemez. Yalnız bu durumda temel bir farklılıkla karşı karşıya olduğumuzu, (yani-ÇN) bu durumda reformun proletarya iktidarından kaynaklandığını, proletarya iktidarını güçlendirdiğini, ona gerekli soluklanma molası verdiğini, görevinin devrimi değil, tam tersine proleter olmayan sınıfları çökertmek olduğunu akılda tutmak gerekir.

Böylelikle reformlar bu koşullar altında kendi karşısına dönüşür.

Böyle bir politikanın proletarya iktidarı tarafından uygulanması, yalnızca, önceki dönemde devrimin atılımı yeterince büyük olduğu ve böylelikle saldırı taktiği yerine geçici olarak geri çekilme taktiğini, yandan çevirme hareketleri taktiğini geçirebilmek için geri çekilecek yeterince geniş bir alan yarattığı için mümkündür.

Böylece, eskiden burjuva iktidarı altında reformlar devrimin bir yan ürünü iken, şimdi, proletarya diktatörlüğü altında reformların kaynağı; proletaryanın devrimci kazanımlarıdır; bu kazanımlardan oluşan, proletaryanın elindeki birikmiş rezervlerdir.

"Reformlar ile devrim ilişkisini", diyor Lenin, "yalnızca Marksizm tam ve doğru bir şekilde belirlemiştir; ne var ki Marx bu ilişkiyi sadece bir yanıyla, yani proletaryanın, bir tek ülkede de olsa, ilk azçok sağlam, azçok kalıcı zaferinden önceki bir durumda görebilmiştir. Böyle bir durumda doğru bir ilişkinin temeli şöyleydi: Reformlar, proletaryanın devrimci sınıf mücadelesinin bir yan ürünüdür... Bir tek ülkede de olsa proletaryanın zaferinden sonra, reformlar ile devrimin ilişkisi içine yeni bir şey girer. İlkel olarak hiçbir şey değişmemiştir, ama biçimde, Marx'ın şahsen önceden göremediği, ama yalnızca Marksizmin felsefesi ve siyaseti zemini üzerinde bilincine varılabilecek bir değişiklik olur... Zaferden sonra onlar (yani reformlar J.St.) (uluslararası ölçekte eskiden olduğu gibi yine 'yan ürün' olarak kalırken) zaferin kazanılmış olduğu ülke için, ayrıca, güçler sonuna kadar kullanılmasına rağmen şu ya da bu geçişi devrimci bir şekilde başarmaya açıkça yetmediğinin görüldüğü durumlarda gerekli ve haklı bir soluklanma molasıdır. Zafer öyle bir 'güç rezervi' sağlar ki, zoraki bir geri çekilme sırasında bile dayanmaya -hem maddi, hem manevi anlamda dayanmaya- olanak verir."

J.V.Stalin

Eserler, cilt-6, s.158-160, İnter Yayınları.

Öğrenci hareketinin sorunları ve imkanları

Dünden bugüne dersler

60'lı yıllarda önce TİP, sonra MDD Hareketi etkisinde gelişen ve DEV-GENÇ içinde örgütlenen gençlik hareketi, '70'li yıllara girilirken içinden THKO, THKP-C ve TKP-ML gibi devrimci politik örgütler çıkardı. 12 Mart askeri faşist darbesi gençlik hareketine yoğun bir terör uyguladı, onun devrimci dinamizmini ve arayışlarını ezmeye çalıştı. Ancak tüm çabalara karşın, '70'li yıllarda gençlik hareketi gerilemedi, tersine daha da gelişip yaygınlaştı. Gençlik hareketinin '74-80' arasında kapsayan bu ikinci yükseliş dönemi ise, 12 Eylül askeri faşist darbesi ile noktalandı.

12 Eylül döneminin ardından hemen herkes, tıpkı 12 Mart sonrası olduğu gibi gençlik hareketinin kısa sürede yükseleceğini, yeniden kitlesel ve militan bir çıkış yapacağını umuyordu. Nitekim '86-87 yıllarındaki dernekleşme çabaları, '87 Nisan eylemleri, pek çok devrimci çevre tarafından yeni yükselişin ilk belirtileri olarak görüldü. Fakat beklenen gerçekleşmedi. '87 çıkışını uzun bir durgunluk ve gerileme süreci izledi. '87-90 arası dönem, belli bir canlılığı ifade etse de, dar bir kitleselliğin sınırlarını aşamadı. Hareket gelişmek bir yana, giderek daraldı ve güç kaybetti.

Devrimci gruplar uzun bir süre hareketin yeniden yükseleceğine geçeceği konusunda bir beklenti içerisinde oldular. Beklenen yükseliş gerçekleşmeyince, umutları yerini hayal kırıklığına bıraktı. Gerilemenin nedenleri sorgulanmaya başlandı.

Neydi gerilemenin nedeni, daha doğrusu nedenleri? Gerileme, bir kısmı daha temelli olmak üzere içiçe geçmiş pek çok nedenden kaynaklanıyordu. Komünistler zamanında bunun kapsamlı bir değerlendirmesini yaptılar. Bu değerlendirme bugün anlamak açısından hala önemini korumaktadır. Bu yüzden bu değerlendirmenin temel unsurlarını aşağıda özetleyeceğiz:

Birincisi; üniversite gençliğinin sınıfsal bileşimi (köken itibarıyla), özellikle büyük kentlerde, orta sınıflar lehine değişmişti. Orta sınıfların konumunda ve siyasi eğilimlerinde ise, '80 sonrasında önemli değişimler söz konusuydu. 12 Eylül Özal'cı ekonomik politikalarıyla geniş bir rantiyeye orta sınıf yaratmıştı. Bu asalak tabaka ideolojik ve politik eğilimleri

yönünden belirgin bir karşı-devrimci niteliğe sahipti. Bu sosyo-politik gelişmenin sonuçları üniversite gençliğine de yansdı.

İkincisi; iki yükselişi omuzlamış ve ardından iki ağır yenilgiyi yaşamış küçük-burjuva kitlelerde genel bir yorgunluk ve sinmişlik söz konusuydu.

Bunun öğrenci gençlik hareketini etkilememesi düşünülemezdi. Nitekim alt sınıf kökenli öğrencilerdeki suskunluk ve hareketsizlik bu durumla da sıkı sıkıya bağlantılıdır.

Üçüncüsü; 12 Eylül gençliğe yönelik olarak çok daha özel, planlı ve şiddetli bir baskı, terör ve yasak politikası uygulandı. Medya sürekli olarak öğrenci gençliğinin "teröre alet olduğu" temasını işledi. Devrimci öğrenci hareketinin emekçi kesimler nezdindeki saygınlığını yok etmeye özel bir önem verdi. Böylece, öğrenci gençliği terör ile ezmenin, sistemli bir baskı uygulamasıyla sindirmenin

sosyo-psikolojik ortamı yaratılmaya çalışıldı.

12 Eylül rejimi, 12 Mart'tan farklı olarak, baskı, terör ve yasakçı politikalarını planlı bir şekilde hiç gevşetmeden sürdürdü. Böylelikle devrimci öğrenciler kitlelerden yalıtılmaya, geniş öğrenci kitlesine devrimci gruplarla bağ kurmanın faturasının ağır olacağı mesajı verilmeye çalışıldı. Bu politika oldukça başarılı da oldu.

Dördüncüsü; 12 Eylül rejimi, gençlik kitlesine dönük "rehabilitasyon"u çok yönlü ve kapsamlı olarak uyguladı. Üniversite bünyesinde ilerici olan ne varsa hepsini tasfiye eden YÖK sistemi, bu rehabilitasyon politikasının kurumsal ifadesi oldu. Yeni düzenleme ve uygulamalarla (vize uygulaması,

müfredatın yoğunlaştırılması, güvenlik soruşturmaları, disiplin yönetmelikleri, atılmalar, uzaklaştırmalar vb.), öğrenci gençlik politika alanından bilinçli olarak uzak tutulmaya çalışıldı. Buna rağmen uzak durmayanlara yoğun bir terör uygulanarak, geri kalanlara çizmeyi aşmamaları mesajı verildi.

'80 sonrasında, özellikle '80'li yılların ortalarından itibaren üniversiteye gelen öğrencilerin tümü orta öğretim dönemini 12 Eylül'ün baskı ve şiddet ortamında geçirmişlerdi. Bu dönemi gerici faşist müfredat çerçevesinde ve gerici bir öğretim kadrosuyla (zira bu alanda da yoğun bir "temizlik" operasyonu yapılmıştı) yaşamışlardı. Ayrıca, sayıları artırılan ve eğitim kalitesi düzenin standartlarına göre yükseltilen İmam Hatip Liseleri, üniversitelere öğrenci veren önemli bir kaynak haline geldiler, getirildiler.

Gençliğe yönelik ideolojik saldırının kapsamı bunlarla da sınırlı kalmadı. Aynı zamanda sistemli olarak "köşe dönme", "iş bitirici", "faydacı" ve "bireyci" bir gençlik tipi yaratılmaya çalışıldı. Özellikle alt sınıf kökenli öğrenciler üzerinde dinsel ve milliyetçi gericiğin, liberal ideolojinin önemli bir yankı bulduğu söylenebilir. Sovyetler Birliği ve Doğu Blok'u'nun çöküşüyle beraber, bunlara sosyalizmin çöktüğü, bittiği yalan ve demagojisi de eklendi.

Tüm bu çabaların birleşik etkisi altında, devrimci akımlar gençlik kitlesi içinde dar bir etki alanına sıkışıp kaldılar. Bu akımların yaşanan gerilemeyi doğru bir şekilde tahlil edemeyişleri ve dolayısıyla etkin bir müdahaleyi gerçekleştiremeyişleri, sağ-sol sapmalarla birlikte dar rekabetçiliğe ve kısır çekişme ortamına sürüklenmeleri, bu gerilemeyi ayrıca besleyen bir faktöre dönüştü.

Devrimci akımlar varolan tikanıklığı ve gerilemeyi uzun süre görmezlikten gelemediler. Sorgulama zorunlu hale gelmişti. Ancak getirilen açıklamalar yüzeysel ve subjektifti. Her bir grup gerilemenin sebebi olarak

kendi dışındakilerin "sağcılığını" ya da "solculuğunu" gösterdi. Dar grupçu, rekabetçi yaklaşımlar ve kısır çekişmeler gibi aslında gerilemenin sonucu olan faktörler, gerilemenin nedenleri olarak gösterildi. Gerilemenin sınıfsal ve ideolojik nedenleri konusunda ise tam bir suskunluk ya da kavrayışsızlık sergilendi.

Gerilemenin görülemediği ya da görmezlikten gelindiği bu ilk dönemde, devrimci gruplar, kapalı devre ilişkiler ve dar eylemliliklerle genel gerilemeyi içgüdüsel olarak perdelemeye çalıştılar. Düzenin kolluk kuvvetlerine karşı dış, yiğit ve militan bir mücadele yürütüldü. Kuşkusuz böyle bir geleneğin oluşturulması ve sürdürülmesi anlamında, bu mücadelenin harekete olumlu katkıları oldu. Ama bu militan tutum, kitlelere dönük etkin bir ideolojik-politik müdahale çabasıyla birleşemediği ölçüde, sonuçta gençlik hareketinin tabanının daralmasına hizmet etti. Dahası, düzenin devrimcilerle öğrenci kitlesini birbirinden yalıtma çabasını kolaylaştırdı. Devrimci gençlik hareketi bu çizgiyi bir süre daha sürdürdü, ancak giderek moral ve fizik olarak yoruldu. Artık gerileme yadsınmaz, sorgulama kaçınılmaz hale gelmişti.

'90'lı yıllar, sorgulamanın yapılmaya başlandığı ikinci evre oldu. Ancak hem gerçek nedenlerine inilemediği, hem de genelde sınıf mücadelesindeki nispi durgunluk ortamıyla ('91-94 arası dönem) üstüste düştüğü oranda, bu sorgulama süreci ileriye değil geriye doğru sonuçlar yarattı. Özellikle bir kesimin şahsında gençlik alanında da liberalizme ve tasfiyeciliğe yolaçtı. "Akademik mücadeleye önem verilmediği, öğrencilerin özgül sorunlarına ilgi gösterilmediği için hareketin gerilediği" tespiti çok yaygın bir argümana dönüştü. Tikanıklığın aşılması için grupçuluğun önlenmesi, derneklerin yetkinleştirilip merkezileştirilmesi, demokratik bir işleyiş sağlanması vb. öneriler ortalığı kaplamaya başladı. Başlangıçta büyük bir horgörüyle yaklaşılacak odalar, klüpler, çeşitli otonom gruplar, giderek sol grupların temel politika alanları haline geldi. Devrimci demokrasinin liberalleşen kanadının (Dev-Yol/Devrimci Gençlik, TDKP/GKB ve Kurtuluş kökenli grupların) bugün geldiği nokta bilinmektedir. Akademik-demokratik zemine sıkışan, siyaset ve ideoloji yasakçılığı yapan, sonuçta kitle kuyrukçusu reformist-liberal bir çizgide soluklarını alan bu gruplar, şimdilerde Koordinasyon ve İnisiyatif gibi reformist platformların temsilciliğini yapıyorlar. Bu süreç, komünistlerin defalarca vurguladığı gibi, '80

sonrasında devrimci demokrasinin bir kanadının (Dev-Yol, TDKP, Kurtuluş) reformizme evriminin öğrenci hareketi içindeki yansımından başka bir şey değildi.

Devrimci kesimde ise genelde bir "devrimci umutsuzluk" eğilimi hakimdi. Bu eğilim kendisini kimi zaman apolitik kitleden kaçışı ifade eden "kantin devrimciliği" biçiminde gösterdi. Kimi zaman gençlik çalışmasının taşıdığı özel önemi reddederek, alan dışında çalışma yapmak için üniversiteleri boşaltma çağrısı yapmak biçiminde gösterdi. Kimi zaman ise, gençlik kitlesinin demokratik taleplerine karşı soğukluk, mücadeleyi soyut bir devrim ve sosyalizm propagandasına indirgemek tutumunda ortaya koydu. Yaşanan kısmi ilerlemelere rağmen, bugün de bu eğilimler farklı çevreler şahsında şu veya bu düzeyde yansımaktadır.

Oysa doğru bir çizgi izleyebilmenin ilk koşulu, her şeyden önce gençlik hareketindeki durgunluk ve gerilemenin nedenlerini sınıfsal ve ideolojik planda doğru tahlil edebilmektir. Böylece hem mevcut durumun doğurabileceği moral bozukluklarından uzak kalabilmek, hem yaşanan gerilemeyi sınırlandırabilmek, ve hem de yeni bir yükselişe hazırlık yapabilmek olanaklı olacaktır. Yapılması gereken gençlik kitlesinin politikleştirilmesini hedefleyen devrimci bir politik-pratik faaliyet çizgisini örgütlemektir. Liberal ideolojinin etkisini kırmak, dinsel gericiliğin etki alanını daraltmak, 12 Eylül'ün yarattığı tahribatı gidermek, devrimci hareketle gençlik kitlesini birbirinden yalıtma hesaplarını boşa çıkarmak zorunluydu. Bunları gözönünde bulundurmadan tüm bu sayılanların yan ürünleri olan bir takım tali ve yüzeysel sorunlar etrafında dönüp durmak, arabayı atın önüne koşmak anlamına geliyordu. Bu ise doğal olarak herhangi bir ilerleme yaratmadığı gibi çözümsüzlüğü daha da derinleştiriyordu.

Gençlik hareketinde yeni bir döneme doğru

Gerek tüm toplum genelinde hoşnutsuzluğun arttığı, gerekse öğrenci gençliğin yaşadığı sorunların katlandığı koşullarda, öğrenci gençlik içindeki suskunluk uzun süreli olamazdı. Sınıf mücadelesi alanındaki gelişmeler; sınıf çelişkilerinin keskinleşmesi, emek-sermaye çatışmasının sertleşmesi, Kürt ulusal mücadelesinin ulaştığı düzey, işçi hareketinin canlanması, tüm bunlar sonuçta öğrenci gençliğe de az-çok yansıtacaktır.

Mevcut olumlu-olumsuz koşulları ve dinamikleri doğru bir biçimde tahlil eden komünist hareket, sürecin izleyeceği seyri de doğru bir biçimde ortaya koydu. Sınıf mücadelesi sertleştiği için bunların yankıları er ya da geç gençlik kitlesine de ulaşacaktır.

Sınıf mücadelesi alanındaki gelişmeler; emek-sermaye çatışmasının sertleşmesi, Kürt ulusal mücadelesinin ulaştığı düzey, işçi hareketinin canlanması, tüm bunlar sonuçta öğrenci gençliğe de az-çok yansıtacaktır. Öyle de oldu...

Yapılması gereken bu durgunluğun nedenlerini iyi analiz edip gelecekteki hareketliliğe her cepheden en iyi hazırlıkla girebilmektir.

5 Nisan '94 paketinin açılması ve özelleştirme saldırısının

Doğru bir çizgi izleyebilmenin ilk koşulu, her şeyden önce gençlik hareketindeki durgunluk ve gerilemenin nedenlerini sınıfsal ve ideolojik planda doğru tahlil edebilmektir. Böylece hem mevcut durumun doğurabileceği moral bozukluklarından uzak kalabilmek, hem yaşanan gerilemeyi sınırlandırabilmek, ve hem de yeni bir yükselişe hazırlık yapabilmek olanaklı olacaktır.

yoğunlaşmasıyla birlikte işçi ve kamu emekçileri hareketi de yeni bir canlanma dönemine girdi. 20 Temmuz '94 genel uyarı eylemi, '94 Kasım'ında 100 bin işçinin Ankara eylemi, 20 Aralık '94 kamu emekçilerinin genel eylemi, 12-13 Mart '95 Gazi Direnişi, '95 1 Mayıs'ı, 18 Haziran'da yüzbin aşkın kamu emekçisinin Kızılay Meydanı'nı zaptı, 5 Ağustos 200 bini aşkın işçinin Kızılay mitingi, Eylül ayında yüzbinlerce işçinin grevi, 15 Ekim'de onbinlerce işçinin Kızılay eylemi, Metin Göktepe olayı ve kitlesel tepkiler, Gazi yıldönümü eylemleri, '96 1 Mayıs'ı ve daha sayamayacağımız pek çok miting, eylem ve direniş...

Son yıllarda gençlik hareketindeki ilk ciddi kıpırdanışlar ve sonrası, yukarıdaki süreçle paralellik göstermektedir. Ekim ve Kasım '94 eylemleri ardından gerici-faşist saldırılara (özellikle Marmara Üniversitesi'nde) karşı düzenlenen eylemler, '95 Mart'ında Gazi Direnişi'nden hemen sonra gerçekleştirilen eylemler, 1 Mayıs'a, işçi ve kamu emekçilerinin eylemlerine katılım, haraçlara ve eğitimin özelleştirilmesine karşı 20 Ekim'de merkezi olarak gerçekleştirilen eylem, daha sonra irili ufaklı eylemlerin ardından 4-5 Şubat çıkışı, 29 Şubat İstanbul Üniversitesi'nin işgali ve 23 Mart Ankara eylemi ve Dil-Tarih-Coğrafya Fakültesi'nin işgali...

Nasıl olmuştu da '88-91 arası dönemde gerçekleşmeyen bu dönemde gerçekleşmişti? Ne değişmişti? Bu sorunun cevabı son derece önemlidir.

Birincisi; sermaye rejiminin içinde bulunduğu iktisadi-siyasi kriz olağanüstü boyutlarda derinleşmiş, rejim iktisadi-politik saldırılarını çok

daha çıplak ve çok daha yaygın olarak uygulamak zorunda kalmıştır. Öğrenci gençlik hareketi açısından çok daha önemlisi, gençliğin yaşadığı sorunların işçi ve emekçileri mücadeleye iten, sokağa dökken sorunlarla dolaysız bağlantısıdır. Sermaye iktidarının işçi ve emekçilere yönelik saldırılarının en önemli ayağını oluşturan özelleştirme, öğrencilerin en önemli sorunu haline gelen paralı eğitim (eğitimin özelleştirilmesi) sorununun dolaysız kaynağıdır. Bu çıplak ve dolaysız bağlantı, bu dönemde öğrenci gençliğin yükselişe geçen işçi ve emekçi hareketiyle politik bir etkileşime girmesi olanağını önemli ölçüde artırmıştır.

İkincisi; bu dönemde işçi ve emekçi hareketi belli bir tempoda ve süreklilik içerisinde gelişmiş ve zaman zaman sınırlı da olsa politik bir muhteva kazanmıştır (özellikle kamu emekçileri hareketi.)

Üçüncüsü; 12 Eylül'den sonra genel bir yorgunluğu ve sinmişliği yaşayan küçük-burjuvazinin özellikle alt kesimlerinde (kent yoksulları, özellikle İstanbul, Ankara, İzmir vb. büyük şehirlerde gecekondulu semtlerindeki yoksul emekçi kitleler) gözle görülür nispi bir canlanma ortaya çıkmıştır. Gazi Direnişi bunun çarpıcı bir göstergesidir. Bu gelişmenin üniversitelerde okuyan alt sınıf kökenli öğrenci kitlesi üzerinde de belli bir etkisi olmuştur.

Dördüncüsü; özellikle emekçi çocuklarının yoğunlukta olduğu düz ve meslek liselerinde politikleşme süreci üniversitelere nazaran daha hızlı yaşanmış, liseli gençlik hareketi öğrenci gençlik hareketi içerisinde önemli bir yer tutabilmiştir. Eylemliliklerde liseli gençlik önemli bir kitleyle yer alabilmişlerdir.

Beşincisi; '80 sonrasında tüm toplum düzeyinde çok çeşitli biçimleriyle gerici ideolojilerin etkinliği artmıştı. Fakat kapitalist ekonominin derinleşen krizine, yükselişe geçen sınıf hareketine ve devrimci hareketin gelişmesine bağlı olarak, özellikle emekçi kitleler üzerinde bu etki

zayıflamaya başlamıştır. Bu durum öğrenci gençlik üzerinde de yankı bulmuştur.

Altıncısı; Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku'nun çöküşüyle beraber yoğunlaşan anti-komünist ideolojik saldırıların etkisi giderek azalmaktadır. Dahası dünyanın yeni bir proleter kitle hareketleri ve halk isyanları dönemine girdiğinin ilk örneği olarak ortaya çıkan olaylar bu ideolojik etkiyi ayrıca kırmıştır.

Sonuç olarak, öğrenci gençlik alanında, '94 sonrasında dış dinamiklerin de etkisiyle kendiliğinden bir çıkış yaşanmıştır.

Öğrenci hareketindeki çıkışın ortaya çıkardığı bazı sorunlar

Özellikle 5 Nisan Kararları'yla birlikte rejimin işçi ve emekçilere yönelik olarak başlattığı saldırılar biriken tepkileri had safhaya çıkardı. İşçi ve kamu emekçileri cephesinde bu tepkiler eylemliliklere dönüşmeye başladı. Ardarda gerçekleşen kitlesel eylemler toplum düzeyinde önemli bir etki yarattı.

Sermayenin özelleştirme saldırısından öğrenci gençlik de payını almış, özellikle %300'lere varan haraç zamları büyük bir tepki yaratmıştı. 20 Ekim Ankara Eylemi (1995) bu tepkilerin dile getirilmesi anlamında bir kıvılcım olmuştu. Uzun yıllardan sonra ilk defa öğrenci gençlik kampüslerin dışına çıkarak şehirde (başkentte) merkezi bir eylem gerçekleştirmişti. Bu bakımdan oldukça anlamlı bir eylemdir. 20 Ekim eylemi, reformistlerin kendilerine güvenlerini arttırdığı gibi, uzun süredir sessiz kalan, kapalı devre bir çizgide hareket eden devrimci grupları da hareketlendirmiştir. 20 Ekim, aynı zamanda, eylem sonrasında gerçekleşen kendiliğinden yürüyüş ve polisle çatışma olayı da düşünüldüğünde, reformizmin kitleleri istediği gibi pasif ve "uslu" bir hatta tutmakta zorlandığının da göstergesi olmuştur. Sonuç olarak 20 Ekim eylemi öğrenci kitleleri üzerinde olumlu bir

Gerek tüm toplum genelinde hoşnutsuzluğun arttığı, gerekse öğrenci gençliğin yaşadığı sorunların katlandığı koşullarda, öğrenci gençlik içindeki suskunluk uzun süreli olamazdı.

etki yaratmış ve devrimci grupları da harekete geçirmiştir.

4-5 Şubat ise, 20 Ekim'de ilk işaretleri ortaya çıkan yükselişin eylemli bir sıçrayışıdır. Ankara ve İstanbul'da gerçekleştirilen eylemler, hem kitleselliği hem de militanlığı bakımından devrimci gençlik hareketi açısından önemli bir başarıdır. Ancak bu başarı büyük oranda kendiliğinden yükselişin

ürünü olan hareketliliğe önderlik etmekle sınırlıdır. Bunu küçümsediğimiz için söylemiyoruz. Buradaki tespit, yere sağlam basmak, savrulmaları ve abartılı değerlendirmeleri engellemek içindir.

4-5 Şubat öncesi süreçte devrimci gruplar Koordinasyon'un etkinliğinin basıncını yaşıyorlardı. Devrimci gruplar açısından bu süreci noktlayan gelişme, 4-5 Şubat Kızılay ve Taksim eylemlilikleri oldu. Eylemler oldukça sarsıcı bir etki yaptı. Reformizmin etkisi zayıflamaya ve devrimci grupların kendine güvensizliği kırılmaya başladı. ÜÖP bu güvenin

ürünü olarak, güç ve eylem birliği temelinde kuruldu. ÜÖP öğrenci gençlik hareketi içinde devrimci çizgiyi temsil ediyordu.

29 Şubat işgali ise, birlik platformunun pratik-eylem inisiyatifini kanıtladığı ve hareketi bir üst aşamaya çektiği nokta oldu. Sermaye devletinin ve reformist grupların saldırıları özellikle bu eylemden sonra yoğunlaştı.

Ancak 29 Şubat sonrasında, kazanılan başarının da etkisiyle, devrimci gruplar öğrenci hareketinin üzerinde yükseldiği mücadele dinamiklerini yeterince değerlendiremediler.

Gençlik kitlelerine yönelik politik çalışmanın önemi bir kez daha gözardı edildi. Devrimci birlik, eylem için eylem birliğine dönüşmeye başladı. Hareketin politiklaştırılması salt militan eylemlerin dönüştürücülüğüne bırakıldı. Hareketi dışardan ve içerden etkileyen diğer faktörlerin basıncı gözardı edildi. Özellikle hareketin üzerinde yükseldiği talepleri genişletmeye ve kazanmaya yönelik hedefli bir propaganda-ajitasyon ve eylem sürecinin örgütlenemeyişi, sürecin hız kesmesi sonucunu doğurdu. 7-8 Mart uyarı boykotları gibi bir dizi karar, aynı ufuksuzluğun bir sonucu olarak boşa çıktı.

Daha sonraki süreç, gençlik hareketinin kendi iç sorunlarıyla boğuşmaya ve önünü açacak bir önderliğe sahip olamadığı oranda tıkanmaya başladığı bir dönem oldu. Kamuoyu nezdinde kazanılan meşruiyet zeminleri daralmaya başladı. Bunda reformizmin ve devletin saldırıları ve karalama çabaları büyük rol oynadı. Bu çabalar DTCF işgali sonrasında iyiden iyiye hız kazandı. Devrimci gruplar bu saldırıları etkisizleşmek noktasında üzerine düşeni yapmak yerine kısır iç tartışmaları tercih ettiler. Bu süreçten sonra geri düşme sancılı çeken hareket bir de bu tür bir iç zayıflıkla karşı karşıya kaldı.

Yaşanan tıkanıklıkla birlikte o bilinen zayıf bir kez daha ortaya çıktı. '88-91 arası dönemde öğrenci gençlik hareketinin önündeki engelleri ve yapılması gerekenleri kavrayamayan ve dernekler etrafında sonuçsuz ve kısır bir örgütlenme tartışmasına girişen devrimci demokrat gençlik grupları, 23 Mart'dan bir kaç hafta sonra da benzer bir kavrayışsızlığı sergilediler. Tıkanıklığı aşmak adına bazı gruplar soyut örgütsel şemalar ortaya attılar. Hareketin gerçek sorunları ve ihtiyaçları orta yerde duruyorken, bütün dikkatlerini ve enerjilerini bir kez daha öğrenci gençliği "kitlesele olarak örgütleme" işine verdiler.

Ne yapılmalı?

Bu sorunun cevabını tartışmadan önce gençlik hareketinin gelişmesini etkileyen olumlu ve olumsuz faktörlerin, güçlüklerin ve imkanların ortaya konulması gerekmektedir. Olumlu faktörlere daha önce değinmiştik. Bunlara ek olarak bir kaç

noktaya daha değinmek gerekiyor.

Sermayenin önümüzdeki dönemde özelleştirme saldırısına daha da hız vereceği açıktır. Bu hem öğrenci gençlik açısından, hem de işçi ve emekçiler açısından sorunların daha da büyüyeceğini, tepkilerin daha da yoğunlaşacağını gösteriyor. Öğrenci gençliğin en yakıcı sorunu haline gelen paralı eğitim (eğitimin özelleştirilmesi) sorununun, işçi ve emekçilere yöneltilen özelleştirme saldırısının dolaysız bir ürünü olduğu gerçeği, öğrenci gençlik hareketini sınıf hareketine yakınlaştıran,

Sermayenin önümüzdeki dönemde özelleştirme saldırısına daha da hız vereceği açıktır. Öğrenci gençliğin en yakıcı sorunu haline gelen paralı eğitim (eğitimin özelleştirilmesi) sorununun, işçi ve emekçilere yöneltilen özelleştirme saldırısının dolaysız bir ürünü olduğu gerçeği, öğrenci gençlik hareketini sınıf hareketine yakınlaştıran, bu ikisini birbirine karşı daha duyarlı hale getiren nesnel bir faktördür.

bu ikisini birbirine karşı daha duyarlı hale getiren nesnel bir faktördür. Bu durum karşılıklı olumlu itilimi önümüzdeki dönem daha fazla olacaktır. Özelleştirme saldırısının düzenin politikalarından kaynaklanması, genelde özelleştirmeye, özelde eğitimin özelleştirilmesine karşı yürütülecek mücadelenin doğrudan düzen karşıtı bir çizgiye çekilebilmesi imkanlarını arttıracaktır.

'96 1 Mayıs'ı devrimci örgütlerin nispi bir güçlenme yaşadığını gösterdi. Bu gelişme öğrenci gençlik hareketinin canlanmasında da belli bir rol oynadı.

Eleştirdiğimiz tüm zaafılara rağmen öğrenci gençlik hareketinin '95-96 öğrenim yılı döneminde yaşadığı gelişmede devrimci örgütlerde yaşanan gelişmenin belirgin bir rolü oldu. Devrimci hareketin güçlenmesi öğrenci gençlik hareketi üzerinde ileriye çekici etkinin artacağı anlamına gelmektedir.

Geçtiğimiz yıl faşist hareket belli bir ivme kazandı ve öğrenci gençlik hareketindeki canlanmayla birlikte resmi-sivil faşist saldırılar da arttı. Bu yıl bu saldırılar daha da yoğunlaşmaktadır. Eğer geleneksel devrimci hareket geçmişten doğru dersler çıkarır ve buna uygun davranmayı başarabilirse, hem faşist saldırıları püskürtmek, hem de devrimci safları güçlendirmek açısından, bu önemli bir sıçrama zemini olabilecektir.

Susurluk skandalıyla birlikte çeteleşen ve mafyalaşan devlet gerçeği tüm çıplaklığı ile ortaya çıktı. Bu tüm halk kesimlerinde olduğu gibi gençlik üzerinde de sarsıcı bir olumlu etkide bulundu. Devletin kontracı-mafyacı çetelerini bizzat gençliğe yönelik saldırılar içerisinde eğiterek hazırladığı sivil faşistlerden oluşturduğu gerçeği "Çatlı olayı" ile en vurucu bir biçimde ortaya çıktı. Bu gerçeğin algılanması öğrenci hareketinin rejime ve devlete tepkisine yeni bir boyut kazandı. Son dönemlerde çeşitli birimlerde öğrencilere yöneltilen polis destekli sivil-faşist saldırılara karşı militan olduğu kadar geniş katılımlı bir öğrenci

direncinin ortaya çıkması da bunu göstermektedir.

Olumsuz faktörlere gelince. Özellikle büyük kentlerdeki üniversitelerde sınıfsal bileşimin orta sınıf lehine değişmesi süreci devam etmektedir. Dersaneler sistemi-ÖSYM ve özelleştirilen üniversiteler gerçeği birarada düşünüldüğünde, bu sürecin hızlanarak devam edeceği açıktır. Bu durum düz ve meslek liseleri ile taşra üniversitelerinin önemini artırmaktadır. Öte yandan, 12 Eylül'ün gençliğe yönelik ideolojik saldırılarından biri olan dinsel gericiliğin etkisi artarak devam etmektedir. Sayıları çoğalan ve iyi finanse edilen İmam Hatip Liseleri'nin üniversiteye öğrenci verme imkanları daha da artmıştır. Dinsel gericilik üniversitelerde özellikle alt sınıf kökenli öğrenciler üzerinde belli bir etkinlik sağlayabilmektedir. Bu devrimcilerin ve komünistlerin üzerinde önemle üzerinde durması gereken bir sorundur.

Bir diğer olumsuz etken, liberal-tasfiyeci akımların gençlik hareketi üzerindeki etkinliğidir. Reformizm gençlik hareketinin önünde duran en önemli engellerden biridir. Son süreç de bunu yeterli açıklıkta kanıtlamıştır.

Olumsuz etkenlerin en önemlisi ise, gençlik hareketinin önderlik alanında yaşadığı zaafiyettir. Devrimci demokrat gruplar, dün olduğu gibi bugün de, hareketin gelişme dinamiklerini, önündeki engelleri ve olanakları bütünlüklü bir biçimde tahlil etme yeteneği gösterememektedirler (ki bu onların ideolojik-siyasal perspektifleri ile doğrudan bağlantılıdır). Yaşanan son süreç bunu bir kez daha ortaya koymuştur.

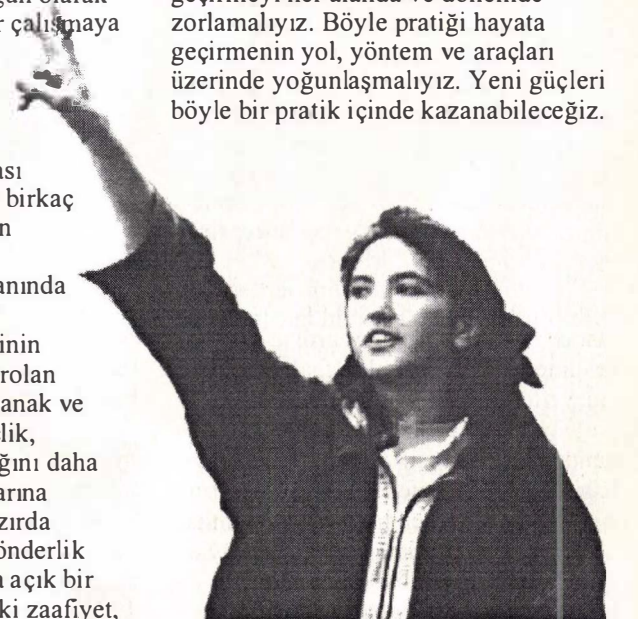
Komünist hareket açısından ise durum daha farklıdır. Komünistler başından itibaren geçmiş süreci, hareketin önündeki engelleri ve olanakları doğru bir biçimde tahlil ettiler. '88'den bugüne devrimci kamuoyuna sunulan metinler bunun kanıtıdır (Bkz. *Devrimci Gençlik Hareketi*, Eksen Yayıncılık). Komünist hareketin en büyük eksikliği, bu perspektifleri henüz gençliğin ileri kesmine maledememiş olmasıdır. Bunun bir dizi öznel-nesnel nedeni vardır. En önemli nedeni, ideolojik-siyasi yönelimine uygun olarak sınıf eksenli bir çalışmaya ağırlık vermesidir. Komünistlerin sistemli bir gençlik çalışması esas olarak son birkaç

yılın ürünüdür. Ancak bu son süreçte bu sorun aşılına, komünist hareket gençlik alanında etkinliğini hissettirmeye başlamıştır. Gençlik hareketinin dünü ve bugünü üzerinde varolan bilinç açıklığı, biriktirilen olanak ve deneyimlerle komünist gençlik, önümüzdeki dönemde ağırlığını daha fazla hissettirmenin olanaklarına sahiptir. Fakat bugün halihazırda gençlik hareketi alanındaki önderlik boşluğunu dolduramadığı da açık bir gerçektir. Önderlik alanındaki zaafiyet,

gençlik hareketini yedeğine alabilecek bir sınıf hareketinin de yokluğu koşullarında, hareketin ileriye çekilebilmesinin önündeki en önemli olumsuz etken durumundadır.

Toplam tablo, komünistlerin siyaset sahnesine çıkışlarından itibaren öğrenci gençlik hareketinin önündeki engeller ile bunun nasıl aşılabacağına ilişkin yaptıkları değerlendirmelerin bugün de geçerliliğini koruduğunu göstermektedir. Geniş gençlik kitleleri üzerindeki burjuva ideolojisinin etkinliği kırılmadan, depolitizasyon uygulamaları etkisiz hale getirilmeden, öğrenci gençlik politiklaştırılıp harekete geçirilmeden, ne örgütlenme ve kitleleşme sorunu halledilebilir, ne de hareket istikrarlı bir çizgiye çekilebilir. Geçtiğimiz yıl yaşanan hareketlilik bir yanılsamaya yolaçmamalıdır. Öfke ve tepki alttan alta birikmekte, eylemliliklerle dışa vurabilmekte, fakat etkin bir devrimci müdahale ile ileriye çekilemediği koşullarda geriye düşme akibeti ile yüzyüze kalmaktadır. Devrimcilerin ve komünistlerin görevi, olanakları olduğu kadar engelleri de doğru bir biçimde tespit etmek, bu zemin üzerinde devrimci öznel müdahaleyi gerçekleştirmektir. Geniş gençlik kitlelerine dönük etkin ve sürekli bir politik müdahale büyük bir önem taşımaktadır. Gençlik hareketinin geleceği büyük ölçüde bu alandaki başarıya bağlıdır.

Ancak devrimci-demokrat gençlik grupları bu bakıştan büyük ölçüde yoksundurlar. Son on yıllık süreç bunu yeterli açıklıkta göstermiştir. Komünistlerin görevi bu noktada iki alanda ortaya çıkıyor. Birincisi; kendi perspektiflerinin özellikle ileri çıkmış unsurlara ulaştırılması ve maledememesidir. İkincisi; bu perspektiflerin pratiğe taşınması noktasında daha fazla yoğunlaşılması ve bu noktada yol açıcı olunmasıdır. Öğrenci gençlik hareketini ileriye taşımak, militan ve kitlesele bir düzeye çekmek, uzun süreli, sabırlı ve yoğun bir çaba gerektirir. Bu noktada güçlerimizin ve imkanlarımızın sınırlılığı açıktır. Fakat bu hiçbir biçimde yoğun ve yolaçıcı bir pratiğin önünde engel değildir. Böyle bir faaliyetin güçlerine kendi "mevcut" güçlerimiz üzerinden bakmamalıyız. Perspektif ve önerilerimizi pratiğe dökmek noktasında bütün güçlerimizi yüklenirken, diğer devrimci grupları, devrimcilere ve komünistlere yakın duran ileri unsurları da harekete geçirmeyi her alanda ve dönemde zorlamalıyız. Böyle pratiği hayata geçirmenin yol, yöntem ve araçları üzerinde yoğunlaşmalıyız. Yeni güçleri böyle bir pratik içinde kazanabileceğiz.

Sermaye'nin özel savaş kurmayı: MGK

Son MGK toplantısı, medyanın ve politikacıların önden yarattığı havanın tersine, "şeriatla hesaplaşma"ya sahne olmadı. Toplantıda her zaman olduğu gibi işçi sınıfı ve emekçi halka karşı bir dizi önlem görüldü, bu doğrultuda kararlar alındı.

"Türkiye'nin iç ve dış güvenlik sorunları"ni tartışmak için toplanan MGK toplantısında en önemli "iç güvenlik sorunu" olarak görülen Kürt sorunu da ayrıntılı bir biçimde ele alındı.

Özel savaş kurmaları ve hükümet sözcüleri son günlerde "terörün büyük ölçüde etkisizleştirildiği", "PKK'nin 1985 yılındaki konumuna çekildiği" ve "bölgede kontrolün yeniden sağlandığı" söylemlerini dillerinden düşürüyorlardı. Kış döneminin kendine özgü durgunluğu ve Kürt hareketinin "barış"a endeksli politikalarının yarattığı nispi yumuşama üzerinden dile getirilen bu sözler bu toplantıda da bir kez daha yineleni. Amaç, Kürt halkının özgürlük mücadelesinin Türkiye işçi sınıfı, emekçi halkı ve demokrat çevrelerinde yarattığı etki ve hassasiyeti kırmak, bir sahte güçlülük gösterisi ile yığınları bir süre için de olsa aldatmaktır.

Özellikle son TÜSIAD Raporu üzerine bir takım reformist hayallere dalan, MGK'dan bir takım reform adımları bekleyen çevreler, özel savaş cephesinin bundan böyle Kürt halkının özgürlük mücadelesine yönelik ne tür uygulamalara başvuracağını merak ediyorlardı. MGK toplantısının sonuç bildirgesi bir kez daha bu yönlü sorulara açık ve kesin yanıtlar verdi. "Terörle mücadelede (yani PKK ve Kürt özgürlük mücadelesine karşı) elde edilen başarıların kalıcı hale getirilmesi... Bunun için gerekli tüm güvenlik tedbirlerinin kesintisiz biçimde sürdürülmesi..."

Tüm bu sözler özel savaş cephesinin önümüzdeki dönemde Kürt halkına ve onun özgürlük mücadelesine ilişkin politika ve pratiğinin özü ve esasını anlatıyor. Sömürgeci sermaye devleti Kürt sorununa ilişkin geleneksel politikasından vazgeçmemiştir ve hiç değilse bugün vazgeçmeye niyetli değildir.

Kırlı savaş tüm hızıyla ve boyutlanarak sürecektir. Onbinlerce askerin son günlerde Kürt illerine dönük olarak gerçekleştirdikleri ardı arkası kesilmeyen operasyonlar, faali meçhul cinayetlerin sürmesi, "korucu kent" projelerinin daha ciddi biçimde gündemleştirilmesi, öteden beri Güney Kürdistan'a düzenlenen operasyonların aynı sıklıkla yinelenmesi ve en önemlisi de benzer operasyonların bundan böyle İran ve Suriye'ye dönük olarak da düşünülmesi, tam da bunun ifadesidir.

Olağanüstü hal kapsamında olmamasına rağmen Hatay Valisi de toplantıya dahil edilmiş ve bölgede alınacak güvenlik önlemleri tartışılıp kararlaştırılmıştır.

Tüm bu gerçekler bir kez daha Kürt sorununa dönük olarak sık sık depresen hayallerin tümüyle dayanaksız olduğunu gösteriyor.

Bizzat MGK Genel Sekreterliği'nden yapılan açıklamada, toplantıda "terör" ile mücadelede elde edilen başarıların kalıcı hale getirilmesi için gerekli güvenlik tedbirlerinin kesintisiz sürdürülmesinin yanısıra bölgeye yönelik ekonomik, sosyal, kültürel ve psikolojik tedbirlere hız kazandırılması gerektiği üzerinde bir kez daha durulduğu bildirildi. Yine açıklamaya göre, başbakanlık tarafından bu konuya ilişkin hazırlanan bir proje hakkında da MGK'ya bilgi sunuldu. Sözü edilen proje Erbakan ve RP tarafından hazırlanan "Kürt'e karşı din" projesidir.

Bugüne dek bir çok kez Kürt sorununun yalnızca askeri önlemlerle çözülemeyeceği, yanısıra bir dizi ekonomik, sosyal, kültürel tedbirlerin devreye sokulması gerektiğinden söz edildi. Birçok rapor yayımlandı. Her biri kendi içinde oldukça iddialı bu rapor ve projelerin sahipleri Türkiye Odalar Birliği ve TÜSIAD gibi kuruluşlardı. Tam da bu nedenle sözkonusu rapor ve projeler gereğinden fazla ilgi gördü ve önemsendi. Dahası ciddi beklentilere ve dayanaksız hayallere yolaçtı.

Ne var ki bunlar gerçek yaşamda hiçbir karşılık bulamadılar. Bir süre tartışıldıktan sonra unutulup gittiler. Bu kez de öyle olacaktır. MGK toplantısında alınması istenen önlemlerin hiçbir pratik karşılığı olmayacaktır. Bunun böyle olduğunu en çok özel savaş kurmaları biliyorlar. Yalnızca bir takım rapor, proje ve sözde önlemlerle kitleleri oyalamaya ve aldatmaya çalışıyorlar. Kürt sorununun barışçıl tarzda çözümüne dönük oluşan basıncı yumuşatmayı, Kürt halkı içinde beklentiler yaratmayı, dahası Kürt devrimci hareketini reformist hayallerle oyalamayı, adım adım geriletip tüketmeyi amaçlıyorlar.

Özel savaş kurmalarının PKK ve Kürt özgürlük mücadelesine ilişkin sözlerine (terörün belini kırdık, PKK'yi 1985'lerdeki konumuna düşürdük gibi)

inanmak için somut ve inandırıcı bir neden yoktur. MGK'nın iddialarının aksine PKK hala önemli bir güçtür. Kabul edilsin edilmesin, sorunun çözümünün birinci dereceden muhatabıdır. Sömürgeci sermaye devleti henüz bu gücü ezememiştir ve iğreti bir çözüm için dahi koşulları oluşturamamıştır.

Sömürgeci devlet PKK'yi gerçek manada ezip bitirmeden de sorunu çözemeyecektir. Sözü ettiği ekonomik, sosyal, kültürel ve psikolojik tedbirlerinin bu durumda hiçbir kıymet-i harbiyesi yoktur. Zira bunları bugünkü koşullarda uygulama şansı yoktur. Bir kere sermaye güvenli bir ortam ister. Türkiye Kürdistan'ında ise böylesi bir ortam yaratılmamıştır. Vergiden muaf tutarak, teşvik kredileri vaadinde bulunarak sermayeyi güvenli olmayan bir bölgeye götürmek mümkün değildir. Sermayenin Kürdistan'a gitmeyeceği apaçık bir gerçektir.

MGK toplantısı Kürt devrimci hareketi için de uyarıcı olmalıdır. Kürt devrimci hareketi "barış"a endeksli politikardan vazgeçmeli, yüzünü devrimci çözüme çevirmelidir. Nitekim son Newroz kutlamaları da Kürt devrimci hareketine bu mesajı vermiştir. PKK "politik çözüm" politikasını savaş "yorgunluğu" duyan kitlelerin "barış" özlemiyle gerekçelendiriyordu. Oysa son Newroz kutlamalarının belki de en dikkate değer yönü, Kürt halk kitlelerinin "barış beklentisi"nden duydukları yorgunluğu dışı vurmuş olmalarıdır. Mücadele ve direnmeye çağrı niteliğindeki sloganların gördüğü büyük destek, "barış" söylemine duyulan açık ilgisizlik bunun göstergesidir.

Kürt halk kitleleri özgürlük için devrimci mücadelenin yükseltilmesini istiyor. PKK'nin kulak vermesi gereken TÜSIAD'ın demokratikleşme masalı ya da MGK'nın aldatmacaya dönük önlemleri değil, işte bu sestir.

MGK toplantısında ele alınan dikkate değer bir karar da, Arnavutluk'a askeri güç gönderme kararıdır. Bu karar tümüyle mafyalaşmış ve çeteleşmiş bir rejimi kurtarmak için alınmıştır. Kendi ülkesinde emperyalistlerin karar ve tercihleri doğrultusunda kendi halkına hükmedenler, aynı emperyalist mihrakların kararları doğrultusunda başka halklara hükmetmeye kalkmaktadırlar. Uşakların iç politikası ile dış politikası birbirini tamamlamaktadır.

Türkiye önümüzdeki dönemde hem içerde hem de dışarıda son derece önemli gelişmelere sahne olacaktır. Son iki MGK toplantısından çıkan sonuç budur.

Eksen Yayıncılık Kitapları

1. Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDKP Eleştirisi)
2. Baskı 225 000 TL.
2. Modern Revizyonizmin Çöküşü
SB ve D. Avrupa Üzerine
(Tükendi) 450 000 TL.
3. Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış
ve Platform Taslağı.. 125 000 TL.
4. Devrimci Harekette
Reformist Eğilim 300 000 TL.
5. Teori ve Program
Sorunları 400 000 TL.
6. Dünyada Yeni Düzen
ve Ortadoğu (Tük.) .. 150 000 TL.
7. Siyasal Gelişmeler
ve İşçi Hareketi..... 350 000 TL.
8. Bir Gün Bile Yaşamak, (Tük.)
(Roman: O. İyiler)..... 950 000 TL.
9. EKİM 1. Genel Konferansı,
Değerlendirme
ve Kararlar..... 430 000 TL.
10. ekimler-1, Marksist-Leninist
Teorik Siyasal
Dergi (Tük.)..... 500 000 TL.
11. ekimler-2, Marksist-Leninist
Teorik Siyasal Dergi .. 500 000 TL.
12. Solda Tasfiyeciliğin
Yeni Dönemi (Tük.) .. 250 000 TL.
13. İç Yazışmalar/İç Çatışmalar,
Işık, Daha Çok Işık 300 000 TL.
14. EKİM Olağanüstü Konferansı
(Tutanaklardan Seçmeler)
Devrimci Politika ve Örgütlenme
Sorunları 450 000 TL.
15. Kürt Ulusal Sorunu
Teorik-Programatik Perspektifler
ve Siyasal Değerlendirmeler
(Tük.)..... 430 000 TL.
16. Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma
ve Yazılar, Kopanlar ve
Kapılanlar 340 000 TL.
17. Devrimci Gençlik Hareketi
Genişletilmiş 2. Bas. .. 400 000 TL.
18. Gebze Direnişinin
Ardından 125 000 TL.
19. 20 Temmuz Dersleri. 125 000 TL.
20. Dünya'da ve Türkiye'de
Özelleştirme
Saldırısı 125 000 TL.
21. "İş-ekmek-özgürlük" sloganı
üzerine, Liberal Demokratizmin
Politik Platformu
Genişletilmiş 2. Bas. .. 150 000 TL.
22. EKİM 3. Genel Konferansı
Siyasal ve Örgütsel
Değerlendirmeler 450 000 TL.
23. Küçük Burjuva Popülizmi ve
Proleter Sosyalizmi
(Z. Ekrem'e Cevap) 340 000 TL.
24. EKİM 3. Genel Konferansı
Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar
(Tutanaklar) 560 000 TL.
25. Demokratizmi Savunmanın
Sınırları 140 000 TL.

EKİM 3. Genel Konferansı

Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler

Arjantin:

12 saatlik işgününe karşı genel grev hazırlığı

Sermayenin saldırılarına karşı Arjantin işçi sınıfı en son dev genel grevini 20-27 Eylül 1996'da gerçekleştirmişti. 5 milyon üyesi olan Sendika Merkezi (CGT), hükümetin özelleştirme saldırısına karşı Buenos Aires'de büyük bir eylem düzenledi.

Bu eylemin, ilk kez olarak, Peronizm geleneğine bağlı "El Turko" olarak anılan Başkan Menem'in memurları konumundaki sendika yöneticileri tarafından organize edilmesi, işçi sınıfı mücadelesinin geldiği radikal düzeyi gösteriyor. Bu nedendenir ki, Başkanlık Sarayı penceresinden yürüyüşçüleri izleyen Menem, sendika yöneticilerine küfürler ederek ve "bu kararları birlikte almadık mı?" diyerek gösterdi tepkisini.

Fakat sermaye bu saldırılarını sürekli kılmayı amaçlıyor. Son olarak geçen hafta yapılan ücret görüşmelerinde bir talep paketi ortaya koydu. Hükümetin aracılık ettiği görüşmeler sert tartışmalarla dağıldı. Öyle ki, kapitalistler sadece ücretlerin dondurulmasını değil, ücret tespitlerinin de her kapitalistin işletmesine uygun düzenlenmesini istiyorlar. En önemlisi de, kapitalistler haftada dört gün 12 saatlik çalışma süresine geçilmesini istemeleridir.

"Sekizler grubu" olarak tanınan sanayi, ticaret, banka ve tarım tekelileri, uluslararası ekonomik rekabette üstünlük sağlamak için işçi haklarını saldırıyorlar. Ama dev bir sanayi proletaryasına ve büyük bir mücadele deneyimine sahip olan Arjantin işçi sınıfının bu saldırıları püskürteceği kesin. Görüşmeler iptal edilirken birçok işyerinde greve gidildi ve yeni bir genel grev için hazırlığa başlandı.

Genel grevin bu defa genel bir hesaplasmaya, bir güç gösterisine sahne olacağı kesin. Bunun başarısı sendika yönetimi ve hükümetin manevralarının alacağı biçime de bağlı. Bundan böyle Arjantin işçi eylemleriyle sık sık anılacak.

Guatemala:

Son gerilla örgütü de varlığına son verdi

Halkın Silahlı Örgütü (ORPA) adıyla tanınan ve 1979'dan bu yana ülkenin batısında silahlı mücadele veren gerilla örgütü, silahlı örgütlenmesini feshetti. ORPA, Birleşmiş Milletler askeri gücü denetimi altında, geçen hafta sonu iki ayrı kampta silahlarını teslim etti. Bundan böyle "sivil politik" mücadele vereceğini duyurdu.

Daha önce de Yoksulların Gerilla Ordusu (EGP) ve Ayaklanmanın Ordu Gücü (FAR), 1996 Aralık'ında, hükümetle yapılan barış görüşmeleri ve imzalanan antlaşma çerçevesinde, silahlarını bırakıp siyasal yaşamlarını legal parti olarak sürdürdüklerini belirtmişlerdi. Guatemala Devrimci Ulusal Birliği (URNG) içinde yer alan dördüncü örgüt olan Guatemala İşçi Partisi'nin (PGT) ise silahlı güçleri zaten yoktu.

Bu gelişmeler sancısız yaşanmıyor. Özellikle taban hükümet tarafından verilen vaadlere inanmıyor. Oligarşinin ekonomik ve siyasal egemenliğinin sürdüğü koşullarda, verilen sözlerin hiç bir garantisi yok.

Latin Amerika'da işçi sınıfı sahnede

Latin Amerika genellikle silahlı gerilla hareketleri ile anılır. Sert bir biçimde yaşanmasına rağmen işçi sınıfı mücadeleleri hep geri planda kalmıştır. Oysa ki gerilla hareketlerinin ortaya çıkışının siyasal koşulları işçi sınıfının mücadelesi sayesinde oluşmuştur.

Bugün geriye dönülüp bakıldığında görülür ki, bu ülkelerin büyük bir bölümünde siyasal dönüşümler hep işçi sınıfının mücadeleleri sonucunda yaşanmıştır. Küçük-burjuva siyasal örgütlülükler bu mücadelelerin yarattığı atmosferde kendilerini ifade etme olanağı bulabilmişlerdir.

1930'lu yıllar, Latin Amerika'nın bir çok ülkesinde işçi grevlerine ve direnişlere sahne olmuştur. Bu grevler ulusal burjuva-reformist partilerin iktidara gelmesini sağlamıştır. '60'lı yıllar ise işçi sınıfının hem nicel olarak güçlendiği ve hem de siyasal inisiyatif açısından sahneye daha belirgin bir biçimde çıktığı bir dönemdir. Bunu '70'li yılların mücadeleleri izlemiştir. Brezilya '78-'80 yıllarında 3 milyon işçinin katıldığı işçi grevleriyle sarsılmıştır. Sao Paulo otomobil ve metal işçileri ülkede yeni bir siyasal muhalefet yaratmışlardır. Nitekim sendikacı "Lula"nın başkanlık ettiği İşçi Partisi (PT) bu mücadele üzerinde yükselmiştir.

Peru'da '77-'78 ve '81 yıllarının genel grevleri, o dönemin sivil ve askeri yönetimlerini ardarda çözmüştür. Kolombiya ve Ekvador sürekli genel grevlere sahne olmuştur. Meksika ve Bolivya, işçi eylemlerinin toplumu sarstığı siyasal

gelişmelere neden olmuştur. Grevler ve genel grevler ülkesi olan Arjantin'de, işçi sınıfının genel grevi hükümet düşürmüştür.

'80'li ve '90'lı yıllar tüm kıtada işçi sınıfının eylemlilik yıllarıdır. 27-28 Eylül '96'da, Arjantin işçileri ilk defa genel kitlesel bir eylemle Peronizmin temsilcisi Menem'e karşı bir gösteri yapmışlardır. Bunun önemini değerlendirebilmek için, bu ülkede işçi sınıfı hareketinin onyıllar boyunca hep peronist akımın denetiminde olduğu gözönünde bulundurulmalıdır. Sendika bürokrasisi ilk kez kendi partisine karşı eylem yapmak zorunda kalmıştır.

Mücadelenin önündeki engeller

Latin Amerika'da sınıf hareketinin en temel zaafı, toplumda belirginleşen ağırlığına karşın, işçi sınıfının siyasal planda bağımsız bir sınıf olarak sahneye çıkamamasıdır. İşçi sınıfı bu ülkelerde politik önderlik düzeyinde kendisini ifade etme olanağını bulamamıştır. İdeolojik-politik önderlikten yoksunluk işçi sınıfının kendi tarihsel rolünü oynamasını engellemiştir. İlk oluşumunda ideolojik olarak anarko-sendikalist, anarşist ve geleneksel sosyal-ütopik teorilerin etkisinde kalmıştır. Bu dönem işçi sınıfının toplumsal bir sınıf olarak ilk biçimlenmesi sürecine denk düşüyordu.

'20'li, '30'lu yıllarda işçi sınıfının toplumsal bir güç olarak belirgin bir şekilde sahneye çıkması, bu ülkelerde bir çok komünist

partisinin doğumuna yol açmıştı. Örneğin Venezuela Komünist Partisi sanayi işçilerinin genel grev süreçleri içinde oluşmuştu.

Ne var ki '30'lu yılların "halk cephesi" taktiği, Latin Amerika komünist partileri üzerinde uzlaşmacı bir etki yaratmış, onların sağa kaymalarına neden olmuştu. Avrupa'daki komünist partilerin sosyal-demokrat partilerle birlikte faşizme karşı kurdukları cephele Latin Amerika'da daha farklı gelişti. Bu ülkelerde ne sosyal-demokrat partiler, ne de faşizm tehlikesi vardı. Bu koşullarda komünist partiler önce bir hayali faşizm tehlikesi yarattılar. Sonra da sosyal demokratlar olmadığı için burjuva-reformist partilerle ittifaklar kurdular. Devrim uzak geleceğin bir sorunu olarak görüldü. İşçi sınıfı "ulusal kapitalizm" hedefi çerçevesinde reformcu partilerin yedeği konumuna getirildi. Böylece reformizme kayan komünist partileri, daha sonraki süreçte gelişen her türlü devrimci çıkışa karşı tavır aldılar. Özellikle SBKP'nin 20. Kongre'sinden sonra, Kruşçevci revizyonist çıkıştan da aldıkları yeni güçle, ulusal projelere dayalı burjuva partilerinden pek az bir farkları kaldı. Buna sonraki onyıllarda askeri diktatörlüklerin baskısı da eklenince, işçi sınıfı gerçek bir devrimci önderlik yaratma olanağını bulamadı.

'60-'70'li yıllarda gerilla hareketleri aynı zamanda bu sınıf uzlaşmacı komünist partilere karşı bir tepkinin ürünü olarak da gelişti. İşçi sınıfı bu hareketlerin politik ilgi alanı dışında kaldı.

Bugün sendika bürokrasiyle içiçe olan reformist partilerden bir kopuş yaşanmaktadır. İşçilerin gelişen radikal eylemleri ve inisiyatifleri bu reformist kabuklara sığmamaktadır. Önümüzdeki dönem sınıfın gitgide güçlenecek olan bağımsız inisiyatifleri, Latin Amerika ülkelerinin en önemli olgusu olacaktır. Silahlı gerilla hareketlerinin "siyasal çözüm" çerçevesinde legal partilere dönüştüğü koşullarda, işçi sınıfının mücadelesi bundan sonraki süreçte politik gelişmeleri belirleyecektir. Gelişen mücadele işçi sınıfının gerçek partilerinin oluşumu için daha uygun koşullar yaratmaktadır.

Venezuela işçi grevleriyle sarsılıyor

Venezuela'da petrol sektöründe çalışan işçiler devlet başkanı Rafael Caldera'nın özelleştirme saldırısına karşı greve başladılar. Grevlere ülkenin bir çok kentinde militan kitlesel eylemler eşlik ediyor.

Yeni grev dalgası bugüne kadar özelleştirme dışı tutulan petrol sanayinin de tartışmaya konulmasıyla başladı. Daha önce sağlık sektörünün özelleştirilmesine karşı da büyük kitlesel tepkiler yaşanmıştı. Sağlık çalışanları, öğretim üyeleri ve öğrenciler eylemleriyle ülkeyi sarsmışlardı. Bugün de sarsmaya devam ediyor.

Şimdiye kadar uygulanan özelleştirmeler halkın daha da yoksullaşmasına yolaçtı. Kitlelerin bir çok yerde marketlere saldırması, açlık ve yoksulluğa karşı yoğunlaşan tepkinin açık bir ifadesidir. '95 yılında %57 oranında seyreden fiyat artışları bugün %103'ü göstermektedir. Ücretlerdeki düşüş bugüne kadar siyasal olarak hareketsiz olan kesimleri de siyasal gösterilerin içine çekmektedir. Petrol sanayinde çalışan uzman ve memurlar buna bir örnektir.

Özelleştirme saldırısı

Son grev dalgası '89'da başlatılan "neoliberal" ekonomi politikaların bir sonucudur. Ekonomiyi dünya pazarına entegre etme çabalarına paralel olarak ülke çapında bir çok işletme kapatıldı. Bazı üretim komplekslerinde üretim yarıya düşürüldü. Bu durum geleneksel sektörlerde kitlesel işten atmalara yol açtı. Sadece '89-91 yılları arasında tekstil işkolunda 7 bin, metalden ise 5 bin işçi sokağa atıldı. '89 yılında, başta işçi sınıfı olmak üzere emekçiler, özelleştirme saldırısına büyük bir halk direnişiyle cevap verdiler. Bu başkaldırı devlet güçleri tarafından kanla bastırıldı. Alabildiğine teşhir olan Carlos Andres Perez hükümeti bir askeri darbeye uzaklaştırıldı. Daha sonra seçimler yapıldı ve yeni bir hükümet işbaşına geldi.

Son grev dalgası üzerine bugün yeni bir askeri darbe söylentileri yayılmaktadır.

Venezuela işçi sınıfı tarihsel deneyime sahip

Venezuela işçi sınıfı önemli bir tarihsel mücadele birikimine sahiptir. 1938'de petrol işçilerinin başlatmış olduğu genel grev ülkeyi sarsmış, siyasal yaşamda bir dönüm noktası olmuştu. ABD emperyalizmi ile

işbirlikçi burjuvazi bu genel direnişi kanla bastırıp grevi illegal ilan ettiler. Militan sınıf potansiyelini paralize etmek için "üstten atama" sendikalar kurdular. İşçi sınıfına karşı o bilinen sopa ve havuç taktiği yoğun bir şekilde uygulanmaya konuldu. Sendikalar devletin organik bir kurumu olma işlevini yerine getirdiler. Sendika yönetimleri sermaye iktidarı ile işçi kitleleri arasında yalnızca bir aracı rolü üstlendiler.

İşçiler, sendikalar ve politika

Venezuela işçi sınıfı sendikalaşma oranı bakımından en önde gelen ülkelerden biridir. (1978 yılında 4 milyon 125 bin işçinin yüzde 56'sı sendika üyesiydi.) Bu durum sendika bürokrasisinin üstlendiği rolün önemini ortaya koymaktadır.

Sendika yöneticilerinin çoğu önemli siyasi partilerin kurucuları ve parlamento üyeleri konumundadırlar. Hükümette yeralan Demokratik Hareket Partisi (AD) bunun en tipik örneğidir. Partinin "sendika bürosu" adayların tespit edilmesinde ve parti politikasının belirlenmesinde en önemli rolü oynamaktadır.

1983'ten itibaren gelişen sınıf

mücadelesi bu partilerin yapılarında sarsıntılara ve kopuşlara yol açtı. Zira özelleştirme sorumlusu olan bu parti temsilcileri aynı zamanda sendika yöneticileridir. "Neo-liberal" politikaların bizzat uygulayıcısı olan, eğitimin, bankacılığın, çimento ve şeker sanayinin, telefon ve uçak işletmelerinin özelleştirilmesine destek sunan, iş saatlerinin uzatılmasına, taşeronlaştırmaya onay veren sendika yönetimi bugün işçilerin nezdinde inandırıcılığını büyük ölçüde yitirmiştir. Bu süreçte bir çok işletme önce iflase sürüklenmiş, ardından ise ucuz fiyatlarla büyük sermayeye satılmıştır.

Sendika yönetimlerinin devletle organik ilişkisinden dolayı bir çok yerde bağımsız sendikalar kurulmuştur. '80'li yılların başında sendika sayısı 8 bini geçmiştir.

Bu dağınıklık nesnel olarak işçi sınıfının mücadelesi üzerinde olumsuz bir etki yaratmaktadır. Fakat öte yandan, burjuva partilerden kopuşu hızlandırmakta, bağımsız işçi hareketinin radikalleşmesine yol açmaktadır.

Venezuela'da son dönemin grev ve eylemlilikleri, Latin Amerika genelinde işçi hareketindeki yeni bir yükselişin önemli bir işareti sayılmalıdır.

Venezuela'da sendikal birlikler

Venezuela İşçileri Federasyonu (CTV):

Ülkedeki en eski ve en güçlü sendikalar birliğidir. CTV 1936 yılında kuruldu. 1937'de yaptığı ilk kongresinde 150 bin üyeye sahipti. İlk başkanı Venezuela Komünist Partisi'nin bir yöneticisiydi. Sendikanın merkezinde petrol işçileri bulunuyorlardı. İlk kongrede genel grev çağırısı yapıldı. Grevler 1938 yılı ortalarına kadar sürdü. İşçiler ancak kısmi taleplerini kabul ettirebildiler. Sermaye devleti grevi bahane ederek sendikayı yasakladı. Yöneticilerini ya zindanlara attı ya da katletti.

Bugün 8250 sendikanın örgütlü olduğu CTV 1,5 milyon üyeye sahiptir. Bu sendika birliğinde 72 federasyon yer almaktadır.

Venezuela İşçileri Merkezi Birliği (CUTV):

Politik olarak Venezuela Komünist Partisi'ne yakındır. 210 üye sendika, 13 federasyon'dan oluşan birliğin 80 bin üyesi vardır. En önemli sendikası tekstil işkolundaki UTİT'dir.

CUTV 1963 yılında CTV'den ayrılarak kuruldu. Son yıllarda birleşme yönünde adımlar atılıyor.

Otonom Sendikalar Birliği (CODESA):

1964 yılında Katolik sendikacılar tarafından kuruldu. 10 federasyonu ve 60 üye sendikaya sahiptir.

İşçilerin Genel Birliği (CGT):

CODESA'dan 1971'te ayrılarak kuruluşunu ilan etti. 175 sendika ve 20 yerel federasyondan oluşan bu birlik 50 bin üyeye sahiptir.

Ayrıca herhangi bir sendika birliğine üye olmayan bir çok sendika ve federasyon bulunmaktadır. Bunlardan en önemlisi Medya Çalışanları Sendikası'dır.

Venezuela'da grev dalgası ve büyük emekçi direnişi

Devlet başkanı Caldera'nın neo-liberal saldırı paketini resmen uygulamaya koymasından bu yana (Nisan 1996) Venezuela'da emekçi eylemlilikleri giderek büyümektedir. Daha önce büyük ölçüde kamu sektörünü kapsayan grev ve direnişler gelinen yerde özel sektöre de yayılmış bulunmaktadır.

Neo-liberal tasarruf politikaları sonucunda çeşitli sektörlerde yaşanan toplu tensikatlar, %103'e varan enflasyon, işsizlik ve sefaletin büyümesi, düşük ücretler, düne kadar görece rahatlıkları nedeniyle suskunluğunu bozmayan kimi orta katmanları da harekete geçirmiştir. Bunların başında eğitim ve sağlık sektörü gelmektedir.

Aralık '96'da maaş zammı talebiyle sokağa çıkan 25 bin kamu çalışanı hekimin başlattığı grev ve direniş dalgası Ocak-Şubat aylarında öğretim görevlileri ve eğitim emekçilerini, ardından da metro çalışanlarını kapsayarak genişledi. Venezuela hükümeti daha önce özelleştirilen telefon kuruluşunun kalan %49'unu sattıktan sonra, bu sektörde de uzun yıllardan sonra ilk kez ve ülke çapında greve gidildi.

Venezuela petrol ihraç eden bir ülkedir ve petrol fiyatları dünya pazarında giderek yükselmektedir. Fakat petrol ihracatından elde edilen muazzam kârlar bir avuç işbirlikçi kapitalist ile efendileri ABD tekelleri tarafından yağmalanmaktadır. Bu nedenle devletin kriz demagojisi kitlesel sefaletle yüzyüze bulanana Venezuela halkını ikna etmemektedir.

Böyle bir süreçte biriken öfke ve mücadele dinamikler Mart'ın ortasında doruk noktasına ulaştı. Başkent Karakas'ta ücret zammı ve saldırı paketinin iptali için düzenlenen mitinge onbinlerce insan katıldı. Polis müdahalesi günboyu süren çatışmalara yolaçtı. Karakas tam bir savaş alanına dönüştü. Çoğunluğunu kamu çalışanları, öğrenciler ve diğer emekçilerin oluşturduğu kitle son üç yılın en büyük ve en militan gösterisini gerçekleştirdi. Medya Karakas'taki direnişe benzetti. '89 yılındaki büyük emekçi halk ayaklanması ordunun katliamcı müdahalesiyle bastırılmıştı.

Devlet başkanı Caldera, eylemden iki gün sonra yaptığı açıklamada, hekimlere %165, kamu işçilerine %77 (daha önce bu oranın üçte birini öneriyordu) zam vereceklerini açıklamak zorunda kaldı. Fakat havuç-sopa politikasının bu ustası aynı zamanda ordu üst düzey temsilcileri ile görüşmeler yapıyor. Askeri darbe söylentileri yayarak işçi sınıfı ve emekçilere gözdağı vermeye çalışıyor. Fakat petrol işçilerinin son grevi Venezuela işçi sınıfının saldırıları püskürtmedeki kararlılıklarını ortaya koyuyor.

Emperyalist işgal İtalya öncülüğünde gerçekleşiyor:

Arnavutluk'tan kirliliğinizi çekin!

Geçen hafta Arnavutluk'a askeri müdahale kararı alan emperyalist güçler, İtalya öncülüğünde bu ülkeyi işgale gidiyor. Bir soygun ve hırsız çetenin başı olduğu kanıtlanmış olan Sali Berişa hükümetini ayakta tutmak için gerçekleşen bu müdahale ile emperyalizm bir kez daha ezilen halklara karşı azgın düşmanlığını sergiliyor.

Arnavutluk halkı, kendisini azgınca sömüren, ülkenin tüm zenginlik ve değerlerini başında bulunduğu mafya çetesine peşkeş çeken Berişa'ya ve onun soygun rejimine karşı ayaklanmıştır. Başta Arnavutluk halkı olmak üzere, dünya ve bölge halkları nezdinde tümüyle gayri meşru duruma düşmüş bir mafya

rejimini ayakta tutmak için işgal güçlerini gönderen emperyalistler kirliliğini gizlemeye çalışıyorlar. Gerçek amaçlarını "Arnavutluk'ta oluşan kaosu önlemek", "huzuru ve güveni sağlamak", "insani yardım" ve "ülkenin dağılmasını engellemek" yalanları arkasına gizliyorlar.

Oysa, başını İtalya'nın çektiği ve Türk devletinin de aktif bir tarzda desteklediği emperyalist işgalin gerçek hedefi Arnavutluk halkının devrimci inisiyatifini ezmeye dönüktür. Batılı emperyalist ülkeler bir yandan, Arnavutluk'un tüm zenginliklerini emperyalist talana açan işbirlikçi Berişa'ya diyet borcunu ödüyorlar. Öte yandan ise, dünya ezilen halklarına örnek teşkil eden Arnavutluk halkını ezmek için giriştikleri müdahaleyle tüm dünya halklarına dosdoğru karşı devrimci mesajlarını/tehditlerini ulaştırıyorlar. Bu en temel çıkarları etrafında adeta kenetleniyorlar.

Emperyalist işgalin, "uluslararası müdahale gücü"nü başına getirilen İtalya öncülüğünde gerçekleştirilmesi bunun sıradan bir kanıtıdır. Bilindiği gibi, İtalya 2. Dünya Savaşı sırasında Kral Zogo ve Balli'li Kambetar faşist güruhu ile işbirliği halinde Arnavutluk'u işgal etmiştir. Arnavutluk halkı yaşamını ortaya koyarak ve en ağır bedelleri ödeyerek faşist istilacı güçleri ülkelerinden söküp atmıştır. Bugün, emperyalist askeri müdahaleyi başlatmak için yeniden İtalya'nın görevlendirilmesi yalnızca bu ülke halkının tarihine kaba bir hakaret değildir. Aynı zamanda İtalya'nın faşist geçmişi de meşrulaştırılmaktadır. Böylece İtalya'nın güncel emperyalist emellerine de arka çıkılmaktadır. İtalya adeta onore edilmektedir.

Söz konusu olan soygun ve talandan pay kapma olduğunda birbiriyle kıyasıyla yarışan emperyalist güçler, ezilen emekçi halkların her devrimci çıkışı karşısında her zaman birleşmişlerdir. Aynı kader ve çıkar birliği kapitalist ülke burjuvazileri açısından da geçerlidir. Bunun en güncel

Berişa diktatörlüğüne karşı ayaklanarak silahlanan yiğit Arnavut halkı Emperyalist işgale karşı da silaha sarılacaktır.

örneği yine Arnavutluk'a emperyalist müdahale çerçevesinde İtalya'da yaşandı. Arnavutluk'a müdahale kararını parlamentoda oylayan iktidardaki koalisyon, arkasına faşist muhalefetin ve tüm gerici odakların desteğini alarak hükümetten düşmekten son anda kurtulabildi.

Emperyalistleri ve tüm gerici burjuva odakları birleştiren, varını-yoğunu Berişa'nın mafyalaşmış bankerlerine kaptıran, kapitalist yıkımın en ağırlıya yüzyüze kalan, dahası emperyalist casus ve danışmanlar tarafından örgütlendirilen gizli polis örgütü ve ordunun zulmüne uğrayan bir halkın tümüyle haklı ve meşru direnişidir. Onların "kaos" diye niteledikleri iliklerine dek sömürülen bir halkın isyanıdır. Huzursuzluğun ana kaynağı bizzat kendi kirliliği icraatlarıdır. Gerçekleştirdikleri sınırsız sömürü ve talandır. Ülkeyi emperyalist sömürü ve yağmaya sonuna dek açık hale getiren Berişa yönetimidir. Halkın elindeki son kuruşa dahi el koyan Berişa yanlısı türedi banker ve tüccarlardır. Halka yıllardır kan kusturan ve bizzat emperyalistler tarafından silahlandırılan gizli polis aygıtıdır.

"Arnavutluk'un parçalanması"ni isteyen Arnavutluk halkı değil bizzat emperyalistlerin askeri zorunu arkasına alan Berişa çetesidir. Berişa emperyalist askerleri bizzat kendi halkını ezmek için bu küçük ülkeye davet etmiştir. Yine Arnavutluk'u baştan başa emperyalistler için nüfuz alanı haline getiren, halkı kuzeyli-güneyli diye bölüp birbirine düşman etmeye çalışan hain Berişa'nın kendisidir.

Arnavutluk halkının silahlı ayaklanmasıyla dağılıp parçalanan Arnavut halkına ait topraklar değildir. İşleme hale gelen ve dağılan ezilen halka karşı en iğrenç suçları işlemiş olan gizli polis aygıtıdır, ordudur. Aynı şekilde dağılma tehlikesi altında olan, emperyalistleri ülkeye çağıran Berişa hükümeti ve bu müdahale kararını

onursuzca onaylayan kukla parlamentodur. Berişa ve onun kukla parlamentosu hiç bir biçimde Arnavutluk halkının iradesini temsil etmemektedir. Dolayısıyla da aldıkları tüm kararları gibi gayri meşrudur.

Vlore merkezli ayaklanmanın en öncelikli talebi Berişa'nın derhal istifa etmesi ve parlamentonun dağılmasıdır. Halk başından beri emperyalist müdahaleye karşı çıkmıştır. BM'nin askeri müdahale kararı üzerine onbinlerce Arnavut Vlore'de toplanmış ve açık ve kesin bir dille bu kararı tanımadığını ilan etmiştir.

Batılı kapitalist ülkeler bugünkü belirsizlik ortamına bakıp, yeni emperyalist talan ve soygun planları yapıyorlar. Ancak bir şeyi unutuyorlar. Arnavutluk'un tüm tarihi yabancı istilacılara karşı sayısız direnmenin tarihidir. Arnavutluk, ne Afganistan'a, ne Somali'ye, ne Ruanda'ya ne de Haiti'ye benzememektedir. Arnavutluk halkını diğer sömürgeleştirilen, ezilen emekçi halklarından ayıran devrimci geçmişiştir. Arnavutluk halkı AEP'in önderliğinde başta faşist İtalya olmak üzere yabancı istilacıları ülkesinden söküp atmakla kalmamış, devrimi de gerçekleştirmiştir. Yıllarca sosyalizm deneyimini yaşamış bu modern halkın emperyalist işgali sineye çekeceğini düşünmek için hiç bir neden yoktur.

Aksine, bağımsızlığına ve ulusal onuruna düşkün Arnavutluk halkı bu kez de emperyalist haydutlara karşı koyacaktır. Bu haklı direnişinde yanında dünya ezilen emekçi halkların desteğini bulup bulmaması ise yalnızca Arnavutluk'un kaderini belirlemekle kalmayacaktır. Ezilen emekçi halkların koşulsuz ve tam desteği dünya devriminin görevleri açısından da tayin edici bir önem taşıyacaktır.

Nasıl ki, emperyalist güçler temel çıkarları doğrultusunda, tüm dünya emekçi halklarına örnek oluşturan Arnavutluk ayaklanmasını ezme hedefinde birleştiyse, dünya emekçi halkları da kardeş Arnavutluk halkının özgürlüğü için gücünü birleştirmelidir. Arnavutluk'un emperyalistler tarafından işgali dünya emekçi halkların aktif dayanışma barikatına çarpmalıdır.

Bu konuda Türkiye ve Kürdistan halklarına özel bir görev düşmektedir. Türk sermaye devletinin, parlamentoya dahi başvurmadan MGK eliyle aldığı emperyalist müdahaleye destek kararı tümüyle gayri meşrudur. Hiç bir biçimde tanınmamalıdır. Ezilen emekçi Türk ve Kürt halkları emperyalist haydutlara karşı Arnavutluk halkıyla devrimci dayanışma bayrağını yükseltmelidir!

**Belçika'da
"Yalancılara
Karşı
Yürüyüş"**

**25 bin
metal işçisi
sokaklarda**

5 Nisan'da Belçika'nın güneyindeki Namur kentinde 25 bin metal işçisi sokaklara çıktı. Ülkenin dört bir yanından yola çıkanlar "Yalancılara Karşı Yürüyüş" adı altında bir araya geldiler.

1800 işçinin çalıştığı demir-çelik fabrikası Clabecq'in, Valon bölgesi yöneticileri tarafından "kapattırma" sözü verilmesine rağmen, kapatılacağı ilan edildi. Yürüyüş bunun üzerine düzenlendi. Çelik işçilerinin Namur kentindeki kitlesel gösterisi Vilvorde sürecinin Belçika toplumunda daha bugünden derin izler bıraktığını gözler önüne serdi.

Sendika yönetimi yürüyüşe destek vermedi. Fakat işçiler öfkelerini boşaltmak konusunda kararlıydılar. 1800 Clabecq işçisinin eylemi Belçika gibi küçük bir ülke için küçümsenmeyecek bir sınıf dayanışması örneği sergilendi. Ülkenin her iki bölgesinden de (Valon ve Flaman) yaklaşık 25 bin işçi Namur'a aktı.

Eylemliliğe verilen isim ile sermaye devletine ve onun şahsında hükümete duyulan güvensizlik açıkça dile getirildi. İşçilerin slogan ve pankartlarında doğrudan sermaye devletini teşhir etmeleri, genel grev şiarını yükseltmeleri, sendika yönetimini ve AT şahsında Maastrich'i protesto etmeleri, eylemin politik içeriğinin göstergesiydi. Örgütlenen sınıf dayanışması ise Belçika işçilerinin saldırıları bir sınıf olarak göğüsleme konusundaki kararlılıklarını ortaya koyuyordu.

3. Uluslararası TİE / Express Konferansı:

Uluslararası işçi hareketinin güncel sorunları ve deneyimleri

6-9 Mart tarihleri arasında Almanya'nın Frankfurt kentinde 3. Uluslararası TİE / Express (Uluslararası Sendikal Enformasyon Değişimi) Konferansı düzenlendi. "Lean produktion (ince/zayıf üretim) ve neo-liberalizm ışığında yeni bir işçi hareketinin öğeleri" konulu konferansa dünyanın dört bir yanından (Almanya, Hollanda, Belçika, Fransa, İngiltere, İtalya, İspanya, Ukrayna, B. Rusya, İran, Meksika, Brezilya, Kanada, ABD, Polonya, Güney Kore ve Türkiye'den) 250'yi aşkın işyeri temsilcisi, sendikacı, öncü işçi ve bilim adamı katıldı.

TİE, yetmişli yıllarda sendika bürokrasisi tarafından mücadeleci ve marksist kimliklerinden dolayı baskılarla karşılaşan, atılan ve tecrit edilmeye çalışılan muhalif mücadeleci sendikacıların kurduğu bir platform. Söz konusu platform, halihazırda da sarı sendikacılığa ve sermayeye karşı mücadele, taban inisiyatifi ve mücadelenin güçlendirilmesi, ulusal ve uluslararası planda sınıf dayanışması ilkelerini eksen alarak varlığını sürdürüyor. Bununla birlikte, '89 çöküşünün derin izlerini taşıyan ve devrime güvenini kaybetmiş bulunan (onu bilinmez bir geleceğin sorunu olarak algılayan), dünün solcu militan işçisi iken bugünün ara kademe bürokratları haline gelmiş ögelere yaslanıyor. Ve tam da bu yüzden sendikalist, reformist ufku aşamayan bir kimlik sergiliyor.

Konferans TİE üyelerinin bir platformu değil (hatta katılımcıların sadece belli bir azınlığını temsil ediyorlar), fakat organize ettiği açık bir forum niteliği taşıyor. Bu bakımdan uluslararası sınıf hareketinin ve sendikal muhalefetinin renkli bir çok sesliliğini de ifade ediyor.

Günün belli bölümlerinde ortak konular tartışılırken günün diğer bölümlerinde birbirine paralel verilen seminer ve çalışma grupları tercihe bırakılıyordu.

Komünistler olarak konferansa, Ford ve Opel işletmelerinden birer yoldaş olmak üzere, üç kişi katıldık. Uluslararası tekellerin/devletlerin stratejileri, neo-liberal politikaların farklı ülkeler ve tek tek işletmelerdeki yansımaları, sermayenin yeni saldırı biçim ve yöntemleri, sendika bürokrasinin politikalarındaki ortak kesenler, yeni yeni biçimlenen işsizlik hareketi, globalleşmeye getirilen farklı yaklaşımlar, sınıf mücadelesinin/sendikal mücadelenin verili durumu, potansiyelleri ve olanakları, yaşanmış zengin deneyimler, yeni mücadele biçimleri vb. konular üzerinde yürütülen tartışmalara katıldık. Bu konularda

sadece zengin veriler kaydetmekle ve kendi çalışma alanımız üzerinden zenginleştirmekle kalmadık, aynı zamanda bir dizi tartışmaya da ortak olduk. Düşünce ve perspektiflerimizi açma fırsatı bulduk. En önemlisi, dünyanın farklı bölgelerinden, değişik işletmelerinden, yer yer bizzat sınıf mücadelelerinin/direnişlerin içinden sığağı sığağına konferansa katılan birçok öncü işçiyle tartışma, deneyimlerine ortak olma ve bunun da ötesinde kalıcı sıcak ilişkiler geliştirme olanağını yakaladık.

Katılımcıların tümünün ortaya koyduğu bir gerçeklik, yeni bir döneme girildiği, sermayenin saldırılarına karşı eli kolu bağlı durulamayacağı, birleşik bir mücadele hattının örülmesi gerekliliği idi. İncelmiş biçiminden en kaba ve zorba biçimine kadar farklı görünüşler altında kendini ortaya koyuyor olsalarda, kapitalist saldırıların bir ve aynı şemanın ürünü olduğu değişik canlı örneklerle ortaya konuldu. Biriken yeni mücadele dinamiklerinin, kapitalizmin derinleşen çelişkilerinin yarattığı sıçrama potansiyellerinin altı çizildiyse de, çözüm ve perspektif önerileri alanında belli bir tıkanma, hatta kutuplaşma göze çarpıyordu. Tıkanmaya iktidar perspektifinden yoksunluk, sendikal mücadelenin sorunlarını kendinden ibaret görme ve devrimci kimliğe yabancılaşma karakterize ederken, karşı kutbu özellikle keskin sınıf mücadelelerinin içinden gelen öncü işçilerin temsil etmesi dikkat çekiciydi. Buna özellikle Güney Koreli, Fransız Renault işçisi ve işsizler hareketi ile birlikte bir fabrika işgalini örgütleyen Fransız işçisi, İranlı işçi ve İngiliz işçi arkadaşların verdiği örnekler ışık tuttu.

Güney Koreli arkadaşlar ülkedeki

devrimci yapıların yaşanan işçi eylemliliği rüzgarından önce ciddi bir tıkanmayla karşı karşıya kaldıklarını, tasfiyeciliğin olanca hızla yol aldığını, fakat yaşanan sınıf hareketliliğinin toplumsal muhalefet odaklarını ve özellikle de devrimci hareketi baştan aşağı yeniden derlediğini vurguladılar. Önceleri illegalitenin G. Kore koşullarına özgü darlığını aşamayan sınıf devrimcilerinin bir dizi eyleme öncülük etme başarısı gösterdiklerini, sindirilmiş kitleler nezdinde meşruluk kazandıklarını ve tüm eyleme değilse de bir çok radikal ve militan çıkışa, hatta bölgesel dönüm noktalarına damgalarını vurduklarını belirttiler. Bunun G. Koreli sınıf devrimcilerine sağladığı sıçramanın yanı sıra, devrimci yelpazede yarattığı radikal saflaşma ışığında sürecin alacağı yönün, iktidar hedefini izleyen sınıf devrimcilerinin başarılarına sıkı sıkıya bağlı olacağını vurguladılar.

Bizim kendi ülkelerindeki süreçler hakkında edindiğimiz bilgi ve ortaya koyduğumuz perspektife olumlu anlamda şaşırın Koreli sınıf kardeşlerimiz, düşüncelerimizi öğrenmeye, ilişkilerimizi süreklileştirmeye önem verdiklerini belirttiler.

Fransız ve Belçika'lı işçiler ise, icazeti ancak örgütlü birleşik militan bir mücadeleyle kırabileceklerini, bu mücadeleye girişmeden, bizzat eylem alanlarına adım atmadan, ortaya atılan formüllerin beyin cimnastiği, kuru laf kalabalığı anlamını hiç bir zaman aşamayacağını vurguladılar.

Bu ve benzeri sıcak mücadele örnekleri ve deneyimleri dünya işçi sınıfının dünden çok daha fazla mücadele alanlarına atılmaya hazır olduğunu, atıldığında da sermayeyi geriletebileceğini, mesafe kazanabileceğini gözler önüne serdi. Bir dizi yenilginin, gerilemenin ve tıkanmanın gerisinde sürekli önderlik sorununun yattığı gerçeği rahatlıkla görülebildi. Dünya işçi sınıfı ciddi bir önderlik sorunuyla karşı karşıyadır. Fakat girilen yeni dönem, bu sorunun çözümünün en iyi yeşerebileceği keskin sınıf mücadeleleri zeminini de bugünden içinde barındıran bir özelliğe sahiptir.

Belli sektörlerde kurulan uluslararası ve ulusal platform ve forumların tarihlerin belirlenmesinden sonra, konferans, oy birliği ile Renault işçilerine, G. Kore'deki işçilere ve İran'daki petrol işçilerine bir destek ve dayanışma mesajı kaleme alarak sona erdi. (İran'da tutuklanan 300 sınıf kardeşimizin derhal serbest bırakılması talep edildi).

Ford ve Opel'den komünist işçiler Almanya

Haftalık Kızıl Bayrak kampanyası Avrupa'da:

Kızıl Bayrak Avrupa Metropollerinde Dalgalanacak!

Haftalık Kızıl Bayrak atılımını Avrupa'dan devrimci bir coşkuyla selamlıyoruz. Kızıl Bayrak'ın haftalık periyoda geçmesi Komünist hareketin partileşme sürecinde bir kilometre taşıdır. Burjuva karşı-devrimci propagandanın gücü ve kapsamı düşünlüdüğünde böyle bir adımı atmak aynı zamanda bir zorunluluktur. Kuşkusuz Komünist Hareketin gelişme düzeyinin ve kapasitesinin bir göstergesidir. Biz yurtdışında yaşayan Kızıl Bayrak okurları, iddiamızın ve misyonumuzun bilinci ile işçilerin gazetesine sahip çıkmak, katkı yapmak, daha etkin ve yaygın dağıtımını gerçekleştirmek için görev ve sorumluluklarımıza daha sıkı sarılacağız. Bugüne kadar ki ataleti, statükoyu ve alışkanlıkların gücünü devrimci bir kararlılıkla parçalayarak hem tirajımızı, hem de politik faaliyet kapasitemizi arttırmak için seferber olacağız. Sınıf mücadelesine ayrı bir coğrafyada katılmakla birlikte yüreğimiz ve bilincimiz sizinle...

Haftalık Kızıl Bayrak kampanyasını Avrupa'nın bir çok merkezinde yaygın olarak sürdürdük. Kampanya'nın tanıtım materyalleri ile temel çalışma alanlarını donattık. Kampanyada "İşçi sınıfı davası şimdi daha güçlü" ibaresi taşıyan 5 bin afiş, 5 bin bildiri, değişik şiarların yer aldığı 12 bin pul, 2 bin tanıtım broşürü kullandık. Avrupa'da bizim temel çalışma alanlarımız olan şu merkezlerde faaliyetimizi yoğun olarak sürdürdük. Almanya'nın Berlin, Köln, Dortmund, Bielefeld, Wuppertal, Siegen, Frankfurt, Lauda, Stuttgart, Ludwigsburg, Aalen, Nürnberg, Hamburg vb. Fransa'da Paris ve iki ayrı bölgede İsviçre'nin Besel, Cenevre, Lugano ve Neu Chahtel, Hollanda'nın Amsterdam, Rotterdam ve Eindhoven, Avusturya'nın Viyana, Belçika'nın Brüksel ve Antverpin gibi önemli kentlerin duvar ve direkleri afiş ve pullarımız ile donatıldı. Ayrıca yaklaşan '97 1 Mayıs'ında kullanmak için 3 bin tanıtım broşürü daha çıkaracağız.

Buradan yurtdışındaki bütün yoldaşlarımıza çağrıda bulunmak istiyoruz. Dolaysız olarak parçası olduğumuz ve içinde yer aldığımız politik faaliyetimizi mutlaka gazetemize yazalım. Her Kızıl Bayrak okuru aynı zamanda doğal muhabir olmalıdır. Siyasal gelişmelerin ve sınıf mücadelesinin sorunlarını yansıtacağımız bir kürsüdür, Kızıl Bayrak.

Komünist hareketin ideolojik, politik, örgütsel çizgisini yurt dışında temsil edeceğiz. Partileşme hedefimize bağlı olarak hareketimizi bu coğrafyadan da büyüterek geliştireceğiz. İşçi sınıfının davası Sosyalizmin Kızıl Bayrak'ını, kapitalizmin anavatanında da dalgalandıracağımıza söz veriyoruz. Her şey Yeni Ekimlere önderlik edecek proletaryanın ihtilalci sınıf partisi için.

Kızıl Bayrak Avrupa Temsilciliği

EKİM

**İşçi sınıfının kurtuluşu
kendi eseri olacaktır!**

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİN!

Sayı:166, 1 Nisan '97, Başyazı

1 Mayıs'ta İstanbul Kararlılığı

1 Mayıs sürecine girmiş bulunuyoruz. Kutlamanın yeri ve biçimi üzerine tartışmalar sürüyor. Geçen yılın 1 Mayıs'ında yaratılan provakasyonlar ve ardından geliştirilen karşı-devrimci kampanya bu yılın 1 Mayıs kutlamalarını sabote etmek için malzemeye dönüştürülmek isteniyor. Bu bekleniyordu ve daha şimdiden bunun somut belirtileri vardır.

En önemli belirti sendika bürokratlarının İstanbul'daki kutlamalardan vazgeçmeye hazırlanmalarıdır. Türk-İş merkezi kutlamayı Ankara'da yapacağına ilişkin niyetlerini ortaya koymuş durumdur. Bir süredir Türk-İş'le kolkola girerek TÜSİAD ve generallerin "demokratikleşme" ve laiklik manevralarına arka çıkmakla, kendini sermayeye ve devlete beğendirmekle meşgul olan DİSK'in de sonuçta farklı davranması beklenmemelidir.

Son bir kaç yıldır İstanbul'da gerçekleşen 1 Mayıs'lara devrimci bir havanın açık egemenliği yaşandı. Kutlamalara katılan büyük kalabalıkların önemli ölçüde devrimci örgütlerin etki alanında hareket ettiği görüldü. Geçen yılın 1 Mayıs'ının hemen ardından Türk-İş ve DİSK yönetimlerinin yaptıkları açıklamalar, gelecekte buna bir daha fırsat verilmeyeceği şeklindeydi. 1 Mayıs'ı kana bulayan devletti, ama bu işçi sınıfı hainleri kalkıp devletin ağzından konuşabiliyor, devrimci örgütleri suçlayabiliyorlardı. Bu, devletin 1 Mayıs'ı kana bulayarak ulaşmak istediği amaca açıkça destek vermekten başka bir şey değildi. 1 Mayıs'ın hemen ertesinde tırmandırılan karşı-devrimci kampanya onlara bu fırsatı ve cesareti vermişti.

Gelgelelim İstanbul gibi bir kentte devrimci örgütleri dışlayan bir 1 Mayıs, sermaye uşaklarının gücünü çok aşan bir girişim olurdu. Bir kere işçi tabanından buna gerekli desteği bulmaları imkansızdı. Devrimci örgütlerin 1 Mayıs'lara taşınmayı başardıkları kitle gücü, karşı-devrimci niyeti boşa çıkaracak bir başka temel önemde etkendi. Bu durumda öyle anlaşılıyor ki bulabildikleri tek çözüm, İstanbul'daki kutlamalardan vazgeçmek, geçen yılki provakasyonu da bunun için bir malzeme olarak kullanmak olmuştur.

Bu tercihin bir başka nedenine de bu arada değinmek durumundayız. Türk-İş yönetimi son iki yılda Ankara'da yapılan 5 Ağustos ('95) ve 5 Ocak ('97) gibi iki büyük işçi gösterisi üzerinde ummadığı bir denetim kurabildiğini pratikte yaşayarak gördü. Taşradan yıgıdıkları ve faşist sendika yönetimlerinin denetiminde bulunan geri işçi kitleleri üzerinden başarılı bu. Bu başarı Türk-İş'in hain yöneticilerini 1 Mayıs'ı Ankara'da kutlamaya ayrıca heveslendirmektedir. Susurluk gibi devletteki çeteleşme ve çürümeyi açığa çıkaran bir olay nedeniyle gündeme getirilmek zorunda kalınan bir eylemi bile çetelerin başı olan MGK'nın gönlünü hoş edecek çerçevede tutmayı başarmaları, onları Ankara konusunda ayrıca cesaretlendirmektedir. Bu deneyimlerden hareketle, Ankara merkezli bir 1 Mayıs'ı artık nihayet devlet güdümlü bir eylem haline getirmeyi başarabileceklerini ummaktadırlar.

Ama 1 Mayıs'lar İstanbul'la özdeşleşmiştir. 1 Mayıs kutlamaları demek her şeyden önce İstanbul'daki kutlamalar demektir. Bu, dirençle, emekle, coşkuyla, kararlılıkla ve nihayet bizzat işçi sınıfı saflarında şehitlerle yaşanmış 20 yıllık bir birikimin teyid ettiği bir gerçektir. Dolayısıyla işçi sınıfını 1 Mayıs'ı her yerden önce ve her yerden çok İstanbul'da kutlamaktan hiçbir güç alıkoyamaz. Devrimci hareketin ve işçi sınıfı hareketinin mevcut gücü ve birikimi sendika bürokratlarına rağmen İstanbul'da bir 1 Mayıs'a yetebilecek düzeydedir. Kaldı ki hain bürokratların 1 Mayıs'ı daha ağızlarına almaya bile cesaret edemedikleri '80'li yıllarda, yolu onların '90'lı yıllardaki resmi kutlama kararları için düzenleyenler de bizzat devrimciler, devrimci işçiler ve emekçiler olmuşlardı. Devrimci tabanın bu ısrarı ve kararlılığı, bunun toplumda ve işçi kitleleri üzerindeki

etkisi, onları da artık nihayet "işçi bayramı" olarak 1 Mayıs'a sahip çıkmak zorunda bırakmıştı.

Hain bürokratların MGK ile gizli işbirliği halinde girişecekleri yeni manevraları boşa çıkaracak devrimci güç ve inisiyatif bugün de, üstelik çok daha fazlasıyla vardır.

Bu böyle olmakla birlikte, bundan çıkarılması gereken sonuç hiç de Türk-İş ve DİSK yönetiminin İstanbul'dan kaçma niyetlerine seyirci kalmak değildir. Tam tersine hemen bugünden işçi hareketi tabanında bu hain niyet somut ve etkili bir teşhirin konusu edilmelidir. Merkezi 1 Mayıs kutlamalarının İstanbul'da yapılması için günden güne büyüyen bir basınç uygulanmalıdır. Bunda son ana kadar ısrar edilmeli, bu konuda özel bir direnç gösterilmelidir. Bu girişimin etkili olabilmesi ve sonuç verebilmesi, İstanbul'daki ileri-öncü işçi tabanının ne ölçüde harekete geçirilebileceğine sıkı sıkıya bağlıdır. Bu tabanla gerekli ilişkileri bir an önce kurmak, gerekli davranış hattını birlikte saptamak durumundayız. Devrimci çalışma ve ilişkilerin olduğu her fabrikada şimdiden konuya ilişkin taban tartışmaları ve basıncı örgütlenmelidir. Konfederasyon merkezlerinin niyetini onaylamayan sendikalarla ya da sendika şubeleriyle, işyeri temsilcileriyle de gerekli ilişkiler ve diyaloglar bir an önce kurulabilmelidir. "1 Mayıs'ta İstanbul'da!" kararı ve şiarı çerçevesinde ortak davranış birliği sağlanmalıdır. Devrimci sosyalist basın bu konuda çok yönlü özel bir kararlılık kampanyası örgütlemelidir.

Bu çaba etkili bir biçimde sürdürüldüğü ölçüde sendika merkezlerini tutum değiştirmek zorunda bırakabilir ya da en azından DİSK yönetimi ile Türk-İş arasındaki mutabakatı bozabilir. Bu iki sonuca ulaşılmadığı bir durumda bile, gösterilen çaba hiçbir biçimde boşa gitmez. Tersine, bu çalışmayla işçi hareketi saflarında yaratılacak birikimin kendisi, İstanbul'daki devrimci 1 Mayıs kutlamaları için, bu kutlamalara etkin bir işçi katılımı için çok önemli bir kazanım olur.

Devrimci akımlar İstanbul'da bir 1 Mayıs için elbetteki kendi aralarında iyi bir diyalog, tutum ve davranış birliği kurmak zorundadırlar. Ama bu işbirliği sonuçlarını öncelikle ve ağırlıklı olarak işçi hareketi saflarında, sendikalar tabanında ve fabrikalarda ortaya koymak durumundadır. Sementin yoksul ve küçük-burjuva kitlelerine dayalı bir 1 Mayıs kutlaması açık bir zaafiyet göstergesidir. Ve sonuçta, sendika bürokratlarının sınıf kitleleri üzerindeki denetimlerini korumalarına hizmet etmektedir.

İstanbul'da 1 Mayıs kararında ısrar edilecektir ve bu aynı kararlılıkla hayata geçirilecektir. Ama bu Ankara'daki kutlamaların sendika merkezlerinin sınırsız denetimine terk edilmesi sonucuna yolaçmamalıdır. Tam tersine, devrimci hareket, sınıf hareketi tabanındaki devrimci muhalefet, ilerici sendika yönetimleri, merkezi kutlamaların başkentte gerçekleşmesi durumunda, burada da bir karşı ağırlık oluşturmanın tedbirlerini şimdiden düşünmek ve bunu da gözeterek hazırlanmak durumundadırlar.

Son olarak 1 Mayıs'ta öne çıkarılacak gündemlere işaret etmek istiyoruz. Bu gündemler aslında apaçık ortadadır. Susurluk'un açığa çıkardığı gerçekler ile sermayenin işçi sınıfına ve emekçilere yönelik saldırı uygulamaları birarada, 1 Mayıs'ı önceleyen kampanyalarda ve 1 Mayıs'ta işlenecek asıl gündemleri oluşturmaktadır. Türk-İş ve DİSK yönetimleri bir süredir kolkola girerek devletteki çeteleşmenin başı, tüm kanlı ve kirli işlerin yönetici odağı olan MGK'ya arka çıkmaktadırlar. Böyle bir sürecin üzerine gelen bu yılki 1 Mayıs'ta bu ihanetin üstüne gitmek, geniş işçi yığılımları önünde çeteleşmiş devleti ve işçi hareketi içindeki destekçilerini teşhir etmek özellikle önemlidir.

Örgüt olarak 1 Mayıs kampanyasını bugünden başlatmış durumdayız. Onu günden güne büyütmeli,

yaymalı, en etkili bir biçimde sürdürmeli, yarattığı etkiden en iyi bir biçimde yararlanmalıyız. Kesinlikle merkezi ya da il düzeyindeki kampanya araçlarıyla yetinmemeliyiz. Her alt bölge, her birim, 1 Mayıs kampanyası için kendi enerjisini ve yaratıcılığını seferber ederek yeni araçlar geliştirmeli, yeni ve yaratıcı yol ve yöntemler bulmalıdır. Çalışılan bölgenin, birimin, fabrikanın kendine özgü koşulları ve imkanları bu çerçevede en iyi biçimde değerlendirilebilmelidir.

1 Mayıs'a ilişkin yukarıda özetlenen politika ve görevleri kendi alanında etkili bir biçimde hayata geçirmek İstanbul İİ Örgütü'ne düşen bir sorumluluktur. Aynı politikayı kendi fabrikalarında hayata geçirebilmek için İstanbul'daki işçi yoldaşlara apayrı bir sorumluluk düşüğü de açıktır. Bu yılki 1 Mayıs devrimci hareket için, ondan da çok işçi hareketi içindeki devrimci ögeler için gerçek bir sınav olacaktır. Sendika bürokratlarının karar ve tercihlerini aşan bir devrimci taban inisiyatifinin ne ölçüde ortaya konabildiği bu sınavla açığa çıkacaktır. Sonraki sonuçları bakımından çok büyük bir politik önem taşıyan bu sınavın başarıyla verilebilmesi için tüm örgütlerimiz, özellikle de işçi yoldaşlarımız, kendilerine düşen görevlere büyük bir sorumluluk bilinci ve pratik enerjiyle sahip çıkmasını bilmelidirler.

Bu 1 Mayıs'ta tüm il ve alt bölge örgütlerimize düşen daha özel bir sorumluluğa da işaret etmek istiyoruz. Bilindiği gibi özellikle 3. Genel Konferansı izleyen dönemde fabrika birim çalışmasındaki zayıflığı gidermeye özel bir tarzda yüklenmek ihtiyacı duymuştuk. Aradan geçen zaman tüm güçlüklerle ve bu arada siyasi polis tüm boşa çıkarıcı çabalarına rağmen önemli bir mesafe katettiğimizi gösterdi. Sınıf içinde, fabrikalarda, gündelik çalışma çerçevesinde ve büyük emeklerle kazandığımız bu mevzileri özel bir ısrarla tutmak, dahası siyasal gelişmelerin ve kitle hareketinin yarattığı ortamdan yararlanarak daha da güçlendirip yaymak sorumluluğu ile yüzyüzeyiz.

Fakat bu alanda sağlanan somut başarının genel plandaki siyasal faaliyetimizi, genele hitap eden siyasal etkinliğimizi bir dönem için zayıflattığı da bilinmektedir. Pratikte ortaya çıkan ve bir yere kadar anlaşılır olan, zaten çok geçmeden de üzerine gidilen ve uyarıları konu edilen bu zayıflığın henüz gereğince giderilemediği bir gerçektir. Genel siyasal çalışmanın önemini alabildiğine arttıran Susurluk sonrası süreç bunu açıkça göstermiştir. Bu süreç içinde yapılan yeni müdahaleler gerekli etkiyi yaratmış durumda. Şimdi 1 Mayıs kampanyasını iyi bir vesile olarak kullanıp il ve bölge düzeyinde genele yönelik etkili bir siyasal faaliyet kapasitesini pratikte somutlamak durumundayız. Bu arada açık alanın da nispeten başarılı süren çalışmasını 1 Mayıs'ı vesile ederek yeni bir düzeye çıkarması gerekmektedir.

Son olarak güvenlik problemlerine değinmek istiyoruz. 1 Mayıs sürecinde etkili bir siyasal çalışmayı örgüt güvenliğini korumayı başarmakla birleştirmek zorundayız. 1 Mayıs'ı önceleyen ve hemen izleyen süreçler, siyasi polis örgütümüzü özel hedef haline getirdiği dönemler olabilmektedir. Son bir kaç yılın gösterdiği budur. Bunu hesaba katmalı, bunun gerektirdiği tüm önlemleri almalı, davranış ve kurallarda gerekli titizliği en tam biçimde sağlamalıyız. Fakat dahası, bütün bunları etkili bir 1 Mayıs çalışması süreciyle de bağdaştırabilmeliyiz.

Zor şeyler istediğimizin farkındayız. Fakat bu tür zorlukları aşma yeteneğini gösteremezsek eğer, zaten militan devrimci bir sınıf önderliği konum ve kimliği hak etmeyi de başaramayız. Örgütlerimiz ve yoldaşlarımız bunun bilinci ve sorumluluğu ile zorluğun, zor olanın üzerine yürümeli, güncel görevlerimize büyük bir enerji ve coşkuyla sarılmasını bilmelidirler.

Cumartesi Anaları'na Berlin'den destek!

"Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak!". Bu ses Berlin'den kayıp analarıyla dayanışmak için yükseliyor.

Yaklaşık 1995 ortalarından beri her Cumartesi Galatasaray Lisesi'nin önünde devletin kaybetme, imha etme ve sindirme politikasına karşı direnen anaların çığlıkları Türkiye sınırlarını çoktan aşmış ve Avrupa'nın her tarafında yankı bulmuştur. Kısa bir süre öncesine kadar bu etkinliklere katılan kayıp yakınlarına her türlü saldırıyı mübah göre devletin yeni uygulamaları da tutmayacaktır. Zira onların kayıpları birlikte arayalım demagojisi yalandan ve göz boyamaktan başka bir şey değildir. Kaçıranlar, katledenler ve kaybedenler bizzat devlet ve onun işkenceci, katliamcı çeteleridir.

Bizde bulunduğumuz alanda Cumartesi Anaları'nın yükseldiği onurlu mücadeleye destek olmak amacıyla yaklaşık 6 aydan beri 15 günde bir Cumartesi günleri Berlin'in en işlek yerinde oturma eylemi yapıyoruz. Bu etkinlikler eksi yirmi dereceye varan soğuklara rağmen yapıldı, yapılıyor. Katılım artarak devam ediyor. Kızıl Bayrak okurlarının da içerisinde yer aldığı komite bugüne kadar geniş kamuoyu yaratmak için her türlü olanağı kullandı. Almanca-Türkçe binlerce bildiri dağıttı.

Bizler bu etkinliği Cumartesi analarının eylemi devam ettiği sürece devam edeceğiz.

**Yaşasın Cumartesi Analarının
Onurlu Mücadelesi
Katiller Bulunsun Hesap Sorulsun!**

Berlin Cumartesi Anaları ile
Dayanışma Komitesi/

Fırtına Öncesi

**Kapanın elinde kalıyor
Kurt sofralarında etimiz
Terimiz**

**haraç-mezat
ırgat pazarlarında
bekler köprü altın-
da**

**çocuklar gözaltında
analar ağıt altında**

**Bir
-kuş-
ki**

**simgemiz
Kimi türkü dizer eğlenir
İştahla yolar kiminiz**

**Biz
amele
işçi
proleter**

**Biz
sessiz
cahil
sürü
kitleler**

**Biz
Fırtına öncesi deniz...**

Partimize layık devrimciler olacağız!

Merhaba Yoldaşlar;

Hepinizi devrime olan sonsuz inancımınla kucaklıyorum. Yaklaşık dört aydır hareket alanım kısıtlı ve ben ilk günlerde yalnızlık ve güçsüzlük hissetmedim değil. İnsanın zindanda bile olsa yoldaşları ve dostlarıyla birlikte olması çok güzel. Kapitalizmin fahişesi paraya tapan insanlarla birlikte yaşamak zorunda olmak ise çok kötü. Fakat kendi değerler sistemini koruyarak birlikte yaşamayı başarmak da bir o kadar insanı güçlü kılıyor. Şimdi kendimi daha güçlü ve kararlı hissediyorum. İlk günlere oranla çok iyiyim. Tabii insanın kendi özleştirisini yapması çok zaman alıyor. Yaşamam gereken koşulları iyi tahlil etmek gerçekten çok işe yarıyor. Bizim için hayatta en önemli olan şeylerden biri de bu değil mi zaten? Zindanda bulunma sebebini kendi bakış açımdan içselleştirebilmişsen eğer, bu yer senin için farklı bir anlam kazanıyor. Çünkü onurlu ve başın dik olarak yaşamak istiyorsan burası senin yaşamının neredeyse ayrılmaz bir parçası olacak, bunu çok iyi anlıyorsun. Bunu anladığın noktada ise bulunduğun zindanın koşulları nasıl olursa olsun, kimlerle beraber olursan ol, orasını okul olarak kullanmanın zorunluluğunu kavriyorsun. Artık okul bağlamındaki üretkenlik de gelecek hedefinle belirleniyor. Önüne koyduğun hedef gelecek güzel topluma inancına ve umuduna bağlı. Ben bu düşünceler içerisindeyken gazetenin artık haftalık çıktığı müjdesini alıyorum sizden ve umudum, sevincim bir kat daha artıyor. Bütün devrim işçilerine sonsuz saygı duyuyorum ve onları çok seviyorum.

Evet yoldaşlar, biz zor ve bilimsel olanı başarmak zorundayız. Bunun için çıktık yola. Popülizmle, oportünizmle işimiz yok bizim. Eğer popüler olacaksak öncelikle hitap ettiğimiz sınıf içinde popüler olmalıyız. Elimizdeki bütün araçları bu bilinçle kullanıyoruz ve kullanmalıyız. Sosyalizmi kurmak zor iştir. Biz zoru olumsuzlayarak başaracağız. Yani mutluluğun resmini kolayına kaçmadan yapacağız. Resim tamamlandıkça, ideolojimize yöneltilecek asılsız ve popülist eleştiriler tarihin çöplüğünde yerini alacak. Biz yolumuza devam edeceğiz. Söylediğimizi eyliyoruz. Söylediğini eyleyenleri tarih er geç haklı çıkartacaktır. Sosyalizme giden yolda proletaryanın gerçek partisini kurmak her zaman temel öneme sahip olmuştur. Şimdi partinin ışığı her zamankinden daha yakın. Ve biz o ışığa ulaştığımızda işçi sınıfının ve tüm ezilenlerin yolunu, daha çok ışığa olan özlemleriyle aydınlatacağız.

Sevgili yoldaşlar, şimdi hepimizin önünde duran en önemli görevlerden birisi partinin ihtiyaç duyduğu düzeye kendimizi hazırlamaktır. Bizler mücadeleyi uzun erimli olarak kavramak durumundayız. Geleceğe olan imgelem ve hazırlığımız da bu bilinçle yapılmalıdır. Yoksa bu günün karşılığı içerisinde dönüp dururuz. Gününbirlik çalışma ve politika bizden uzak olmalı her zaman. Bir mimar, yapıtını nasıl önceden imgelem düzeyinde varediyor sonra da adım adım örüyorsa, bizler de devrimimizi bir mimarın titizliğiyle, adım adım, ideolojimizden hiç sapmadan örmek durumundayız.

Yoldaşça Selamlar,

Erol Malçok

**Kızıl Bayrak Ankara büro çalışanı
Çorlu Askeri Cezaevi**

KIZIL BAYRAK YUKARI, DAHA DAHA YUKARI!

Bir grup inançlı insanla başlandı yola. Devrime ve sosyalizme inançlı insanla. Mücadele coğrafyamızın, proleter devrimlerin başlatılması için, dünya kapitalizminin zayıf halkası olduğu inancıyla. Bir gruptu toprağa tohum olundu. Kökleri güneşe bakmaya başladı, yeşerdi, dallandı, budaklandı. Gölgesi büyüyor bu ağacın.

Yeni bir gelenek, yeni bir kültür. İddiamızın simgesi. Yararılmaya başlandı, yaratılıyor. İşçi sınıfının fabrikalarında. Proletaryanın, tarihte oynadığı devrimci rolün, mücadele coğrafyamızda da oynayacağı inancıyla.

And içilmiş, devrim andı. Sosyalizmin Kızıl Bayrağını dikmek için, kapitalizmin burçlarına. Andımız geçerlidir. Gözaltılar, baskılar, işkenceler, tutsaklıklar yıldırmadı komünistleri, yıldıramayacak. İşçi sınıfına güvensizliğin inadına, sessizliğin yırtılacağı inancıyla, eleştirilsekte boş laf kalabalığıyla, iddiamız geçerlidir. Karşılığını kazanarak vereceğiz işçi sınıfını fabrikalarında.

Ve artık iddiamıza partimizle yürüyeceğiz. İhtilalci komünist partimizin öncülüğünde, ellerimizde Kızıl Bayrak lar, tırmanacağız, hedeflediğimiz zirveye.

Komünist faaliyetin ihtiyacı ve gücü ile ortaya çıkarılan Kızıl Bayrak gazetemiz, partiye koştığımız bu günlerde ihtiyacın ve gücün atılımıyla haftalık periyoduna kavuştu.

Görevimiz ise açık; işçi sınıfının Kızıl Bayrağını her zamankinden daha inatla, hırsıyla, komünist bilinçle, taşımaktır işçi sınıfına. Andımız geçerlidir, haftalık Kızıl Bayrak gazetemizi hep yükselteceğiz.

**Herşey Devrimin ve Sosyalizmin,
Parti İle Gelecek Zaferi İçin!
Kızıl Bayrak Yukarı,
Daha Daha Yukarı!**

Bir Kızıl Bayrak çalışanı / Adana

Ekim Gençliği

Aylık Sosyalist Gençlik Dergisi

20 Nisan'da Çıkıyor!

Kahr olsun sermaye düzeni! Yaşasın sosyalizm!

Sermaye topyekün saldırıyor... İşçi sınıfı ve emekçi halk yıkıma ve sefalet sürükleniyor... Hak ve özgürlükleri için mücadele bayrağını kaldıran, dizginsiz bir faşist terörün hedefi oluyor... Sermayenin egemenlik aygıtı olan faşist devlet, emek ve özgürlük güçlerine terör kusuyor... Özgürlük ve eşitlik isteyen kardeş Kürt halkı kirlili ve kuralsız bir savaşla ezilmek isteniyor... Devlet kapitalist sınıf saltanatını sürdürmek, soygun ve talan düzenini ayakta tutmak için çeteleşiyor... Devlet bugün artık tümünden bir kontr-gerilla aygıtına dönüşmüştür... Ordu, polis, yargı gibi temel devlet kurumları kontr-gerillanın hizmetinde çalışıyor... Düzenin sömürü çarkları kan ve zulümle, işkence ve terörle döndürülüyor...

İşçiler, emekçiler, gençler!

1 Mayıs'ta sermayenin topyekün saldırılarına dur diyelim! Çürüyen düzenden, çeteleşen devletten hesap soralım! Birleşik bir güç olarak kavga alanlarına çıkalım!

**Özelleştirmeye, tensikatlara, sefalet ücretine hayır!
Krizin faturası kapitalistlere!**

**Devlet terörüne son!
Sınırsız Söz, Basın, Gösteri ve Örgütlenme Özgürlüğü!**

**Çetelerin ipleri MGK'nın elinde! MGK dağıtılsın!
Kontrgerilla, MIT, Özel Tim ve korucu çeteleri dağıtılsın!**

Kontrgerilla hukukuna hayır! Çeteleri koruyan DGM'ler kapatılsın!

Kirli savaşa son! Kardeş Kürt Halkına Özgürlük!

**Temiz toplum savaşan işçi ve emekçilerle gelecek!
Karanlığı devrim aydınlatacak!**

**Özelleştirmeye ve çeteleşmeye karşı
1 Mayıs'ta mücadele alanlarına!**

İşçi sınıfı savaşacak!

**Sosyalizm
Kazanacak!**

Kızıl Bayrak